

4^Η *Αύγουστου*

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ 670

Μεταξύ μας

Γ. Πρωτοψάλτην. Ένταυθα. Κανών απαράβατος της στήλης αυτής είναι να μη τίθεται υπό κρίσιν εργασία αναγνώστου του οποίου υπάρχει ήδη άλλο έργο έγκειμένο. Συνεπώς το άποσταλνόν δεν έλφθη υπό κρίσιν. — Ρίξαν Κουδούνη, Παγκράτι. Πολύ μεγαλόηχο και στομαφώδες το πεζό σας. Έπιτύχετε κάτι καλό. — Γελασμένον. Δυστυχώς το θέμα είναι πολύ κοινό. — Κ. Ι. Γ. Πολύ κοινότυπο. — Έλένη Σ. Μαυρουδής, Βροντάδες Χίου. Δυστυχώς η περιγραφή δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον για τους άλλους αναγνώστες. Στείλτε μας ένα άλλο θέμα. — Βαθύφωνον. Ένταυθα. Θα δημοσιευθώ λίγο συντομευμένο. Η τελευταία φράση δεν έχει νόημα. Η κριτική μας με τον καιρό γίνεται λιγώτερο σχετική προκειμένου για τον ίδιο αναγνώστη. Και αυτό είχε όχι μόνον φυσικό, αλλά και αναγκαίο. Σκοπός της στήλης αυτής είναι να προδύση με την καθοδήγησή της ο αναγνώστης. Φυσικά δε ή κριτική των έργων του γίνεται επιεικής στην αρχή και αυστηρότερα με την πάροδο του χρόνου. Δηγήματα αναγνώστην δεν δημοσιεύουμε. — Αλ. Χαλκιδέπουλον. Πειραιά. Από σας περιμένουμε τώρα κάτι καλύτερο. Διαβάστε δια γράφομε παραπάνω στον «Βαθύφωνον». — Γ. Γρηγορίου. Πειραιά. Τό μόν ποιημα είναι απλή στιχοπλοκή χωρίς καμιά βαθύτητα έμπνευσης. Τό πεζό δεν είναι απολύτως κακό, αλλά δεν είναι και δημοσιεύσιμο. — Αν έ-

πιμένετε θα γράψετε κάτι καλό. — Στ. Μπινιάρη. Πειραιά. Δυστυχώς, τα θέματα και των δύο έργων σας είναι πολύ κοινότυπα. Έχετε υπό κρίσιν σας ότι διηγήματα αναγνώστην δεν δημοσιεύουμε. — Νέμον Μαυρογέννη. Ένταυθα. Θα δημοσιευθώ ή «Χαρά» με την σειρά της. — Σ. Γ. Τό πεζό σας δυστυχώς δεν είναι καλό. Άσφαρες και πολύλογος. Και όμως νομίζουμε πως μπορείτε να γράψετε κάτι πολύ καλύτερο. Η σαφήνεια, όμως, οι ξεκαθαρισμένες ιδέες αποτελούν πρωταρχικών στοιχείων της λογοτεχνίας. — Μυρτί. Πολύ κοινό. — Βύρωνας. Έχετε κάποια αξιοσημείωτη χιουμουρ-

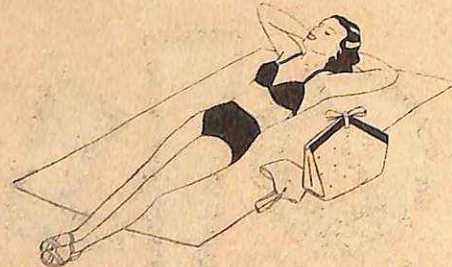
στική φλέβα. Δυστυχώς όμως δεν δημοσιεύουμε σατυρική συνεργασία αναγνώστην. — Σ. Κυρίστη. Ένταυθα. Κοινή στιχοπλοκή χωρίς άνοτερον. — Κώσταν Μπάζην. Λάρισα. Η τελευταία συνεργασία σας δεν έλφθη υπό κρίσιν, διότι υπάρχει άλλο πεζό σας, έγκειμένο από πριν και το οποίον δεν δημοσιεύθη ακόμη. — Χριστ. Παπών. Πειραιά. Δυστυχώς το πεζό σας είναι πολύ προσωπικό, χωρίς γενικότερο ενδιαφέρον, το δε θέμα πολύ κοινό. — Νίκον Τσοπάναν. Ένταυθα. Και το δικό σας θέμα πολύ κοινό. — Νίκον Κιούση. Ένταυθα. Τό ποιημά σας καλό τεχνικώς το λείπει όμως ή πνοή. Τετρά-

«ΕΒΔΟΜΑΣ»
 Άρ. Αναγνώρων 33 Άθηναι
 Τηλέφωνο: 20—528
 Άρτισον. και ύπερθυνος:
 Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ι.Π. 176)
 Διχ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
 Διευθυντής Τυπογραφείου:
 Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδόχου
 Παύλου 10).

στις δεν δημοσιεύουμε. — Γιάννην Γλαυδών. Ένταυθα. Κάνετε κατάχρησιν συνθέτων λέξεων. Τα ποιήματά σας, μολονότι μη δημοσιεύσιμα, δεν είναι άσχημα. Έάν έπιμένετε θα έπιτύχετε κάτι καλό.

5 Ώρες καυτικού ήλιου
 υι' όμω κανένα έγκαυμα!

Θέλετε να μαυρίζετε γρήγορα χωρίς να πάθετε έγκαυματα; Μεταχειρίζεσθε τότε τό NIVEA NUSS λάδι, όποτε μπορείτε να μένετε στον ήλιο όλόκληρες ώρες. Καλύτερα είναι να συνηθίζετε σιγά-σιγά στον ήλιο: όποτε μεταχειρίζεσθε την κρέμα NIVEA. Έτσι τό δέρμα διατηρείται μαλακό και αποκτά ωραίο μελαχροινό χρώμα.

ΕΙΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'.

ΤΕΤΑΡΤΗ. 31 Ιουλίου 1940

Αριθ. 670

4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η 4η Αύγουστου υπήρξε μία πραγματική επανάσταση: επανάστασις εναντίον ενός Ολιγάρχου παρθεναίου, το οποίον προσηύχοντο να ακόμη Ολιγάρχητον μέλλον.

Υπήρξε όμως κυρίως μία επανάστασις πνευματική, πνευματική όχι μόνον εις τους σκοπούς, αλλά και εις τα μέσα. Και αποτελεί ένα από τα ευγενέστερα χαρακτηριστικά της 4ης Αύγουστου, το γεγονός ότι όλη ή έπελθούσα σωτηρία και τερραστία μεταβολή υπήρξεν ειρηνική και έπετεύχθη διά μέσων ειρηνικών, άξίων πολιτισμένου λαού, διά της νομιμότητος και του ύγιους παραδείγματος.

Ούτω ό Έλληνικός Λαός εύρε τον δρόμον του, τον δρόμον του καθήκοντος αλλά και της σωτηρίας, και έπέτελεσε υπό την πατρικήν και σιδεράν καθοδήγησιν του Έθνικου Κυβερνήτου έργα, διά τα οποία σεμνύνεται σήμερα και άγγαλιά. Αναλογιζόμενος δε τας τρομακτικές παγκοσμίους συνθήκας άς διερχόμεθα, ό Έλληνικός Λαός, εις εις θέσιν να έκτιμήσιν ακόμη περισσότερον τα μεγάλα άγαθά τα οποία του έψησάσιν ή 4η Αύγουστου. Έκτός όμως της γενικής ήθικής ανανήψεως και της πνευματικής ανωρθώσεως, έκτός της καθοδήγησεως της Νεολαίας μας προς έργα άντάξια αυτής, ικανά να δημιουργήσουν ένα νέον και πραγματικόν Έλληνικόν πολιτισμόν, έκτός της εξασφαλίσεως της πατρίδος μας διά της δημιουργίας ενός άξιου στρατού και του έφοδιασμού αυτού διά συγχρονισμένου όπλισμού, ή Κυβέρνησις της 4ης Αύγουστου κατέβαλε τεραστίαν προσπάθειαν διά την καλυτέρευσιν των οικονομικών συνθηκών της ζωής του λαού, και έπέτυχε θριαμβητικά πράγματα άποτελέσματα.

Όλα δε ταύτα εις έποχην καλόν ήν τό Έλληνικόν Κράτος, εξ αυτού τούτου του προορισμού και του προγράμματός του, είχε να αντιμετώπισιν σημαντικώτατα ηθικώτατα δαπάναις: ή συστηματική πολιτική της ένισχύσεως της γεωργίας, ό επιταχυνόμενος ρυθμός της έκτελέσεως των δημοσίων έργων, ή πραγματική στερέωσις πληθούς έσωτερικής ασφάλειας και ή διά πρώτην φοράν άσκουμένη εν Έλλάδι πραγματική κοινωνική αντίληψις, όλα αυτά και τόσα άλλα, άπότην μορ-

φήως και αναποφεύκτως δαπάναις μεγάλας.

Η επιδείνωσις της διεθνούς καταστάσεως και ή έκρηξις του νέου Ευρωπαϊκού πολέμου, μόνον δυσχερέστερον ήτο δυνατόν να καταστήσιν τό οικονομικόν πρόβλημα, που αντιμετώπιζε τό Κράτος. Αί στρατιωτικά δαπάναι έπολλαπλασιάσθησαν ακόμη, εν ή απόδοσις ώρισμένων δημοσίων έσόδων, ιδιαίτερα δέ των τελωνείων, φυσικόν ήτο να περιορισθώ σημαντικώς.

Και μόνον τό γεγονός, ότι ήδυνήθη τό Έλληνικόν Κράτος να ανταποκριθώ προς όλας τας υποχρεώσεις του, να διατηρήσιν την χώραν μακράν παντός κινδύνου πληθωρισμού, να μη αύξηση την φορολογίαν των άπορωτέρων τάξεων, θα ήρχετο να χαρακτηρίσιν πλήρως την διορατικότητα και την σωφροσύ-

νη, που έχαρακτήριζαν την οικονομικήν πολιτικήν της σημερινής Κυβερνήσεως. Βεβαίως, έχρειάσθη να ζητηθών από ώρισμένας τάξεις του Έλληνικού λαού θυσίας, διά να αντιμετωποθών αι έντελώς έκτακτοι περιστάσεις. Άλλ' αι τάξεις αύται ήσαν εκείναι, αι όποια ήδύναντο να θυσάξουν τοιαύτας θυσίας, ή αι όποια ήτο δίκαιον και όρθον να δώσουν εν μέρος εκ των έκτάκτων κερδών των. Αί πλέον άποροι τάξεις δεν έκπαρύνθησαν, εις ώρισμένας μάλιστα περιστάσεις άνεκουφίσθησαν από φορολογικά τινα έάρη.

Διά τον άνεπηρέαστον και προσεκτικόν παρατηρητήν, αυτά τα γεγονότα, έστω και χωρίς την βοηθειάν των αριθμών, άρκούν διά να χαρακτηρίσουν την Έλληνικήν οικονομικήν πραγματικότητα.

Και σήμερα, υπό τους αιώτερος των είωνων, με τό πνεύμα ισχυρόν και την καρδίαν πλήρη έλπίδων, ό Έλληνικός Λαός εισέρχεται σταθερός εις την δευτέραν τετραετίαν της Έθνικής διακυβερνήσεως, ευχόμενος ύπως ό Θεός της Ελλάδος εξασφαλίση μακράν έτη εις τον Έθνικόν Κυβερνήτην, προς τό καλόν του Έ-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
 ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
 ΑΡΙΘ. 35282

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

«Η 4η Αύγουστου έσωσε και άνεπορεύθησεν την Έλλάδα.»

«Η 4η Αύγουστου έδωσε εις τον Έλληνικόν Λαόν την ασφάλειαν και την χαράν της εργασίας.»

«Τό Κράτος της 4ης Αύγουστου, έπέφερε τον έναρμονισμόν των σχέσεων κεφαλαίου και εργασίας.»

«Έλληνική ιδέα, μετά την 4ην Αύγουστου, ένίκησε τας πολιτικάς διενέξεις και ήνωσε την Έλλάδα.»

«Δέν υπάρχει πλέον εις τό Νέον Κράτος διάκρισις μεταξύ άδυνάτου και ισχυρού, δέν υπάρχει διάκρισις μεταξύ πλουσίου και πτωχού.»

«Τα μεγάλα έργα έχουν δυσκολίας διά τας όποιους χρειάζεται ευστάθεια, υπομονή, καρτερία, θεληματικότητα και άπόφασις να πάμε έμπρός.»

«Οί εργάται της Ελλάδος έπαισαν να γίνουν πατριώται ύπως όλοι οι Έλληνες.»

«Αι κοινωνίαι σήμερα δέν είναι δυνατόν παρα να ζήσουν ώργανωμένα. Δέν ύπόχουν πλέον άτομα. Δέν ύπάρχον ποτέ άτομα.»

«Τίποτε δέν συντελείται εις τον κόσμον αυτόν άνευ πίστεως, πεποιθήσεως εις τον έαυτόν σας και αισιοδοξίας ότι θα τό φέρετε εις πέρας.»

«Η Έλληνική Νεολαία πρέπει να έταίρη στα σώματα και γερή στην ψυχή.»

Τὴν ὥρα τῆς μεγάλης ζέστης

Τὴν ὥρα τῆς μεγάλης ζέστης, πα-
ραλῶς, τὸ πᾶν. Ἀποχαυνούται ὁ
ἄνθρωπος, ἀποναρκούται ἡ πόλις,
νεροουλιάζει τὸ σύμπαν.

Στὸ συνοικιακὸ καφενεῖο, δυό-τρία
σαττακαράκια, ἐπωφελοῦνται τῆς με-
σημερινῆς διακοπῆς νὰ παίξουν ἕνα
τάβλι. Οἱ δυὸ παίζουν, ὁ ἄλλος εἶναι
θεατὴς, διαιτητὴς καὶ... κριτικὸς.

— Τέσσερα-δύο...

— Αἰντε ντέ...
παίχ' το λοιπόν!

— Στάσου ρέ
Σταμάτη.

Ἀλλὰ ὁ Σταμά-
της δὲν ἄκουσε
τὴν τελευταία αὐ-
τῆ φράση. Ἐγείρε
τὸ κεφάλι του/χω-
ρίς νὰ θέλῃ ἅ-
ἐκοιμήθηκε ἀπάνω
στὴν καρέκλα του.
Ὁ κοιτικὸς καὶ
διαιτητὴς ἐπειδαι-

νειο

— Ρέ!... Ψί!... Σταμάτη!

Ἐντρομος ξυπνᾷ ὁ Σταμάτης.

— Ἐγὼ δχι...

— Τί δχι; ποὺ ροχαλιζεῖς.

— Ἡ ζέστη, βρέ παιδιά...

Ἡ ζέστη! Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία ἀ-
φορμὴ παντὸς κακοῦ.

Ὁ ἀπόστατος ὑπομειραρχος ξα-
πλωμένος σὲ τρία καθίσματα στὸ κα-
φενεδάκι, παραγγέλλει συνεχῶς ανε-
ρά.

— Ἀμ' οἷός καὶ κανένα νερό, παι-
δί μου. Ἀλλὰ καὶ τὸ «παιδί» ἐπηρεα-
σμένο ἀπὸ τὴ ζέστη, ἔχει σχεδὸν πα-
ράλυσαι.

—...ρό; Μάλ'στα! Ἐφτασσεσε!

Ἀχ! Αὐτὸ τὸ «εφτασε». Τὴν ὥρα
τῆς μεγάλης ζέστης, ποτὲ δὲν φτά-
νει... Τὸ γκαρσόνι, ἔχει νεροουλιά-
σει κι' αὐτό.

Ἀποβάλλεται τὸ σακκάκι. Ἀξιο-
ποεπεῖς κατὰ τὰ ἄλλα ἄνθρωποι κυ-
κλοφοροῦν στοὺς δρόμους ἀν-μ πρ ἄ-
ν τ-ε-σε μίζῃ μὲ κάτι κοντουμένα
φανελλάκια, μὲ ξεκούμπωτα κολλάρια
καὶ γωφίς γραβάτες. Νεγκλιζέ ἐν μέ-
ση ὁδῶ... Θρόμβοι ἰδρώτος πλαισιώ-
νουν τὰ γυαλιστεὰ πρόσωπα, τὰ
μάτια ἔχουν θαυουλιάζει καὶ νομίζει
κανεὶς ὅτι βλέπει μάτια ποὺ ἔχουν νὰ
κοιμηθοῦν ἡμερονύκτια ὀλόκληρα.

☀

Τὴν ὥρα τῆς μεγάλης ζέστης!
Πίνουν ἀκατάπαυστα παγωμένα
νερά οἱ πάντες. Ἡ φράση «ἕνα νερό
παιδί μου», εἶναι ἡ ἐπώδης τοῦ καφε-
νεῖου. Ἀκούγεται ἀπὸ χίλια στόματα
χωριστὰ καὶ ταυτοχρόνως:

— Ἐνα νερό παιδί μου...

— Παιδί, φέρε κανένα νερό.

— Ἀμάν βρέ παιδί μου, νερό!

Καὶ τὸ γκαρσόνι, ἀπαντᾷ στερεο-

τύπως, ὁμοιόμορφως καὶ... ὑποκορι-
στικῶς:

— Νεράκι; Μάλ'στα!...

Τὴν ὥρα τῆς μεγάλης ζέστης, φυ-
σᾷ ὁ ἄνεμος τῆς ἀναβλητικότητος.
Τὰ πάντα ἀναβάλλονται. Πρῶτα-
πρῶτα, ἀναβάλλονται οἱ... ἐγγειρήσεις!
Ὁ γκαρσόνι θὰ σὰς πῇ:

— Ναι, νὰ κάμετε τὴν ἐγγείρησή,
μὰ ὄχι τώρα. Ἀφῆστε νὰ περάσουν οἱ
ζέστες... Καὶ ἐδῶ μὲν ὑπάρχει σοβα-
ρὸς ἱατρικὸς λόγος. Ἀλλὰ στὴν κα-
θημερινή μας ζωὴ, γιατί ν' ἀναβάλ-
λωνται οἱ δουλειές;

— Σὲ περίμενα χθὲς νὰ ὑπογράψωμε
ἐκεῖνο τὸ συμβόλαιο καὶ δὲν ἦρθες,
λέει ὁ δικηγόρος στὸν πελάτη του.

— Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη πὼς νὰρθω;
Ἄσε καὶ μὲν νὰ δροσίση λιγάκι...

Καὶ ἀναβάλλεται ἡ ὑπογραφή τοῦ
συμβολαίου, ἔως ὅτου δροσίση...

Τὰ γράψα ἀναβάλλονται καὶ αὐτά.
Ὁ ράφτης σταματᾷ στὸ δρόμο ἔναν
πελάτη του...

— Κύριε Νίκο.

— Βρέ... γιὰ σου Λάζαρε!

— Δὲν περάσατε ἀπὸ τὸ μαγαζί,
γιὰ κεῖνο τὸν λογαριασμό...

— Ζέστη μαρὲ παιδί μου, ζέστη.

— Βέβαια...

Ἀβέβαια θρίσκει νὰ πῇ ὁ ἀτυχῆς
ράφτης. Τί ἄλλο νὰ πῇ; Στὸ κάτω-
κάτω βαρύνεται κι' ὁ ἴδιος νὰ φωνάζῃ,
μὲ τόση ζέστη!...

☀

Ἐξαίρεσις στὸν γενικὸ κανόνα τοῦ
ιδρώματος, τῆς παραλῶσεως καὶ τῆς
ἀποχαυνώσεως, ἀποτελοῦν οἱ γυναί-
κες. Αὐτὲς, μάτια μου, κυκλοφοροῦν,
διπλωμένες μὲ τὰ ψηλά τους τὰ πα-
πούσια, φρέσκες-
φρέσκες, ζωηρές,
ἀειθαλεῖς.

Ἡ ζέστη δὲν τις
ἐπηρεάζει! Κυκλο-
φοροῦν φίλε μου,
ξεμανίτικες, ξε-
σταθιασμένες, ξε-
κάλτσωτες θέλε-
τε, καὶ οὔτε ἥλιο
χαμπρίζουν, οὔτε
θερμοκρασία, οὔτε
ζέστη οὔτε τίποτα.

Νά τες!.. Νά τες! Περνοῦν ἀδιάφο-
ρες σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα. Δὲν
αἰσθάνονται τίς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ
ζεματίζουν, δὲν νοιώθουν κάτω ἀπὸ
παπούσια τους, τὴν πυρακτωμένη ἀ-
σφαλτο, οὔτε ἡ φωτεινὴ ἀνταύγεια
τοῦ φλεγόμενου πεζοδρομίου τις πει-
ράζει. Τίποτα! Προνομιοῦχα ὄντα!...
Ἐμεῖς, ἄς ψηθοῦμε!...

ΔΗΜ. ΠΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΝΕΑ 'ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Μία νέα ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ ἔ-
φυγε τελευταίως γιὰ ἕνα ἐπιστημονι-
κὸ ταξίδι στὴν φημισμένη νῆσο τοῦ
Πάσχα, στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Σκο-
πὸς τοῦ ταξιδιοῦ εἶναι κυρίως ἡ ἐξα-
κρίβωσις τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν ἡ νῆσος αὕτη ἀποτελοῦσε τμήμα
μιάς ἐξαφανισθεῖσας ἥπειρου.

Εἰς τὴν ὑποθετικὴν αὐτὴν ἥπειρον
ἐδρόθη τὸ ὄνομα Μεμουρία. Ὡς
γνωστὸν, ἡ νῆσος τοῦ Πάσχα ἀποτε-
λεῖ μέρος τοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Πολυ-
νησίας καὶ ἔχει ἔκτασιν ὀλίγων ἑκα-
τοντάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.
Ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τοὺς Ὀλλανδοὺς
μὲ Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, πρὸ δύο αἰώ-
νων περίπου. Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ τόπου
κατέπληξαν τοὺς ἐρευνήτας μὲ δυὸ πε-
ρίεργα χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς
των: Τὴν ὑπερβολικὴν πείνα καὶ τὴν
κλεπτομανίαν τους.

Περίεργα εἶναι ἐπίσης τὰ ἀγάλματα
ποὺ δρίσκονται στὸ νησί αὐτό. Εἶναι
κολοσσισαίων διαστάσεων καὶ πρωτό-
γονα στὴν τέχνην. Παρ' ὅλα ταῦτα, οἱ
σημερινοὶ ἰθαγενεῖς δὲν εἶναι εἰς θέ-
σιν νὰ κατασκευάσουν τίποτε τὸ πα-
ρόμοιο. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουν
στὸ νησί οὔτε οἱ κατάλληλος πρῶτες
ὕλες, οὔτε τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεία.

Ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ συνάγε-
ται τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ νῆσος τοῦ
Πάσχα εἶναι τὸ ὑπόλειμμα μιάς κατα-
ποντισθεῖσας ἥπειρου καὶ οἱ κάτοικοι
τῆς νῆσου οἱ ἀπόγονοι μιάς ἐξαφανι-
σθεῖσας φυλῆς. Περὶ ἐνίσχυσιν τῆς ὑ-
ποθέσεως αὐτῆς ὑπάρχει καὶ ἕνας δρό-
μος ποὺ διασχίζει τὸ νησί ἀπὸ ἀκροῦ
εἰς ἄκρον καὶ ποὺ σταματᾷ ἀπτόμα
στὴν θάλασσα. Φαίνεται ὅτι ὁ δρόμος
αὐτὸς ὡδήγησε σὲ μὴ πόλιν ποὺ δρι-
σκείται σήμερον στὸ βάθος τοῦ ὠκε-
ανου.

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Οἱ ἀμερικανικὲς πολιτείες τοῦ Μαί-
ην καὶ τοῦ Αἰντάχο παράγουν τὴν πε-
ρισσότερη πατάτα στὴς Ἡνωμένες Πο-
λιτείες ἀπ' ὅλες τὴς ἄλλες πολιτείες.
Μεταξὺ ὅμως τῶν δύο πολιτειῶν ἐδη-
μιουργήθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κά-
ποιος συναγωνισμὸς γιὰ τὴν ἀπόκτη-
σιν τοῦ τίτλου τοῦ μεγαλυτέρου προμη-
θευτοῦ πατάτας τῆς Ἀμερικῆς!

Ὁ ἀνταγωνισμὸς δὲ αὐτὸς προεκά-
λεσε τελευταίως ἕναν ἄλλο περίεργον
διαγωνισμὸν ἢ μάλλον ἕνα στοιχημὰ
μεταξὺ τῶν... διοικητῶν τῶν δύο πο-
λιτειῶν! Ἐπρόκειτο νὰ ἀποδειχθῇ
ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ μπορούσε νὰ...
φάῃ τις περισσότερες πατάτες! Νικη-
τὴς ἀνεδείχθη ὁ διοικητὴς τοῦ Μαίην
κ. Λέιφ Μάρρσο, ὁ ὁποῖος σὲ διάστη-
μα πέντε λεπτῶν κατώρθωσε νὰ κατα-
βροχήσῃ 3 κιλά πατάτες! Ὁ ἀνταγω-
νιστὴς του κ. Γκρόβερ Μοτὼλφσο, διοικη-
τὴς τοῦ Αἰντάχο κατώρθωσε νὰ
φάῃ μόλις 2½ κιλά.

ΜΑΡΕΓΙΑ

Α'

ΑΤΑΓΟΜΑΙ ἀπὸ μιὰ εὐπορὴ οἰ-
κογένεια ἐνὸς νησιοῦ τῶν Κυκλά-
δων. Ὁ πατέρας μου, χρόνια κα-
πετάνιος στὰ θαπύρια τοῦ τόπου,

γηρασμένος μέσα στὴς θαλασσινές περι-
πέτειες μᾶς βλέπει κάθε 4 ἢ 5 χρόνια ποὺ
θὰ θρεθῇ τὸ θαπύρι, ποὺ κυβερνᾷ, στὰ
Ἑλληνικὰ «χωρικά ὕδατα». Ἡ μητέρα
μου εἶναι μιὰ ἀπλή γυναίκα. Τὰ ξαδέρ-
φια μου, κι' αὐτά, σύμφωνα μὲ τις ἀρ-
χές καὶ τις συνήθειες τοῦ τόπου, τ' ἀγό-
ρια μὲν ἀκολούθησαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
ναυτικοῦ τὰ κορίτσια πάλι, ἀσχολοῦνται
μὲ τὰ «οἰκιακὰ» καὶ προστοιμάζονται νὰ
γίνουν καλὲς νοικοκυρές καὶ μητέρες. Μέν-
ει ἕνας θεῖος μοναχά, ποὺ εἶναι
ἡ τιμὴ καὶ τὸ καμάρι τῆς οἰκογενείας
μας. Αὐτός, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Δὲν μοι-
άζει καν τοῦ πατέρα μου ποῦνα ἕνας
τύπος εὐθυμοῦ ἀνθρώπου, οὔτε κανενὸς
ἀπ' τοὺς δικούς μας συγγενεῖς, τοὺς θαλ-
λασσινοὺς. Αὐστηρὸς καὶ θαρρὺς, μὲ τὸ
δλέμμα ἀλαζονικὸ κι' ἀλλοιώτικο, μὲ
μορφὴ σὰν Ἑγγλέζου ἢ Ὀλλανδέζου,

φλεγματικὸς καὶ ὠμός, στὴς ἐκδηλώσεις
του, ἐπισκέπτεται τὸ νησί μας κάθε φο-
ρὰ ποὺ ἡ Τύχη του θὰ τοῦ χαμογελάσῃ
μ' ὅλη τὴν τὴν διάθεσιν. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν
μπορεῖ νὰ παραπονεθῇ ὁ θεῖος Ἀριστεί-
δης, γιατί οἱ εὐνοϊκὲς περιστάσεις μπο-
ρεῖ νὰ μὴν εἶναι γιὰ ὅλους μας, μὰ γιὰ
κεῖνον εἶναι κατάστασις συγγή. Στὰ τα-
ξίδια του, ἔλο κι'

ἔχει ἐπιτυχίες,
κι' ἔλο καὶ πόντες
ρη λίρα συσσωρεύ-
εται στὴ θορίδα
ποὺ ἔχει ἡ θεία
Βιογινία στὴν Τρά-
πεζα. Ἐστὶ—καλὰ
νάναι οἱ ἄνθρωποι!

—ἀφοῦ οἱ δουλειές
τους πάνε καλὰ,
κι' εἶναι εὐχαιρισμένοι, ἀπ' ὅλα, ὁ
θεῖος Ἀριστείδης μᾶς ἔρχεται συχνά-σιν
νῆσι στὴς μεγαλομνηστικὲς, κατὰ προτί-
μησιν, νὰ τις περάσῃ στὸ χωριὸ μὲ
τοὺς δικούς του. Τὸ θαπύρι τοῦ τότε κυ-
βερνιέται ἀπὸ τὸν δεῦτερο καπετάνιο γιὰ
ἕνα διάστημα.

Ὁ θεῖος Ἀριστείδης δὲν εἶναι καὶ πο-
λὺ νέος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅμως καὶ γηρα-
σμένος ἄνθρωπος. Γερὸ κόκκαλο, διαβο-
λεμένο πετσί, τὴ δουλειὰ δὲν τὴ φοβάται·
ἀντίθετα τὸν φοβάται αὐτὴ, καὶ μαζί
τῆς κι' ὅσοι ἀποτελοῦν κατὰ καιροὺς τὸ
πλήρωμα τῆς «Ἰωάννας», τοῦ γέρικου,
μὰ τὸν ποὺ διαποροῦ τοῦ.

— Ἐγὼ ὑπογράφω συμβόλαιο μὲ τὸ
διάβολο, λέμε συχνά, σ' ὅσους τὸν ρω-
τοῦν στυγνικά, κι' εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ
τὸ κοιτήσω, ὅθι μὲ κάμῃ εὐτυχισμένο, κι'
δεύτερα, μιὰ ψυχὴ τὴν ἔχω, ἄς μοῦ τὴν
πάρῃ...

Καὶ γαῖδύει μὲ τὸ πλατὺ γέλιο του τὴ
θέσιν τοῦ μουστακιοῦ του, ἐκεῖ ποὺ οἱ
ναυτικοὶ τοῦ παλικοῦ καιροῦ εἶναι ἔσει-
μνιο καὶ δασὸ τρίχωμα δεινὰ τοῦ ἡ-
ρωϊκοῦ ἀνδρισμοῦ των, ἐνῶ τὰ εὐκίνητα

μάτια του παίζουν μέσα στὴς μεγάλες
τοὺς κόγχες.

Τὰ παιδιὰ τοῦ θεοῦ Ἀριστείδου καὶ
τῆς θείας Βιογινίας εἶναι δυὸ ἀγόρια κι'
ἕνα κορίτσι, —τὸ μεσαῖο—ποὺ γρήγορα
ἐνοίωσαν τὸν ἑαυτὸ τους δυνατό σὰν τὸν
πατέρα τους καὶ στὰ 17—18 χρόνια τοὺς
ξεπόρτισαν, γιὰ νὰ κάμουν δική τους οἰ-
κογένεια μὲ τις εὐχὲς τῶν γονέων τους
καὶ τῆς ἐκκλησίας.

Καὶ τὰ μὲν ἀγόρια συνέχισαν τὴ ζωὴ
τους στὴ θάλασσα σὰν καὶ πρῶτα, τὸ δὲ
κορίτσι παντρεύτηκε καὶ πῆγε καὶ κά-
θησε στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς τῆς.

Δὲ λέγω, ἡ ξαδέσφη μου, ἡ κόρη τῆς
θείας Βιογινίας ἐπήγγινε κι' ἔδωκε συγ-
γὰ τὴν μητέρα τῆς ξεφεύγοντας εὐκολα
τὴ συντροφιά τῆς πεθερᾶς τῆς, μὰ δὲν
ἦταν σὰν καὶ πρῶτα αὐτεξούσια, κι' ἔτσι
δὲν μπορούσε νὰ νάι σὰν πρῶτα ἡ στενὴ
συντροφὸς τῆς θείας Βιογινίας.

Τὸ θεῖο Ἀριστείδου τὸ ἀγαποῦσα πο-
λὺ. Στὸ παιδικὸ μου μυαλὸ φάνταζε σὰν
ἥρωας, μέσα στὴ ναυτικὴ του φορεσιὰ
μὲ τὴ χοντρή μάλλινη φανέλλα ἀπὸ μέ-
σα καὶ τὴν ἐπίσημη στολὴ του μὲ τὰ
4 φαρδιά γαλόνια τῆς. Ἦταν γιὰ μέ-
να ἕνας ἀλλοιώτικος ἄνθρωπος ποὺ τὸν
ἔφερε ἡ θεία Πρόνοια στὴν οἰκογένειά
μας, γιὰ νὰ τὴν τιμῇ καὶ νὰ τὴν ἐξυ-
ψώσῃ, γιατί χώρα ἀπ' αὐτὸν ποὺ εἶχε
δικὸ του θαπύρι, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν με-
ροκατατῆρες ὡς ἔλεγε

στὰ θαπύρια τῶν
πολλῶν καὶ πλου-
σιῶν συνταξιῶν
μας. Ἐπειτα, ὁ
θεῖος Ἀριστείδης
δὲν ἦταν σὰν κι'
αὐτοὺς. Ἦταν ἄλ-
λος ἄνθρωπος πᾶν-
τα μὲ τὸ χαμόγε-
λο στὸ στόμα καὶ
τὰ μὲν εὐχαριστοῦν, ἀπ' ὅλα, ὁ
θεῖος Ἀριστείδης μᾶς ἔρχεται συχνά-σιν
νῆσι στὴς μεγαλομνηστικὲς, κατὰ προτί-
μησιν, νὰ τις περάσῃ στὸ χωριὸ μὲ
τοὺς δικούς του. Τὸ θαπύρι τοῦ τότε κυ-
βερνιέται ἀπὸ τὸν δεῦτερο καπετάνιο γιὰ
ἕνα διάστημα.

Ὁ θεῖος Ἀριστείδης δὲν εἶναι καὶ πο-
λὺ νέος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅμως καὶ γηρα-
σμένος ἄνθρωπος. Γερὸ κόκκαλο, διαβο-
λεμένο πετσί, τὴ δουλειὰ δὲν τὴ φοβάται·
ἀντίθετα τὸν φοβάται αὐτὴ, καὶ μαζί
τῆς κι' ὅσοι ἀποτελοῦν κατὰ καιροὺς τὸ
πλήρωμα τῆς «Ἰωάννας», τοῦ γέρικου,
μὰ τὸν ποὺ διαποροῦ τοῦ.

— Ἐγὼ ὑπογράφω συμβόλαιο μὲ τὸ
διάβολο, λέμε συχνά, σ' ὅσους τὸν ρω-
τοῦν στυγνικά, κι' εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ
τὸ κοιτήσω, ὅθι μὲ κάμῃ εὐτυχισμένο, κι'
δεύτερα, μιὰ ψυχὴ τὴν ἔχω, ἄς μοῦ τὴν
πάρῃ...

Καὶ γαῖδύει μὲ τὸ πλατὺ γέλιο του τὴ
θέσιν τοῦ μουστακιοῦ του, ἐκεῖ ποὺ οἱ
ναυτικοὶ τοῦ παλικοῦ καιροῦ εἶναι ἔσει-
μνιο καὶ δασὸ τρίχωμα δεινὰ τοῦ ἡ-
ρωϊκοῦ ἀνδρισμοῦ των, ἐνῶ τὰ εὐκίνητα

μάτια του παίζουν μέσα στὴς μεγάλες
τοὺς κόγχες.

Τὰ παιδιὰ τοῦ θεοῦ Ἀριστείδου καὶ
τῆς θείας Βιογινίας εἶναι δυὸ ἀγόρια κι'
ἕνα κορίτσι, —τὸ μεσαῖο—ποὺ γρήγορα
ἐνοίωσαν τὸν ἑαυτὸ τους δυνατό σὰν τὸν
πατέρα τους καὶ στὰ 17—18 χρόνια τοὺς
ξεπόρτισαν, γιὰ νὰ κάμουν δική τους οἰ-
κογένεια μὲ τις εὐχὲς τῶν γονέων τους
καὶ τῆς ἐκκλησίας.

Καὶ τὰ μὲν ἀγόρια συνέχισαν τὴ ζωὴ
τους στὴ θάλασσα σὰν καὶ πρῶτα, τὸ δὲ
κορίτσι παντρεύτηκε καὶ πῆγε καὶ κά-
θησε στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς τῆς, μὰ δὲν
ἦταν σὰν καὶ πρῶτα αὐτεξούσια, κι' ἔτσι
δὲν μπορούσε νὰ νάι σὰν πρῶτα ἡ στενὴ
συντροφὸς τῆς θείας Βιογινίας.

γιατί, ποὺ ἔρεῖς μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ
σε χρειαστοῦμε γιὰ νὰ γραψῇς τὸ βίος
μας καὶ τὴς ἱστορίας των θαλασσινῶν
μας.

Κι' ἄλλοτε πάλι ἔλεγε:

— Κρίμας καὶ κρίμας ποὺ δὲ σ' ἔχω
παιδί μου. Τὰ δικὰ μου δὲ μ' ἄκουσαν
ποὺ τοὺς ἔλεγα νὰ τὰ σπουδάσω καὶ νὰ
μείνουν στὴ στεριά. Ἀκολούθησαν τὸ
ριζικό τους καὶ τὴν τέχνην τοῦ πατέρα
τους ἐνῶ ἐδῶ θὰ γίνῃς ἄλλος ἄνθρωπος
μὲ τις σπουδές σου...

Καὶ ὁ μὲν θεῖος δὲν μπορούσε νὰ χῇ
καὶ πολλὰ παραπονα γιατί οἱ δυὸ του
γιοὶ ὑπηρετοῦσαν στὸ θαπύρι τοῦ ἡ
καὶ μὲν ἔλεγε νὰ τὰ σπουδάσω καὶ νὰ
μείνουν στὴ στεριά. Ἀκολούθησαν τὸ
ριζικό τους καὶ τὴν τέχνην τοῦ πατέρα
τους ἐνῶ ἐδῶ θὰ γίνῃς ἄλλος ἄνθρωπος
μὲ τις σπουδές σου...

Καὶ ὁ μὲν θεῖος δὲν μπορούσε νὰ χῇ
καὶ πολλὰ παραπονα γιατί οἱ δυὸ του
γιοὶ ὑπηρετοῦσαν στὸ θαπύρι τοῦ ἡ
καὶ μὲν ἔλεγε νὰ τὰ σπουδάσω καὶ νὰ
μείνουν στὴ στεριά. Ἀκολούθησαν τὸ
ριζικό τους καὶ τὴν τέχνην τοῦ πατέρα
τους ἐνῶ ἐδῶ θὰ γίνῃς ἄλλος ἄνθρωπος
μὲ τις σπουδές σου...

Καὶ ὁ μὲν θεῖος δὲν μπορούσε νὰ χῇ
καὶ πολλὰ παραπονα γιατί οἱ δυὸ του
γιοὶ ὑπηρετοῦσαν στὸ θαπύρι τοῦ ἡ
καὶ μὲν ἔλεγε νὰ τὰ σπουδάσω καὶ νὰ
μείνουν στὴ στεριά. Ἀκολούθησαν τὸ
ριζικό τους καὶ τὴν τέχνην τοῦ πατέρα
τους ἐνῶ ἐδῶ θὰ γίνῃς ἄλλος ἄνθρωπος
μὲ τις σπουδές σου...

Καὶ ὁ μὲν θεῖος δὲν μπορούσε νὰ χῇ
καὶ πολλὰ παραπονα γιατί οἱ δυὸ του
γιοὶ ὑπηρετοῦσαν στὸ θαπύρι τοῦ ἡ
καὶ μὲν ἔλεγε νὰ τὰ σπουδάσω καὶ νὰ
μείνουν στὴ στεριά. Ἀκολούθησαν τὸ
ριζικό τους καὶ τὴν τέχνην τοῦ πατέρα
τους ἐνῶ ἐδῶ θὰ γίνῃς ἄλλος ἄνθρωπος
μὲ τις σπουδές σου...

Καὶ ὁ μὲν θεῖος δὲν μπορούσε νὰ χῇ
καὶ πολλὰ παραπονα γιατί οἱ δυὸ του
γιοὶ ὑπηρετοῦσαν στὸ θαπύρι τοῦ ἡ
καὶ μὲν ἔλεγε νὰ τὰ σπουδάσω καὶ νὰ
μείνουν στὴ στεριά. Ἀκολούθησαν τὸ
ριζικό τους καὶ τὴν τέχνην τοῦ πατέρα
τους ἐνῶ ἐδῶ θὰ γίνῃς ἄλλος ἄνθρωπος
μὲ τις σπουδές σου...

Καὶ

μένα τα δάκρυα μ' ήσαν, κοντά της, όπως, ήμουν. Κλαίγαμε και οι δύο μαζί, τυλιγμένοι από την ίδια δυστυχία. Ξαφνικά σε μία στιγμή το μυαλό μου φωτίστηκε από μία σκέψη:

— Θεία Βιργινία, της είπα, άποτομα πιάνοντας τα χέρια της. Μή στενοχωριέσαι και δοήκα τον τρόπο ν' αποχτήσης και πάλι συντροφιά! Θά γράψωμε πού θέλεις να φέρη απ' έξω άκόμα ένα παιδάκι σαν ξέρη, κι έτσι δεν θάσαι μοναχή...

Δεν ξέρω αν τη θεά μου τη χαροποίησε ή παρηγορητικιά ύποδειξη που της έκαμα, μ' ξέρω πώς το βράδυ εκείνο είδα κι' έπαθα όσπου να γράψω ένα γράμμα στο θεό, ανάλογο με τις γνώσεις μου και στις φιλολογικές μου επιδόσεις. Ένα γράμμα που του εξήγουσα τον μόνο τρόπο που μπορούσα ν' ανακουφίσω τη μοναξιά της θεάς μου, και τη χαρά του ίδιου, που θ' αποχτούσε και νέο παιδί και θά μπορούσε να το σπουδάσει για τη στεριά όπως ήθελε, αν αυτό ήταν μάλιστα κι' άγιο.

Τρεις μήνες μετά—ότι ήταν κιόλας παρμονές Χριστουγέννων—ο θεός ήρθε άπο ταξίδι. Ήτορξα φρονιά να του πω και να μάθω για τ' αποτελέσματα του γράμματός που τουστέιλα. Εκεί, ανάμεσα στους τόσους και τόσους συγγενείς και γνωστούς διηγήθηκε την πρόταση πουκαμα στη θεά μου και το γράμμα που τουστέιλα κατόπιν. Κι' έλοι τους έπι πολλήν ώρα γελούσαν με την παιδική και άθωα νησιώτικη μου άφέλεια.

Μ' όλα ταύτα, έπειτα από μήνες πού—φυγε ο θεός μου, έμαθα κάποια μέρα πώς ή θεά Βιργινία ήταν άρρωστη. Πήγα στο σπίτι, όπου πολλές κόσμος μαινόδογαν συγγενικό, πρό παντός γυναικές. Τα παιδιά, τα κορίτσια, δεν τάρησαν να την δούν. Ούτε και μένα άρσησαν παρ' όλες μου τις διαμαρτυρίες. Όμως ρωτώντας την μητέρα μου ταχτικά και μάθαινα σχετικά με την ύγεια της θεάς. Φαίνεται όμως πώς δεν μου έλεσαν την αλήθεια γιατί πήρε τ' αυτό μου λόγια, για ένα τηλεγράφημα που έκαμαν στο θεό μου και κάτι παρούσια. Και κάποιο πρωί, σαν ξύπνησα, δέ βρήκα τη μητέρα μου στο σπίτι ύποθετω αίσια πώς θάγε ξενυχτήσει στις θεάς, και το μεσημέρι σαν γύρισα, και τη βρήκα μού είπε πώς ο θεός Άρστείδης υ' άκουσε σ' ότι τουγραφα στο γράμμα μου κι' έστειλε από την Άγγλία ένα παιδάκι στη θεά μου που θάχω την άδεια να το δώ ύστερα από μερικές μέρες.

Αυτό μεγάλωσε τη χαρά μου σκέρτη—κα πώς το τηλεγράφημα για το όποιον γισα πώς το τηλεγράφημα για το όποιον άκουσα να γίνεται λόγος θάταν για το σκοπό αυτό, μία και ή θεά ήταν άρρωστη.

Έτσι γεννήθηκε ή νέα μου εξαδέλφη στερινοπαίδι της οίκογενείας του θεού μου, μ' και το καλύτερο για μένα. Σαν μ' άρσησαν να το δώ, άπόρησα για ότι έβλεπα. Και χάριχα πολύ που ο θεός μου έκαμε μία τόσο καλή έκλογη στέλνοντας μία έαδερφούλα που δεν έμοιαζε κανένας από τα γενιά μας, όπως εκ των

ΜΑΡΕΓΙΑ

ύστερων αποδείχτηκε.

Ποτέ, το φτωχό και άπλό μας νησί δεν είδε τέτοια βαφτίσια σαν της Μαρέγιας.

Μαρέγια; Πώς; Τι θά πη αυτό τ' όνομα;

Δεν το ήξερα πρίν, κι' όμολογώ πώς ποτέ μου δεν είχα άκούσει κορίτσι να το φωνάζουν έτσι, μ' τί θά πη αυτό άφου ο νουνός του της έδωσε το όνομα αυτό; Το θαπόρι έμεινε δυό μέρες στο νησί, αν πλήρει σηματοστολισμώ, όπως άρσε να λέη άργότερα ο θεός Άρστείδης, για να τιμήση το γεγονός της άφου της του στερινού του παιδιού, της δεύτερης του κορούλας. Φορτωμένο από έναν ξένο έμπορο, Καναδό που άκολούθησε το φορτίο κι' ο ίδιος ως την Ίαπωνία, δέχτηκε να γίνη αυτός ο νουνός του παιδιού του θεού. Τάχαν φαίνεται μάλιστα μιλήσει κι' από κει που τον πήρε, γιατί έλα ήταν «έν τάξει» και στην αέντέλεια που ν' άπορής. Ο ξένος άνάδοχος γένισε το παιδί από δωρα άξιας, τα μαρτυρικά ήτα νοήματα όχι εύκαταφρόνητα και τα τραπέζια που στρώθηκαν για να χειριστή το γεγονός, όλο σπάνια φαγητά ήταν γεμάτα.

Την νύχτα της δεύτερης βραδυάς, ο θεός μας χαροέισε συγγενητικά και μ' έι με το κομπάρσο του, τράβηξαν για την «Ιωάννα». Λίγην ώρα άργότερα με σπουδατικές κλαψάρες, λές κι' έκφραζαν τη λύπη του ιδιοκτήτη της, το πλοίο έδωκε από το λιμάνι, άποχωρητόντας το νησί μας.

Κι' έμεινα ένω, παιδί 13 χρονών μόνος άντικαταστάτης του θεού και τήν πορτα της θεάς και της εξαδέλφης μου. Ήμουν πιά μεγάλος. Η Μαρέγια, μισό έργο της έπιμονής μου, ήταν άλλο τόσο μισό κι' ύποχρεωσή μου να την παρστέσω. Και μία κι' άνεγνώριζα την ύποχρεωση αυτή, ήμουν άναγκασμένος να την εκπληρώσω.

Με το πέρασμα του καιρού ή Μαρέγια μεγάλωσε και τότε μόνο πόσες τα διαφορά που ύπήγε μεταξύ αυτής, των δικών της και των άλλων. Με στενοχωρούσε κάττα πώς δεν έμοιαζε κανένας από υάς, παρ' όσον σαν νάγε κάποια συγγένεια, κάποια ομοιότητα μ' άλλον, με το νουνό της. Είγε ένα προσωπικό μακρολό, κάτι άγρια μαθήματα που ν' ύποσταν έρευνητικά μέσ' στις κόνιες τους, τα όποια σπεφάνωναν βλεμματικές στοιμμένες ποδ' τα πάνω. Ένα βίωμα τσαμπίνικο και φευγαλέο, όλο δροσιά, κι' έλοκόκκινα γέιλη, κι' ή χοιρά του πορσώπου της ήταν κάτι που δεν έκορζόνταν.

Πολλοί, ήθελαν να πούν, πώς σαν στερινοπαίδι καπετάνιου έκλεινε μέσα της όλη την άκμή, της γετής ύπαρξής του. Το γεγονός, είτε έτσι, είτε άλλως, ήταν, πώς ή Μαρέγια, όσο μεγάλωσε, παρσούσε και μίαν ύπαρξη άλλοιότιχη. Ήταν ένα λουλούδι έξωτικό, μία ζωούλα σπάνια, ένα άλλοιότιχο πλάσμα, που

δεν τ' άπαιρνες για παιδί που γεννήθηκε στο φτωχό και άπλό αυτό νησί, των Κυκλάδων. Κι' άργότερα βεβαιώθηκε κι' έγώ πώς ήταν πολύ για την πατρίδα μας ή ύπαρξη της, εκεί πέρα.

Β'

Σήμερα που γράφω τις γραμμές αυτές, είμαι πιά νέος 23 χρόνων. Ήτορξα ναύομαι γιατί ήγινε και τι και το χαίρονται όλοι οι δικαί μου, κι' άνάμεσα σ' όλους αυτούς και ο θεός Άρστείδης, που τώρα πιά είναι άπόμαχος ναυτικός. Και ξεκουράζεται, παρ' όσον ότι είναι γερός κι' άκμαίος στο νησί του επιβλέποντας την άνατροφή της τελευταίας θυγατέρας του. Και μαζι με κείνον χαίρεται για τους προόδους μου, κι' ή Μαρέγια, ή όμορφη εξαδέλφη μου, 11 χρόνων λουλούδι, με κάτι εξαίρετικό στη ζωούλα της.

Μ' άρσει να κλείνω τα μάτια μου συχνά και να τη φέρνω στον νου μου. Κι' είναι τόσο έντονη ή άγάπη μου σ' αυτή, που πολλές φορές ξεχνιεται και θάρρ πώς είναι κοντά μου, κι' έχει το μικρούλικο χαράκι της γύρω απ' το λαιμό μου.

Μ' αργήτερα βρίσκω τον έαυτό μου και θυμώμαι πώς έγώ ζω έδώ, στην άρωτεύουσα, μία πολιτεία γεμάτη από φανταχτερές όμορφες όλο ψευτιές και δυστυχία, κι' έκείνη σ' ένα μικρό νησί που το περιούζει όλο τον καιρό ή δροσιά, ή δροσιά που πλημμυρίζει δικαιοπατικά και τη μικρή της ζωούλα. Άλθθαι! Πόσο μου φαίνεται τσιραχτή στη περιβάλλον της! Μέσα στην ήρεμία και στην άγνωση του νησιού μας! Και μόνη ή σκέψη πώς θά μπορούσε να έρθη έδώ, μέσα στην τύρβη της δόξης «προσδευμένης» πρωτεύουσις ν' ή κοινωνία, μού φαίνεται σαν έσρουλίνα. Βγάζω τότε από ένα συρτάρι τη φωτογραφία της, την άκουμπώ στα όγκώδη βιβλία του γραφείου μου και την κυττάω μέσα στα μάτια, στα ματάκια εκείνα τα ύψη και γιασεμμένα. Κι' έτσι μεύρεται να κλάψω...

Κι' ένα πρωί, παίρνω γράμμα απ' τη Μαρέγια.

Μου γράφει:

«...Σ' α μεγάλωσα θά πάω στο Χόλλυγουντ, και θά γίνω κι' έγώ μία μεγάλη καλλιτέχνης, σαν κι' αυτές που έχουν τα περιοδικά κι' οι έφημερίδες που μού στέλνεις. Ο μπαμπάς μου λέει πώς θά ναι αυτό δυνατό, γιατί τότε θά μένωμε στην Άθήνα. Θά φέρη το θαπόρι μας, στον Πειραιά και θά μπορούμε απ' εκεί για το ταξίδι αυτό. Μ' ά τώρα πρέπει να μαθίνω τα μαθήματά μου. Δεν είναι έτσι; Μόνο με τη μελέτη θά μπορούσω να γίνω μεγάλη καλλιτέχνης και να πάω στο Χόλλυγουντ...»

Αισθάνθηκα την καρδιά μου να χτυπά, σαν μπουστό σ' ένα μεγάλο κίνδυνο, κι' ένοιωσα τα μάτια μου να θαμπώνουν.

Η ζωή—ένα όρμητικό κι' άδάμαστο ποτάμι—μυοκλεβε την Μαρέγια, παρσούσε την από το πλάνιστο μέσα στο ήπιο την είχα πάντα όνειρευτή...

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΓΓΑΝΟΣ

Για όσους πιστεύουν

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 1η - 7η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Το περιοδικό «ΕΥΑ» ένα από τα πιο διαδεδομένα περιοδικά της Ιταλίας, δημοσιεύει κάθε έβδομάδα το «Οροσκοπιο των έπτα πρσοσχωών ή μερών, γραμμένο από έναν διάσημο αστρολόγο της Ρώμης.

Η αστρολογία ύπήρε ανέκαθεν ένα από τα πιο διαφιλοτιμούμενα θέματα της έπιστήμης. Πολλοί την πιστεύουν με πάθος, ενώ άλλοι άμφισβητούν την όρθότητα των προβλέψεών της. Όστόσο, έμεις χάρην εκείνων που την πιστεύουν, αρχίζομε την δημοσίευσιν του «Οροσκοπίου αυτού. Για τους άλλους ως αποτέλεσμα μία άπλη κι' εύχρηστη διασκέδαση.

1 Αύγουστου.— Πέμπτη. «Ο μήνας αρχίζει μ' ένα πρωινό πολύ κατάλληλο για τα αισθηματικά ζητήματα. Ίδιαίτερος κατά τις 10.44 ή έπιδραση της Άφροδίτης θά έινε εύνοική για όλα τα άγνα πάθη. Έκδηλώσεις έλικρινούς φιλίας. Αισθηματικές Ικανοποιήσεις. Συναντήσεις κάτω από τους καλύτερους οίονους. Μερικά μικροεπεισόδια και μικροφιλονεικίες κατά την 18ην ώρα (6 μ.μ.). Άργά το βράδυ εξαίρετικές εύκαιρίες για να ζητήση και να έπιτύχη κανείς εύνοια, ύποστήξη και προστασία, για να γράψη σπουδαίες έπιστολές ή να διαχειρισθώ περιουσιακές ύποθέσεις.

2 Αύγουστου.— Παρασκευή. Ημέρα κατάλληλη για μελέτη, για έμπνευσεις και συναρπαστικά γεγονότα. Έπωφελεις έπαφες με ξένους και έπιστήμονας. Κατά την 21ην ώρα (9 μ.μ.) προσέξτε να μην κάνετε καμιά συζήτηση, που θά μπορούσε να έκφυλισθί σε πραγματική λογομαχία. Μετριάστε έπίσης τις παρορμήσεις σας, άποφύγετε τα νευρικά και εύεξαπτα πρόσωπα και μη πλησιάζετε τα τυχερά παιχνίδια.

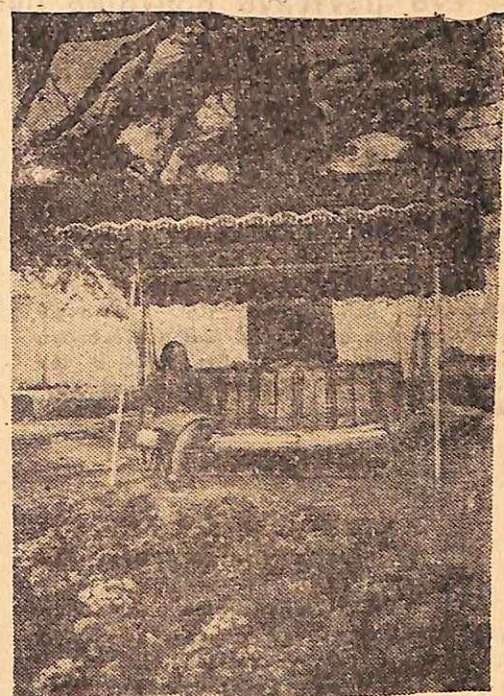
3 Αύγουστου.— Σάββατον. Την ήμερα αυτή είναι καταδικασμένες σε άτυχία όλες οι ύπερβολές. Φυλαχθήτε από τις εύκολες διασκέδασεις και συνελώς από τα σφάλματα και την άπόεία χρένου. Κατά την 18 ώρα (6 μ.μ.) προσέχετε άγρυπνα τις φλυαρίες των γυναικών κατά τη διάρκεια του τσαγιού και των ύποδοχών. Περιορίστε τις φλυαρίες, μην είσθε πρόθυμος σ' έκμυστηρεύσεις και περιορισθήτε σε μεγάλη έπιφυλακτικότητα. Το βράδυ αυτό πρέπει να δείξουν μεγάλη φρόνηση όσοι έχουν μυστικές σχέσεις.

4 Αύγουστου.— Κυριακή.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

ΠΡΟΒΕΞΤΕ:

Μία εικόνα

Μία πολύ χρήσιμη θερινή πρωτοτυπία. Στην Εύρώπη χρησιμοποιούν αυτή την κινητή εγκατάσταση τέταρτα, την όποιαν τοποθετούν μπρος σε κάθε σπίτι. Έτσι, ή οίκογένεια μπορεί να μένη όλη την ήμερα στο ύπαιθρο και να κάνει άεσοθεραπεία χωρίς να ένοχλήται από τον καυστικό ήλιο.

Ένα στίχο

S. O. S.

Το S. O. S. έπέμπουμε το σήμα του κινδύνου. Βρισκόμαστε οι άταχες ένδοξ... ύψικαμένου όπου τσουροεφελίζαμε μεσώντος Ιουλίου από άπινες τρομαρές του φλογόβδου «Ήλιου!... Πάρε χαμένοι, κύριοι, πραγματικά χαμένοι! «Η άσφαλτος, έινε κι' αυτή σαν... πατυρατωμένη. Έτσι λοιπόν προσέξτε άφου και δεν άντέχαμε μήπως και παραδώσουμε το η ν ε υ μ α... που δεν έχομε!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ένα άστείο

ΤΙ ΤΟΥ ΕΦΤΑΙΓΕ

— Έχεις τέτοιο μεθύσι, που δεν είσα, σε θέση ν' άντιληφθής αν είναι τώρα μεσημέρι ή μεσάνυχτα...

— Πώς θες να το άντιληφθώ, άφου δεν έχω ρολόι;

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

18 Ημερηζών

9ον

ΕΚΑΨΕ πολλή ώρα. Κι' αυτό το κλάμμα την ξαλάφρωσε. Της έκανε καλό.

Υστερα σκούπισε τα μάτια της που καίγανε φλογισμένα, κι' άρπασε τα βλέφαρά της να κλείσουν βαρειά.

Μά δεν κοιμήθηκε. Ο νους της άγρυπνούσε και τα νύδρα της κρατούσαν άνοιχτο το σώμα που στριφογυρνούσε τυραννικά στο κρεβάτι, χωρίς την ελπίδα του ύπνου.

Θάχαν περάσει, δύο-τρεις ώρες όταν άκουσε προφυλαγμένα θήματα και κάποιο φοβισμένο ψίθυρο στο διάδρομο.

Θάταν η μητέρα της βέβαια. Μά με ποιόν μιλούσε άραγε; Νάτανε ακόμη ζώνια ή καμαριέρα; Σηκώθηκε ν' ανοίξει την πόρτα μα την ώρα που άγγιζε το πόμολο άκουσε έξω απ' το δωμάτιο τη σιγανή, τρομαγμένη φωνή της μητέρας της ν' ανακατεύεται με τις πρόστυχες, βραχνές ικεσίες κάποιου άγνωστου τύπου που απ' το τραλιάσμα του φαινότανε μεθυσμένος.

Μήν επιμένεις, έλεγε εκείνη. Είνε αδύνατο να μείνεις εδώ! Είν' η κόρη μου! Κι' ύστερα τί θα πουν οι υπηρέτες;

Αυτός δεν έννοούσε να υποχωρήσει. Ανάμεσα σε χίλια συχμένα ερωτόλογα, γεμάτα από ανατριχιαστικό ρεαλισμό, της ώρκιζόταν πως θάφαινε «πρίν φέξη» και αποίν προφτάσει να τον δη κανείς».

Η Έρμινά αισθάνθηκε τη μεγαλύτερη αηδία της ζωής της. Πώς ο έρωτας είχε και τέτοιες κτηνωδίες δεν μπορούσε να το φαντασθή ποτέ. Και τις πιά φοβερές του πεζότητες, τις είχε στο νου της έξωφράσει και πίστευε πως θα τις ζούσε αλλοιώτικα κι' εξιδανικευμένα. Οί όμως, οι χυδαίες εκδηλώσεις αυτούνου του άγνωστου άντρα στην μητέρα της, την έκαναν να ταραχτή όσο ποτέ στη ζωή της. Έρωτασε μια ναυατή ναυτία που της φαγγάλισε το λαιμό και την ανάγκασε να ξαναπέσει πετώμα στο κρεβάτι.

Δεν ήταν ζωή αυτή!... Άς τελειωνε πιά η φοβερή τούτη νύχτα, να γλυτώσει απ' όλα!... Να μή ζή παρά για τον έαν

τότης και για την ανακούφιση του πατέρα της που θα περνούσε στη φυλακή χιλιάδες μαύρες ώρες...

Την ξανάπιασαν οι λυγμοί. Κι' ήταν πάλι συνήλθε κάπως, ξανασηκώθηκε και ζύγωσε στην πόρτα. Τίποτα! Ήσυχα!... Νάχε φύγει αυτός άραγε;... Δεν ήξερε. Μά και δεν την ένοιζε να μάθει. Τί ρόλο έπαιζε αν έφυγε ή έμεινε; Η βρωμία ήταν πάντα ή ίδια!... Σε λίγο την πήρε ο ύπνος. Αποκαμωμένη καθύς ήταν θυβίστηκε σε μια νύκνη βαρειά, γεμάτη ταραχή κι' εφάλτες...

Κεφάλαιο δεύτερο «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ»

Χαρούμενος κι' αισιόδοξος την ξύπνησε ο πρωινός ήλιος. Μ' ένα επίμονο «ντούς» ήρθε στον έαυτό της. Ήταν πάλι φρέσκια, ζωηρή κι' έτοιμη να δη τη ζωή απ' την όμορφη όψη της. Τα Νειάτα ξεγυρνούν τόσο εύκολα τις λύπες!... Ήταν ακόμη έννη. Η μητέρα της κοιμότανε. Δεν την ξύπνησε, ούτε και της άφησε καμιά παραγγελία. Ήπιε βιαστικά το γάλα της κι' έτρεξε στο γραφείο του Σταυρίδη που τον βρήκε να την περιμένει έτοιμάζοντας ένα μικρό τραπέζι δίπλα στο δικό του. Είχε βάλει άπάνω κι' ένα μπλέ βαζάκι με τέσσερα θυσσινιά τριαντάφυλλα.

— Να το γραφείο σου, της είπε. Μπορείς ν' αναλάβεις... άμέσως ύπηρεσία!

— Υπάρχει δουλειά να κάνω; τον ρώτησε.

— Κάτι θα βρεθί. — Έτοιμαζόμουν ξέρεις, να ζητήσω άδεια!

— Ά, πρέπει να ξέρεις τον έσωτερικό κανονισμό!... Άδεια δεν δίδεται παρά μόνον όταν πρόκειται... να βγής έξω με τον ποιστάμενο!

Γέλασαν κι' οί δυο κι' η Έρμινά σοβαρεύτηκε άμέσως και του εξήγησε πως ο πατέρας της είχε συλληφθί κι' ήθελε να τον δη.

Ο Σταυρίδης τ' άκουγε για πρώτη φορά. Οί πρωινές εφημερίδες δεν τώ γραφάν.

— Να πάμε μαζί, άμέσως, της είπε. Εγώ δεν έχω δουλειά πρίν απ' τις έντεκα.

Έδωσε μερικές έντολές στον βοηθό του, έκανε ένα τηλεφώνημα και κατέβηκαν βιαστικά στο δρόμο. Πήραν ένα ταξί, πέρασαν απ' το δικηγόρο, έμαθαν πως έπιτρεπότανε στους στενούς συγγενείς να τον δουν για λίγα λεπτά παρούσα ενός άστυνομικού κι' έτρεξαν άμέσως στην Άσφάλεια.

Μά φθάσανε άργά. Κι' ο τραπέζίτης και δύο-τρεις άλλοι που είχαν συλληφθί για συνένοχοι, μεταφερόντουσαν εκείνη

τη στιγμή με το λεωφορείο των καταδικωών.

Τ' αυτοκίνητο ξεκινούσε... την ώρα που ο Σταυρίδης και η Έρμινά κατέβαιναν απ' το ταξί. Ένας αρχιφύλακας γεμάτος στεγνή ευγένεια κι' επαγγελματική ψυχραιμία, τους έδωσε την πληροφορία με μια ξερή φράση:

— Τους μετέφεραν στο Τμήμα Μεταγωγών, στην όδον Κυδαθηναίων. Έκεί θα μωρεέσετε να τον δείτε.

Η Έρμινά αισθάνθηκε τον έαυτό της πολύ δυσάρεστα μέσα στην παγερή εκείνη άτμόσφαιρα του άστυνομικού γραφείου που μύριζε καπνό, άσπρηδότητα και φορηδία.

— Μερσί, είπε βιαστικά. — Και βγήκε έξω σαν κυνηγημένη.

Η έντύπωσή της ήταν ακόμα πιο φρικτή όταν φθάσανε στο Τμήμα Μεταγωγών. Μέσα σ' ένα σκοτεινό υπόγειο θάλαμο ήταν μαζεμένοι καμιά τριανταριά υπόδικοι, άνθρωποι του υποκόσμου, δολοφόνοι, πλαστογράφοι, άπατεώνες και μέσα σ' αυτούς ο Τζών Μπακρής, βρώμικος, άξύριστος, μ' άταχτα μαλλιά και κόκκινα μάτια, σχεδόν άγνωριστος και γι' αυτή την κόρη του άκόμα.

Συντρίμμι αληθινό, ζύγωσε στα σιδερένια κάγκελα της πόρτας ένψ προσπαθούσε να πνίξει τη συγκίνησή του καταπίνοντας άπεγνωσμένα και τεντώνοντας με κόπο τα βλέφαρά του που είχανε κιόλας ύγραθί.

Ο Σταυρίδης στάθηκε διακριτικά στην αλή.

Η Έρμινά μόλις είδε τον πατέρα της σ' αυτή την τραγική κατάντια δεν μπόρεσε να κρατήση το κλάμμα. Κι' ούτε κατάφερε να του πη μια λέξη. Μές σ' αναφυλλητά της, ψιθύριζε πολλές φορές «μπαμπά... μπαμπά...» Μά τίποτ' άλλο. Κι' εκείνος δεν είχε το θάρρος να την παρηγορήσει. Τί να της έλεγε;...

Η βουβή σκηνή κράτησε άρκετά. Η Έρμινά είχε ζυγώσει στο μικρό καγκελωτό άνοιγμα της πόρτας και προσπαθούσε σιγά-σιγά να συνέλθη για να του μιλήσει.

— Θέλεις τίποτα μπαμπά; Κατάφερε ν' άρθώσει επί τέλους.

— Όχι, παιδί μου, είπε εκείνος πονεμένα.

Κι' άμέσως συμπλήρωσε.

—...Κείνο που θέλω... είναι να μην έλογεσαι να με βλέπεις. Γιατί να λυπάσαι περισσότερο;... Και γιατί νάσαι τόσο κοντά στον έξευτελισμό μου;

Την τελευταία φράση την τόνισε πολύ.

Η Έρμινά άνοιξε τα μάτια της έκπληκτα. Ένας λυγμός κόπηκε στο λαιμό της.

— Δεν θέλεις νάρχουμαι;... Ντρέπεσαι; Πρόφερε σιγανά.

Εκείνος έγνεψε με το κεφάλι ένα τραγικό «ναι».

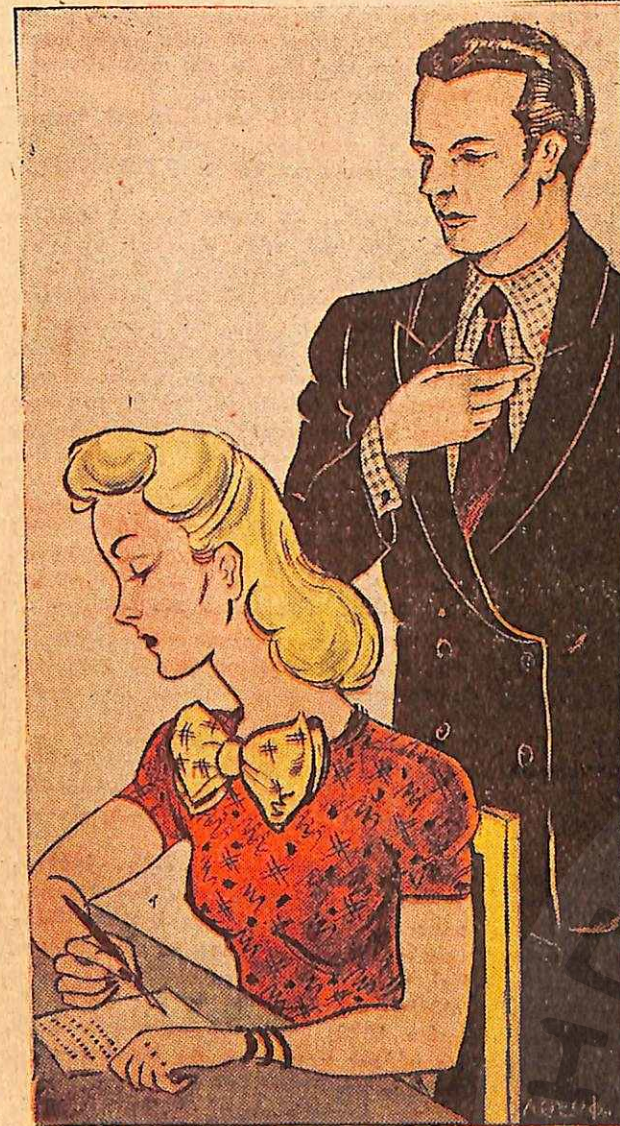
— Το καταλαβαίνω, είπε η Έρμινά. — Κι' ύστερ' από μια πολύ μικρή σιγή:

— Δεν μ' άγαπās πολύ, πρόσθεσε. — Αν μ' άγαπούσες όσο έλεγε... θα πρόσθετες περισσότερο... να μή μου δώσεις τέτοια πίκρα.

Ο πατέρας της γύρισε άλλου τὰ δακρυσιμένα του μάτια, χωρίς να πη λέξη.

Από μέσα οί κρατούμενοι κι' απ' έξω οί συγγενείς, φώναζαν και σπρωγόντουσαν άγανακτισμένοι, γιατί κρατούσε πολύ ή κουδέντα.

— Άντε, τελειώνετε σās παρακαλώ!

— Έτοιμαζόμουν ξέρεις να σου ζητήσω άδεια...

Φώναξε ένας άστυφύλακας.

— Μπαμπά!... Σου ζητώ συγγνώμη που σου τώπα αυτό! Έσθ δεν φταίς καθόλου. Είμαι βέβαιη! Το φώναζε φεύγοντας. Και τον είδε που της γελούσε γλυκά, ένψ στά μάγουλά του τρέχανε δυο δάκρυα.

Βγήκε στην αλή κι' έτρεξε γρήγορα κοντά στον Σταυρίδη σαν το καταδιωγμένο ζώο.

— Τί φρίκη! ψιθύρισε.

Κι' εκείνος είδε άγριεμένα τα μάτια της.

— Δεν έπρεπε να σ' άφήσω νάρθεις, της είπε.

— Και να μ' έμποδίζες δε θα σ' άκούγα.

Έκαναν μερικά θήματα σιωπηλά.

— Που θέλεις να πάμε; τη ρώτησε.

— Όπουδήποτε. Δεν με νοιάζει.

— Θέλεις να κάνουμε έναν περίπατο;

— Δεν είναι ανάγκη. Μπορούμε να πάμε και στο γραφείο.

— Μά είσαι ταραγμένη.

— Μου πέρασε.

— Άς καθήσουμε λίγο κάπου... Κάνε μου τη χάρη!

Δεν τούφερε αντίρρηση. Την κύτταζε με τόση τρυφερότητα και με τόση συγκίνηση που έννοιζε κοντά του μια δυνατή κι' αληθινή παρηγοριά.

Έκασαν στο μικρό καφεναδάκι που είναι μπρος στο Ζάππειο. Η Έρμινά ήπιε μια λεμονάδα και σε λίγο ήταν καλύτερα.

— Δεν θέλω πιά να ξαναπάω στο σπίτι, του είπε. Μή με ρωτήσεις σε παρακαλώ λεπτομέρειες. Μά δεν πρέπει! Δεν μπορώ!... Δεν άντέχω!... Θέλω σήμερα κιόλας να βρω ένα δωμάτιο, να πεταχτώ μια στιγμή να πάρω τα ρούχα μου και να μην ξαναπατήσω πιά εκεί μέσα.

Ο Σταυρίδης προσπάθησε να την πείση πως αϊτό δεν ήταν σωστό. Μά η Έρμινά έπέμενε με πείσμα.

— Όπουδήποτε θα φύγω! του είπε. Έχω πάρει την άπόφαση!

Την είδε τόσο άγανακτισμένη που υποχώρησε.

— Απόψε θέλεις; Δεν είναι δυνατόν αύριο;

— Όχι! Απόψε!

Πήγαν σ' ένα δυο μέση που ήξερε εκείνος και στο τέλος με πολύ κόπο την έπεισε να μείνη σε ιτά καλή πανσιόν στο Σόνταγμα με δυο ήμισυ χιλιάδες τον μήνα.

Έβλεπαν και προκαταβολή μα η Έρμινά ήταν πολύ στενοχωρημένη.

— Άν δίνω δυόμιση νοίκι πως θα ζώ;...

— Τί σε νοιάζει;

— Θα μωδ δίνης ισά; Αϊτό δε α' άόσει!

Ο Σταυρίδης είδε πως της είχε πληγώσει την αξιοπρέπεια.

— Γιατί; της είπε με ειλικρίνεια. Αύριο θα γίνης γυναίκα μου.

Τα οικονομικά μας είναι κοινά. Τον κύτταζε ξαναπαμένη.

— Βιάζεσαι! ψιθύρισε.

— Μήπως δε θα θαλήσεις;

— Με τρομάζει, ή θία!

Η απάντησή της τον άποστόμωσε.

Όστόσο της μιλούσε άγνά κι' αληθινά. Δεν της έλεγε παρά εκείνο που αισθανόταν.

— Έχεις άδικο, της είπε. Είρεες τόσο πολύ λίγο τη ζωή!

— Ίσως γι' αυτό δεν της έχω έμπιστοσύνη.

— Θέλω νάχης έμπιστοσύνη σε μένα.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

★ Έχουν ζυγίσει τον ήλιο; Με μαθηματικούς ύπολογισμούς, φυσικά. Γράψετε λοιπόν τον αριθμό 1.879.000. Προσθέστε 24 μηδενικά και θα έχετε το βάρος του σε χιλιόγραμμα.

★ Στο χωριό Βετερνίη που έχτισε στα 1928 η Γιουγκοσλαβική κυβέρνηση για τους Γιουγκοσλαβούς βετεράνους του πολέμου, κανείς σύζυγος δεν έχει δη ποτέ τη γυναίκα του! Οί κάτοικοι της παράξενης αυτής ανθρώπινης κοινότητας, που παρέλαβαν δωρεάν τα σπίτια τους, ήταν όλοι τυφλοί του μεγάλου παγκοσμίου πολέμου. Παντρεύτηκαν δε χάρις σε μια ειδική προικδοδότηση της κυβερνήσεως.

★ Κατά την διάρκεια του περασμένου αιώνας έδωλίσαν και καταστράφησαν στην θάλασσα κατά διαφόρους τρόπους 35.000 πλοία! Από αυτά 35 έξηφανίστησαν χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος.

★ Στο Μεξικό, όπως και σε πολλές άλλες χώρες της Κεντρικής και της Νοτίου Αμερικής, τα θέατρα θέτουν στην διάθεση του κοινού, όπως οί στίβη των ταυρομαχιών, έναν ώρημένο αριθμό «θεωρείων πένθου» που είναι χωρισμένα με πυκνά κάγκελα. Από τα θεωρεία αυτά μπορούν να παρακολουθούν το θέαμα, χωρίς να γίνωνται όρατά πρόσωπα που δεν θα έτρεπε να περυσίζονται εκεί λόγω προσπάτου πένθους.

★ Τα έντομα αντίλαμβάνονται τις διάφορες όσμες χάρις σε πολλούς μικροσκοπικούς ρώθωνες που είναι διασπαρμένοι στο σώμα τους, κάτω από το κεφάλι και στα φτερά τους.

★ Τα περισσότερα διαμάντια έχουν έλαχθί από το Βελγικό Κογκό.

★ Ο περίφημος γιατρός Καρρέλ έχει γράψει σ' ένα του βιβλίο τα έξης: «Αν τοποθετούσαμε στην θέση του άδέως και του αίματος ενός γέροντος τον άδένα ενός θρέφους που έχει γεννηθί νεκρό και το αίμα ενός παιδιού, ίσως τότε ο γέρος να ξανανοιώσει. Άλλά για να μωρεέση να έπιτευχθί αυτό, πρέπει να σημειώση άκόμη πρόδους ή τεχνική των έγχυρήσεων».

Τον κύτταζε σά νάθελε να τη βοηθήσουν τα μάτια του για να διώξη και την τελευταία δυσπιστία.

— Σ' είνα έχω, πρόφερε σιγανά.

Της πήρε το χέρι και το κράτησε λίγο μέσ' στα δικά του.

Κείνη τη στιγμή έννοιωσε πως ήταν κάτι επίσημο αυτό.

Πήγαν ύστερα στο γραφείο για να τελειώση μερικές δουλιές ο Νίκος κι' απ' εκεί πήραν ένα ταξί και κατέβηκαν στο Φάληρο.

Κάτσανε στον «Μπάτη» κι' άρχισαν τις ατέλειωτες επαναλήψεις των έρωτευμένων που μ' έλο πούχουν να πουν τόσα καινούργια πράγματα επιμένουν διαρκώς στα ίδια.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενον.

θὰ κρατήσω ἐγὼ τὸ σκυλί, ἢ μᾶλλον θὰ τὸ σκοτώσω. Ὅποιοδὴποτε σκεφθῇτε τὸ πρᾶγμα καὶ σὲ μιστὴ ὥρα θὰ σὰς ξαναπαρῶ!

— Ἐκλείσα τὸ τηλέφωνο.
— Τέσσερες χιλιάδες δὲν θὰ τίς εἶδιν οὔτε ἂν χανόταν ἡ θεία μου! εἶπα.

— Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα μου εἶχε διαφορετικὴ γνώμη.

— Ὅχι τέσσερες, ἀλλὰ δεκατέσσερες δίνω ἐγὼ! φώναξε. Κι' ἂν δὲν θέλεις νὰ τίς δώσης ἐσύ, θ' ἀναγκασθῶ νὰ πουλήσω τὰ μπιζὸ μου γιὰ νὰ πάρω πίσω τὴ Λουλού μου!

— Ἐτσι βροῖθηκα στὴν ἀνάγκη ὅταν μὲ πήρε πάλι στὸ τηλέφωνο ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρήκε τὸ σκυλί νὰ τοῦ πῶ:

— Ἔστω, κύριε! Φέρτε τὸ σκυλί καὶ θὰ πάρετε τίς τέσσερες χιλιάδες.

— Ἐπειδὴ δὲν εἶχα καμμιά ὀρεξὴ ν' ἀντικρύσω τὸν ἐκδαστή, ἀφῆσα τὰ λερτὰ στὴ γυναῖκα μου γιὰ νὰ τοῦ τὰ δώσῃ. Κι' ὅταν τὸ μεσημέρι γύρισα στὸ σπίτι εὗρηκα τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴ Λουλού σ' ἓνα συγκινητικὸ ἐναγκαλισμὸ. Ἡ Λουλού ἔκανε χαρὲς ὅταν μὲ εἶδε, κι' ἐγὼ τῆς ἔδωσα μιὰ κλωτσιά.

Πέρασε ἓνας μῆνας ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα, ὅταν ἓνα βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι, εἶδα τὴ γυναῖκα μου σὲ μιὰ κατάσταση ἀπελπιστικῆ.

— Τί τρέχει; ρώτησα.
— Ἡ Λουλού! μοῦ εἶπε.
— Τί ἔκανε; Ψόφησε;
— Ὅχι. Χάθηκε!

— Αἰ, ὦρα τῆς καλῆ, εἶπα. Γιὰ νὰ χάνεται, κάθε τόσο, θὰ πῇ πῶς δὲν τῆς ἀρέσει τὸ σπίτι μας. Θὰ βροῦμε τὴν ἡσυχία μας.

— Ἀστείεσαι; ἔκανε ἡ γυναῖκα μου. Ἐρεῖς πολὺ καλὰ ὅτι χωρὶς τὴ Λουλού δὲν μπορῶ νὰ ζήσω. Τόχω συνηθίσει αὐτὸ τὸ σκυλί καὶ τὸ θεωρῶ σὰν ἓνα μέλος τῆς οἰκογενείας!

— Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ φοδερὴ σκηνή, ἀπὸ δάκρυα, ἀπειλὲς καὶ λιποθυμίες, βροῖθηκα ὑποχρεωμένος νὰ ξαναδῶ τὴ γνωστὴ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε βρῇ τὸ σκυλί, βροῖθηκα τὴν ἴδια μερὰ, λές καὶ εἶχε πάρει τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ πιστόριο.

— Ζητάει πολλὰ ὅμως, μοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα μου ποὺ εἶχε πάρει τὸ τηλεφώνημα, τὴν ὥρα τῆς ἀπουσίας μου.

— Πόσα;
— Πέντε χιλιάδες!
— Ἀς κρατήσῃ τὸ σκυλί!
— Ἀλέκο! Θὰ μὲ κάνῃς νὰ πουλήσω τὰ μπιζὸ μου!...

Κι' ἔπειτα ἀπὸ νέα δάκρυα, φωνὲς καὶ λιποθυμίες ἔδωσα τὸ ποσόν, ἡλτρωμένο κατὰ ἓνα χιλιάριο. Ἡ Λουλού ξαναγύρισε στὸ σπίτι, ἔκανε πάλι χαρὲς ὅταν μὲ εἶδε κι' ἔφαγε ἄλλη μιὰ κλωτσιά!

Πέρασαν ἀκόμα λίγες μέρες. Κι' ἓνα βράδυ ποὺ βρισκότανε στὸ σπίτι μου ἡ ξαδέρφη τῆς γυναῖκας μου, ἀκούσα αὐτὸ τὸν ἀπόροπτο διάλογο μεταξύ τους: Ἦταν κι' οἱ δύο καθισμένοι στὴ βεράντα κι' ὅπως πλησίαζα πατώντας στὸ χαλί, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μιλοῦν νομίζοντας πῶς δὲν ἤμουν κοντά:

— Αὐτὸ τὸ κόλπο τοῦ σκυλιοῦ εἶναι πρῶτης τάξεως, ἔλεγε ἡ γυναῖκα μου. Κάθε φορὰ ποὺ χρειάζομαι λεφτά, δίνω

τὴ Λουλού στὸν ξαδερφό μου καὶ τὴν κρατᾷ δεμένη, ὥσπου νὰ δώλῃ ὁ Ἀλέκος τὴν ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάζεται κάποιος στὸ τηλέφωνο, πῶς τάχα εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρήκε τὸ σκυλί καὶ ζητάει: Τόσα κι' ἔτσι οἰκονομῶ τὰ χρήματα ποὺ ἔχω ἀνάγκη.

— Κι' ὁ Ἀλέκος δὲν παίρνει εἰδήση;
— Ποῦ νὰ πάρῃ; καὶ μὲν! Εἶναι πο-
τὲ δυνατόν νὰ φαντασθῇ πῶς γίνεται τέ-
τοια δουλειά;

— Καὶ γιατί δὲν τοῦ ζητᾷς τὰ χρή-
ματα ποὺ θέλεις ἀπ' εὐθείας;

— Μὰ τοῦ ζητῶ κι' αὐτά. Ἐξ ἄλλου
δὲν θέλω νὰ τὸν στενοχωρῶ διαρκῶς
μὲ τὸ «δὲς μου»...

— Καὶ τώρα πότε θὰ ξαναχάσῃς τὴ
Λουλού;

— Θ' ἀφήσω νὰ περάσῃ λίγες καὶρὲς
ἀκόμα, ὥσπου νὰ κρυθῇ τὸ πρᾶγμα κι'
ἔπειτα θὰ ξαναῖδῃς τὴν ἀγγελία στὶς ἐ-
φημερίδες. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη μάλιστα θὰ
σε εἰδοποιήσω γιὰ νὰ γελᾷς κι' ἐσύ...

Δὲν βρήκε ὅμως τὴν εὐκαιρία. Γιατὶ
τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἡ γυναῖκα μου εἶχε
πάει νὰ ἰδῇ τὴ μαμὰ τῆς, ἀπῆγα τὴ
Λουλού ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴ παρέδωκα
ὁ ἴδιος στὴν Ἑταιρεία τῶν Ζωοφίλων. Ἡ
ἐκτέλεσις ἔγινε τὴν ἴδια μέρα...

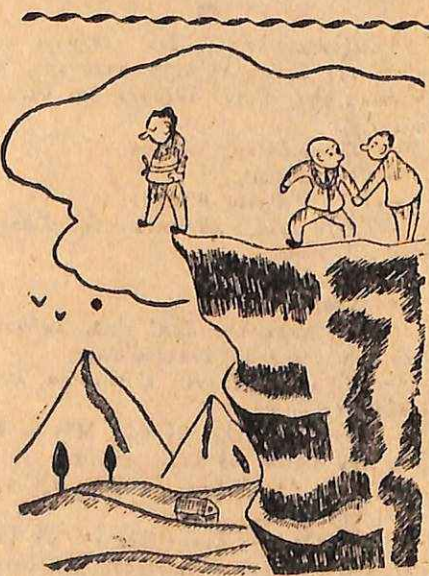
Ἐννοεῖται πῶς τὸ βράδυ βρήκα τὴ
γυναῖκα μου καταστενοχωρημένη.

— Ἡ Λουλού χάθηκε πάλι! μοῦ εἶπε,
πνιγμένη σὲ δάκρυα.

— Τί λές! ἔκανα λυπημένος. Νὸ πῶ
γρήγορα νὰ δώλῃ μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφη-
μερίδες... Ὡς ὅτε μάλιστα τὴν ἀμοιβὴ
ἀπὸ τώρα σὲ πέντε χιλιάδες, γιὰ νὰ μὴν
ἐγούμε παζάρια.

Καὶ πραγματικὰ, ἔβαλα τὴν ἀγγελία
μὲ τὴ γενναία ἀμοιβὴ σὲ ὅλες τίς ἐφη-
μερίδες. Πέρασαν ὅμως μέρες καὶ ἡ
Λουλού δὲν βροῖθηκα... Καὶ θὰ περᾶσουν
κι' ἄλλες καὶ ἡ Λουλού δὲν θὰ βροῖθῃ, ἐ-
νὴ ἡ φιλενάδα τῆς ματαίως θὰ περιμένῃ
νὰ γελᾷ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως γελῶ
ἐγὼ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΦΡΟΝΤΙΣ

— Στάσου! Τί πᾶς νὰ κάνῃς; Εἶναι ὑ-
πνοβάτης. Δὲν ξέρεις πῶς ἂν τὸν ξυπνή-
σῃς ἀπτόμα, μορεῖ νὰ πεθάνῃ;

Ὁ Βάγγος συζητεῖ...

Τὰ ὑποκοριστικά

Τὸ ὅποιον, ἔλεγε ὁ Βάγγος στὸ
συνοικιακὸ καφενεδάκι προχθές
τὸ βράδυ, δὲν χωνεύω ἀδεργέ
μου τὰ γκαρσόνια στὰ διάφορα κέντρα,
ἐνεκα τοῦ ὅτι παραγγέλνεις, σοῦ τὸ
μικραίνουν ἀμέ-
σως...

— Δὲν καταλα-
δαίνουμε ρε Βάγγε,
τοῦ εἶπαμε.

— Νὰ ζητηθῶ...

— Γιὰ ζήτη-
σου...

Καὶ ὁ Βάγγος ἐ-
ξηγήθη. Τὰ εἶ-
χε μὲ τὰ ὑποκορι-
στικά τῶν λέξεων,
μὲ τὰ χαϊδευτικά
νὰ πούμε. Καὶ εἶχε
κάνει μιὰ σωστὴ
παρατήρηση, ὅτι

τὰ γκαρσόνια στὰ κέντρα κάνουν κατὰ-
χρησὴ στὰ ὑποκοριστικά.

— Φωνάζω στὸ γκαρσόνι: Παιδί,
φωμὶ σὲ περικαλῶ...

Τὸ γκαρσόνι μοῦ ἀπαντᾷ:

— «Φωμὶ ἄ κ; ἄμείωσι...»

— Κάθουμι στὸ καφενεῖο. Τὸ παιδί
πλησιάζει:

— «Θὰ πάρετε καφεδά κ;»

— Ἄν τύχῃ νὰ θέλω κι' ἄλλο νερό
καὶ φωνάζω: Λίγο νερὸ σὲ περικαλῶ...

Τὸ γκαρσόνι θὰ μοῦ ἀπαντήσει:

— «Νερό ἄ κ; Μάλιστα!...»

Τί τὰ θέλετε λοιπόν; Ὁ Βάγγος εἶναι
παρατηρητὴς καὶ ψυχολόγος. Αὐτὴ τὴ
φορὰ εἶχε ἀπόλυτα δίκαιο. Καὶ τὸν ἀ-
κούγαμε ποὺ συνέχιζε:

— Καμμιά σαλάτα γουστάρω παιδί,
λέω προχθές στὸ γκαρσόνι τῆς ταβέρνας
ποὺ μπουζουρίζα ταχτικά:

— «Σαλατίττα; Νὰ σὰς κάνωμε!...
Θέλετε λίγη ντοματὸ ὅλα μὲ ἄγγου-
ράκι...»

— Ἀς εἶναι. Μὴν βάλῃς πολὺ λάδι...

— «Λὰδ ἄ κ; Ἐλάχιστο!... Ἐνδ ἄ κ;
θέλετε;»

— Λοιπόν, ἀδέρφια μου, αὐτὴ ἡ ὑπό-
θεση μοῦ δίνει στὰ νεύρα. Ἰδίως ὅταν
ἔργεται τὸ παιδί καὶ σ' ἐρωτᾷ:

— Θὰ πιῇτε κρασάκι ἢ καμμιά μπου-
ρίτσα;

Ὁ Βάγγος εἶχε δίκαιο. Αὐτὰ τὰ χαϊ-
δευτικά δίνουνε στὰ νεύρα. Οἱ παρατη-
ρήσεις τοῦ Βάγγου ἦταν αὐτὴ τὴ φορὰ
λογικώτατες, μετρημένες καὶ πολὺ-πολὺ
ψυχολογικές:

— Τὸ ὅποιον ἐνὸς δὲν θὰ ματαπατή-
τὲ ταβέρνα, μὰς ἐδῆλωσαν ὁ Βάγγος ἐ-
πίσημα.

— Γιατὶ Βάγγε;

— Διότι νυνὶχ, ἄντι ντὲς βράδυ
ποῦ τὸ γκαρσόνι μ' ἐτάραξε στὰ γὰ-
ρτικά: Φωμὶ, νερό, ἀλατάκι, υπ-
ρίτσιν, κρασάκι, σαλατίτσα, ντοματούλα,
πεπονάκι, ἀνιδρόνι καὶ τὰ ταῦτα ἔταν
τοῦ εἶπα γιὰ λογαριασμὸ. Δὲν ἤντ
εἶπε: λογαριασμὰ κ; ἄλλὰ ὑπ-
ρξε ἓνα λογαριασμὰ ὁ ἄνθρωπος
ἐβρουῖντα δοξαμὲ... Καὶ δὲν τίς εἶχα
μὲ νὰ γάλανε ἔγω μὲ τίς κλωτσιές!...

Τὸ ἔω!...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

Τὰ ὑποκοριστικά ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ Η ΠΑΓΩΤΑΤΖΟΥ

ΕΝΑΣ χονδρὸς μουστακαλῆς μὲ μά-
γουλα σὰν φουσκωμένοι κόκκι-
νοι ἀσκοί. Καὶ πλάι του ἓνας
νεαρός — θλιβερὴ ἀντίθεσις αὐ-
τῶν. Ἐπάνω στὸ ταλαιπωρημένο πρό-
σωπό του εἶναι ζωγραφισμένη ἡ ἀγωνία.
Στὰ μάτια του ἡ ἀπελπισία. Στὶς κινή-
σεις του ὁ πόνος. Κρατᾷ τὴν κοιλία του
μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ἀφίνει πνιγμένην κραυγὴν.

— Ὁχι!...

Σκύβει ἀπὸ πῖνω του μὲ πατρικὸν ἐν-
διαφέρον ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου:

— Τί ἔχεις;

— Ὑ-πο-φέ-ρω.

— Τί σοῦ συνέβη;

— Ὁχι!...

Δὲν μπορεῖς νὰ μιλήσῃς;

— Εμπῆκα — ὡς τὸ στομάχι μου! —
στὸ ξαχαροπλαστεῖο τοῦ κυρίου — ὡς ἡ
κοιλία μου! — κι' ἐξήγησα ἓνα φουστίκι
παγωτό. Δὲν πρόφθασα νὰ φάω τὸ μισό

κ. πρόεδρε — ὡς τὸ στομάχι μου — καὶ
ἄρχισαν νὰ μὲ σουβλίζουν φοβεροὶ πόνοι
στὴν κοιλία.

Ἦταν θρηνῶδης καὶ δραματικὴ ἡ φω-
νὴ τοῦ νέου. Ἀξιοθερμήτο τὸ ὕφος του.

Ἀσπρο τὸ πρόσωπό του καὶ πανικόβλη-
το τὸ βλέμμα του. Ἐσκυψε μὲ ἐνδιαφέ-
ρον ἀπὸ πάνω του ὁ εἰσαγγελεὺς:

— Ἐδηλητηριάσθης, δηλαδή;

— Μάλιστα.

— Ἀπὸ τὸ παγωτό;

— Μάλιστα.

— Προηγουμένως δὲν εἶχες τίποτε;

— Τίποτε.

Ἀλλὰ ἐνῶ τὰτα καταθέτει ὁ νέος, δύο
θήματα πάρα πέρα, τὰ κόκκινα καὶ φου-
σκωμένα μάγουλα τοῦ ξαχαροπλάστου
φουσκώνουν καὶ κοκκινίζουν ἀκόμα πε-
ρισσότερο. Σὲ μιὰ στιγμή ἀδυνατεῖ πλέον
νὰ συγκρατηθῇ καὶ ἐπεμβαίνει.

— Τί ἐδηλητηριάσθης, κύριε πρόεδρε;
Ἄμα φάῃ κανέναν, βέβαια. ἔξη παγωτά
τὰ ἴδια καὶ χειρότερα θὰ πάθῃ!

Ἀπορεῖ τὸ δικαστήριον:

— Ἐξη παγωτά;

— Ἐξη κ. πρόεδρε...

— Γιατί; Πῶς;

— Ρωτήστε τον! Ἐρχόταν κάθε μέρα
καὶ ἔτρωγε δύο-τρία. Καὶ σήμερα ἔφα-
σε νὰ φάῃ ἔξη. Παρακαλῶ, κ. πρόεδρε,
κάντε μου τὴ χάρη καὶ ρωτήστε τον νὰ
σὰς ἀπαντήσῃ. Λέω ἀλήθεια ἢ δὲν λέω;

Ρίχνει ὁ πρόεδρος βλέμμα στὸν νέον.

Τὸ κάτωχρον πρόσωπό του γίνεται ξα-
φνικά κατέρυθρον. Δὲν ἐφανατίζεταν,
προφανῶς, ὅτι ἦτο δυνατόν τὰ πράγματα
νὰ ἔχουν τόσο κακὴ καὶ ἀπροσδόκητὴ ἐ-
ξέλιξη.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Ζητήσατε τὴν
γυναῖκα! Εἰς τὸ συνοικιακὸν ξαχα-
ροπλαστεῖον εἰργάζετο ὡς ὑπάλληλος νεα-
ρὰ κορασὶς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνηρθύνετο
κάθε ἀπόγευμα:

— Ἐνα παγωτό, παρακαλῶ.

— Φυστικὴ πάντοτε;

— Πάντοτε!

Ἀποκρίσας συνήθως: Ἐμεῖς οὖς γε-
ρα...

φικῶς ἡ νεαρὰ κορασὶς, ἐβόδιζε τὰ γυνά-
της μπράτσα στὴν παγωνιέρα καὶ προσέ-
φερε στὸν νεαρόν τὴν δρόσον τοῦ παγω-
τοῦ καὶ τοῦ μειδιάματός της.

— Εἶθε πολὺ καλῇ.

— Ὁ, κύριε!

— Ὁ, δεοποινίς!

Ἀρχίζει τότε μικρὰ δῆματα μέσα εἰς
τὸ ξαχαροπλαστεῖον ὁ νεαρός μὲ τὸ πα-

κατῆματμόν μου, κ. πρόεδρε. Ἐχω δύο
γκαρσόνια, ἐντὸς ἀπ' τὴν κοπέλλα, καὶ
τὸν μυρίστηκαν πρὸς πολλοῦ καὶ τοῦ εἶχαν
θγάλε! καὶ παρεστῆκα: ὁ «φουστικά-
κας». Τὸ λοιπὸν ἔμπαινε μέσα, ἔτρωγε
ἓνα-δύο παγωτά, κύτταζε καὶ ξανακύτ-
ταζε τὴν κοπέλλα, ἐστῆναζε καὶ ξαναστῆ-
ναζε καὶ ἔφηνε πιχαρμμένος. Τί μπο-
ροῦσα νὰ τοῦ κάνω ἐγὼ κ. πρόεδρε; Νὰ
τοῦ κλείσω τὸ μαγαζί μου; Πῶς; Ἐφ'
ὅσον δὲν ἐπείραζε κανένα;

— Λοιπόν;

— Ἐ, τὰ πάρα κάτω...

— Δηλαδή;

— Ὅσο δὲν τοῦδινε θάρρος ἡ κοπέ-
λα — εἶναι καὶ συγγενισσὰ μου, ἀνηψιὰ
τῆς γυναῖκας μου — τόσο αὐτὸς φαίνε-
ται τῷδινε πῖνα καὶ ἔτρωγε καὶ ξανά-
τρωγε παγωτά. Σήμερα ἔφαγε ἔξη! Τρώ-
γει ποτὲ ἄνθρωπος ἔξη παγωτά;

— Ἐσὺ δὲν τὸν ἐμποδίζεις;

— Πῶς νὰ τὸν ἐμποδίσω; Γιὰ νὰ τὰ
ζητᾷ παναπὴ τὰ σῆνε τὸ στομάχι του.

Ἐτσι, ἔλεγε ἀπὸ μέσα μου. Ὅπου ξα-
φνικά τὸν ἔπιασε ἡ κοιλία του κι' ἔπεσε
σὲ μιὰ καρέκλα. Ἦταν κι' ἓνας ἀστυφύ-
λακας στὸ μαγαζί, βλέπει, δηλητηριάσας
σοῦ λέει, ἄντε μέσα κύριε μαγαζάτορα!

Ἐμὶ τὰ λές τὸ λοιπὸν ἢ δὲν τὰ λές;

— Ὁ, τὸν φουκαρὸν τὸν νεαρό! Ἐάν ἄ-
νοιγε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπινε ἐκείνη τὴν
στιγμὴ, ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ὁ εὐτυχέστερος
ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Στρέφεται καὶ τὸν
κυττᾷ ὁ πρόεδρος:

— Ἐτσι εἶναι;

— Μμμμ.

— Ἐ; Τί λές;

— Μμμμ.

— Πονᾷς ἀκόμη;

— Ὁχι.

— Σοῦ πέρασε;

— Ναι.

— Ἐ, ἄντε πήγαινε στὸ καλὸ παιδί
μου, κι' ἄλλη φορὰ μὴν ἀνακατεῖς τὸν
ἔρωτα μὲ τὰ παγωτά. Βλέπεις τὰ ἀποτε-
λέσματα!

Ἐν μέσῳ κυμάτων ἡλαρότητος ἔληξε
ἡ δίκη. Καὶ ὁ νεαρός ἐφυγε σιωπηλός.

Ἀσφαλῶς, ἡ τελευταία ἰσχυρὰ δόσις τῶν
παγωτῶν τοῦ ἐπάγωσε μιὰ καλὴ τὰ
φλογερὰ του αἰσθήματα γιὰ τὴν σκληρό-
καρδὴ παγωτατζοῦ.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

— Μαμά, θέλω νὰ μοῦ πάρῃς μιὰ
κούκλα...

— Μὰ ἔχεις.

— Ναι, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω μιὰν ἄλλη,
καινούργια!...

— Μὰ, Λουλούκα, αὐτὴ ποὺ ἔχεις εἶναι
κατακαινούργια!

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη καινούργια,
μαμά, καὶ ὅμως ἐσὺ ἀγόρασες ἓνα ἄλλο
μορδὶ...

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΙΑΘΕΤΕ

Πότε χρησιμοποιήθη το
ρούμι ως... άμυντικόν
έπλοο;

★ Τον Ιανουάριο του 1674 σαράν-
τα Ολλανδικά πλοία διοικούμενα από
τον ναύαρχο Ρούττερ, άγκυροβόλησαν
μπροστά στο Φόρ ντε Φράνς.

Οι Ολλανδοί όμως, αν και διέθεσαν
ένα άποδοτικό σώμα, δεν κατόρθω-
σαν να καταλάβουν το φρούριο. Οι
πολιορκούμενοι πού ήταν μόνον εκατόν
ένας άνδρες, απέκρουσαν με γενναί-
ότητα τρεις επιθέσεις και υπερχρέω-
σαν τους πολιορκητάς να ζανασιτί-
θουν βασιστά στα καράβια τους,
αφήνοντας την άκμή γεμάτη από
τους νεκρούς των και εγκαταλείπον-
τας την σημαία του πρίγκιπος της
Οράγγης.

Η επιτυχία αυτή διευκολύνθηκε ά-
πό ένα περιεργότατο περιστατικό:
Όταν οι Ολλανδοί πάτησαν το πόδι
τους στην άκμή, βόηκαν πολυάριθμα
βαρέλια γεμάτα ρούμι, τα όποια και
είσησαν άμέσως. Έτσι τυφλά στο
μυθού στάθηκαν άνικανοί να καταλά-
βουν το φρούριο.

Ποιός θα έφαντάζετο πως μπορού-
σε ποτέ να γίνει το ρούμι έπλο άμυ-
νης;

Πότε εμφανίστηκαν οι
κονσέρβες του κρέατος

★ Οι πρώτες κονσέρβες εμφανίσθη-
καν για πρώτη φορά στο εμπόριο στο
1813. Ήδη από το 1765 ο μεγάλος
Ιταλός βιολόγος Λάζαρος Σπαλαν-
τσάνι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα
ότι ώριφένες τροφές, καλά θρασμέ-
νες και κλεισμένες σε στεγανά δο-
χεία, δεν αλλοιώνονται, έφσον δεν έρ-
χονται σ' επαφή με τον αέρα.

Αλλά η ιδέα του Σπαλαντσάνι δεν
μπήκε από τότε σ' εφαρμογή. Αρ-
γότερα, ο Γάλλος Νικόλαος Άπέρ έ-
πειραματίστηκε για λογαριασμό του
πάνω σ' αυτή την ιδέα, και παρατή-
ρησε πως οι θρασμένες και κλεισμένες
έρμητικά σε κατάλληλα κουτιά τρο-
φές διατηρούνται περισσότερο καιρό.

Ο Άπέρ άρχισε τότε να επεκτείνει
τα πειράματά του, όχι μόνον στα φα-
γάδια και στα μπιζέλια, αλλά και στο
κρέας και σε άλλα είδη. Στην άρχή
έχρησιμοποίησε γερά γυάλινα δοχεία
με φαρδύ λαιμό, που έκλειναν με κα-
πάκια καυωμένα προσεκτικά από με-
ρικά στρώματα φελλού. Αργότερα έ-
μως, στο 1812, σκέφθηκε να κατα-
φύγει σε μετάλλινα δοχεία έπειδή εί-
χε διαπιστώσει ότι το γυαλί δεν άντέ-
χει στις δυσκολίες της μεταφοράς. Ο
νεωτερισμός έχαιρετίσθη με ένθουσια-
σμό και από τότε η βιομηχανία της
κονσέρβας πήρε τεραστία άνάπτυξη

και ειδικώς η βιομηχανία του κονσερ-
βασμένου κρέατος.

Πώς κατασκευάζονται τα
δουλωμάτα;

★ Τα πώματα ήταν άλλοτε ά-
πό μολύβι. Αλλά έδω και πεντακόσια
χρόνια γίνονται από φελλό. Ο φελ-
λός άπεδείχθη πως είναι πολύτιμος
έλλη, άπαραίτητη στην βιομηχανία
πωμάτων, γιατί δεν αλλοιώνεται ούτε
αλλοιώνει τα υγρά που έρχονται σ' έ-
παφή μαζί του. Έξ άλλου είναι φθη-
νός, έλαστικός και άδιαπέραστος.

Φυσικά, ο φελλός που χρησιμοποιεί
η βιομηχανία των πωμάτων, ύρίστα-
ται προηγούμενως μίαν ειδική έπεξερ-
γασία με θεϊκόν έξό. Αφήνεται κατό-
πιν επί έξη μήνες έκθεσιμένοι στην
ατμόσφαιρα, ύστερα μπαίνει στον ά-
τμό και έπειτα μένει πάλι, στον αέρα.
Όλα αυτά είναι άπαραίτητα για να
άπαλλαγί ο φελλός από τις οργανικές
ουσίες που θά του έδιναν την μρωδιά
της μούχλας και θά μπορούσαν να
προκαλέσουν την σήψη.

Χρειάζονται 8 έως 10 χιλιόγραμμα
σελλού δευτέρας ποιότητας για να
βγί ένα κιλό φελλού πρώτης ποιότη-
τος. Σε πολλά μέρη χρησιμοποιούνται
άκόμα τα χέρια για την έπεξεργασία
του φελλού, αλλά η μηχανοποίητη έ-
πεξεργασία είναι πολύ πιο διαδεδομέ-
νη και γίνεται 5 φορές ταχύτερα.

Στην Ιταλία, υπάρχουν σήμερα 200
έργοστάσια φελλών και μπορεί το κα-
θένα τους να ρίξει κάθε χρόνο στο έμ-
πόριο μιά παραγωγή, κατά μέσον όρο,
10 εκατομμυρίων πωμάτων!

ΟΙ διακοπές του κ. Σχολαστικού

Τα έν Γλυφάδι (β)

Ήγαπητοί μοι μαθηταί,

Αδθις άναλαμβάνων

Την πονηράν αφήγησιν ής πονηρώς ήψάμην
Πρό εβδομάδος, οίονα σφοδρώς καθαρμαρτάνων....
Και γάρ, ου πάσις' εύρηκα ου πάσις' ήδυνάμην
Πλειότερον, ήδύτερον, βέλτιον, όργιασαι...
Ήμίγμυνοι αι καλλοναί, ήτένιδόν με πάσαι
Κάγω, γυμνός όσπερ Άδάμ, δασύτριξ, τάλας ήδη
Έν λουτρειή — Τρίς γεύ!... Ίού!... — άπλή περι-
(σκελίδι

Ήδέως προσπένειζον θήλα τα λουόμενα...

Άλασαστρίνοις στήθεσι άψεσθαι ήβουλόμην.

Και γάρ, ελκή έσθόμενος και άλλα παρεπόμενα,

Βέλτιστον ειναι άποδράν ως τάχιον ώρμην!....

Αι δέ, ως πως ήννέονσαν, άπόδρασαν έμην

Του Έρωτος εκάλεσαν έμέ... Βενιαμίν.

Και της θαλάσσης πάραυτα, ταχέως έξελθοῦσαι

Ειθέως μ' εκνήγησαν, έμέ μόνον ποθοῦσαι!...

— Ή Άπολλων Ι... Βοήθει μοι Ι... Άνέκραξα και

(τρέσας

(Του τρέω=είμα; ρίψασις — άχηστος ένεσώς)

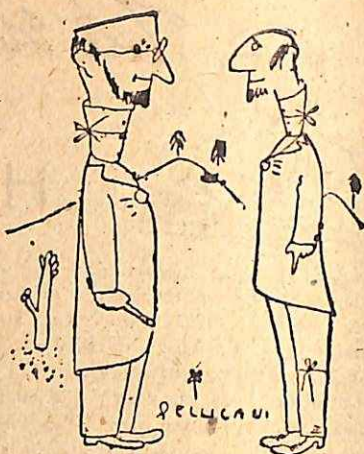
Άπέφυγα, ώ κράτιστοι, ου γάρ ποθών ματιρέσας

(Χιθαλά λέξεις) πάντιστε, τη Άρετή πιστός Ι...

Ταῦτα γάρ δι πρός το παρόν

Διά το άσκανδάλιστον τυχόν, των νεαρών!...

Ο κ. Σχολαστικός

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

— Μπορείς, σε παρακαλώ, να μου έπι-
στρέψεις την όμπρελλά που σου δάνεισα
την περασμένη έβδομάδα;

— Με συγχωρείς, αλλά την έδάνεισα
κι' εγώ σ' ένα φίλο μου. Τη χρειάζεται
γρήγορα;

— Έγώ όχι, μα το πρόσωπο που μου
την δάνεισε λέει πως ο ιδιοκτήτης της
όμπρελλας του την ζήτησε....

ΣΟΦΑ

ΛΟΓΙΑ

★ Οι άνθρωποι που ζουν μόνοι δια να
τρέγουν συγγενέουσιν περισσότερον μι
τά ζώα.

ΟΡΑΤΙΟΣ

★ Η όργη είαι χειρότερη από το με-
θύσι και μπορεί να έχη πολύ πιο οίκτρα
άποτελέσματα από αυτό.

ΧΟΦΦΜΑΝ

Λογοτεχνία του πολέμου

ΜΙΑ νοικοκυρούλα

Έπίκαιρο διήγημα του ΑΝΤΡΕ ΛΟΡΙΕ

Η ΛΙΛΙ ντε Μονμάρτρε—Λίζα. Μπο-
σε ήταν τό άληθινό της όνομα—ή-
ταν κόρη κάποιας πλανόδιας πωλη-
τριάς και ενός πατέρα που είχε έ-
ξαφανισθή πολλούς μήνες πριν γεννηθή η
κόρη του. Η Λιλι ντε Μονμάρτρε χόρευε
και τραγουδούσε σε ένα «ντάνσιγκ»—βα-
ριετέ, εύρισκόμενο «κάπου στο προπο-
λεμικό Παρίσι». Η ζωή της ήταν κάθς
έλλο παρ άπόδειγμα άρετής και ήθικης.
Ίσως δεν έφταιγε και πολύ σ' αυτό η
καυμένη ή Λίζα που έγινε άργότερα Λι-
λί. Γνώρισε από πολύ μικρή την μιζέρια
και τα κομπλιμέντα των γαλαντόμων νεα-
ρών που κύτταζαν περισσότερο το καλο-
καωμένο σωματάκι της παρ ά την δυστυ-
χία της. Και αν είχε λόγους ή Λίζα
Μπουσέ να άποκτήση φίλους, οι λόγοι
αυτοί ήταν άκόμη πιο σοβαροί όταν με-
ταμορφώθηκε σε Λιλι ντε Μονμάρτρε.
Άλλως τε θά ήταν και έντελώς άσυμβί-
βαστο με τό επάγγελμά της να μην έχη
φίλους. Χρειάζονταν τουαλέτες, έξοδα
έμφανίσεως! Κάποιος ή μάλλον κάποιος
έπειπε να τα πληρώνουν όλ' αυτά. Με-
ταξύ αυτών των κάποιων, ίσως ο κυριώ-
τερος και ο μονιμότερος από όλους ήταν
και ο νεαρός αξιωματικός Ζαν Ζαζό, νέος
από πολύ καλό σπίτι και με πολύ γερό
πορτοφόλι. Ήρθε όμως ο πόλεμος. Ο
Ζαν Ζαζό έφυγε για τό μέτωπο. Και μα-
ζί με αυτόν έφυγαν και όλοι οι νέοι της
σειράς του, εκείνοι δηλαδή που συντηρού-
σαν τα νυκτερινά κέντρα του Παρισιού
και τις άριστες τους. Η πελατεία άρχισε
να άραιώνει και στο τέλος έγινε τόσο ά-
ραχή ώστε το «ντάνσιγκ» — καμπαρέ—
στο όποιο χόρευε και τραγουδούσε ή Λι-
λί άναγκάστηκε να άναβάλη τις έργασίες
του μετά την λήξη του πολέμου. Η Λιλι
προσπάθησε να προσληφθή πούθενά άλ-
λού. Μα σε όποιο κέντρο διασκεδάσεως
και αν πήγε, λάμβανε την άπάντησή ότι
οι δουλειές πάνε άσχημα και πρόκειται
να κλείση.

Οι ήμέρες περνούσαν και τα λίγα λε-
πτά που είχε ή Λιλι από τόν τελευταίο
μυθό όλο και λιγότερευαν. Πήρε λοιπόν
την μεγάλη άπόφαση ν' αλλάξη επάγγε-
λμα. Αλλά τί μπορούσε να κάνει; Ύστερα
άπό πολλές συζητήσεις και συμβούλια με
τόν πρώην θυρωρό του ντάνσιγκ, τις
καθαρίστρες, τα γκαρσόνια κλπ. έφθασε
στο συμπέρασμα ότι μπορούσε να κερδί-
ζη κι' αυτή τό ψωμί της, όπως τόσα και
τόσο άλλα κορίτσια, δουλεύοντας σε κανέ-
να έργοστάσιο. Αλλά μήπως ήταν εύκολο
να βρη κι' εκεί δουλειά; Χρειάζονταν
τουλάχιστον κάποιον που να την γνωρί-
ζη, κάποιον που να την βοηθήση.

Σαφνικά θυμήθηκε ότι ο Ζαν Ζαζό εί-
χε κάποιον φίλο έργοστασιάρχη που τόν
συνόδευε πότε-πότε στο βαριετέ. Είχαν
κάνει μάλιστα και ένα ή δυο μεγαλύτερα
γλέντια μαζί. Πήρε λοιπόν την μεγάλη
άπόφαση να του τηλεφωνήση.

— Έδώ ή Λιλι ντε Μονμάρτρε.

— Λιλι ντε Μονμάρτρε; Λυπούμαι δε-

— Έχεις ιδέα τί σημαίνει να βρίσκεσαι κάθε πρωί στις 7 στο έργοστάσιο;

σπινίς μου αλλά τό όνομα αυτό μου εινε
τελείως άγνωστον.

— Για σκεφθήτε λιγάκι. Ίσως με θυ-
μηθήτε. Η Λιλι... ή Λιλι του Ζαν
Ζαζό.

— Αί! Τώρα μάλιστα.

Ένα δυνατό γέλιο συνόδευσε τις τε-
λευταίες αυτές λέξεις.

— Είναι άνάγκη να σάς μιλήσω. Πρό-
κειται για κάποιο σοβαρό ζήτημα....

— Εξέω, έξέω, άποκρίθηκε ο έργοστα-
σιάρχης γελώντας πάντοτε.

— Όχι! Δεν έξέρετε. Δεν πρόκειται
για εκείνο που νομίζετε. Πρόκειται για
κάτι πραγματικά σοβαρό.

Καθισμένη μέσα στον προθάλαμο του
γραφείου του κυρίου διευθυντού ή Λι-
λί έβριξε μιά τελευταία ματιά στο καθρε-
φτάκι της για να βεβαιωθή ότι τό ρούζ,
ή πουντιρέρα και όλα τα άλλα σχετικά βεί-
σκονταν εν τάξει. Διόρθωσε ένα μαλλάκι
που είχε ξεφύγει κάτω από τό μικροσκο-
πικό της καπέλλο, έτριψε τό κόκκινα γύ-
χια της στην άκρη του φουστανιού της
για να ζωηρέψη ή γυνάλαδα τους και έτοι-
μη να ζωηρέψη ή γυνάλαδα τους και έτοι-
μη έντελώς έν τάξει την στιγμή που
την ειδοποίησαν «να περάση». Κανείς δεν
μπορούσε να φαντασθή ότι αυτή ή καλο-
βαλμένη νέα είχε μέσα στο τσαντάκι της
τά τελευταία πέντε φράγκα της και ότι
πήγαινε να ζητήση να γίνει εργάτρια έπει-
δή αύριο δεν θά είχε ούτε ξερό ψωμί.
Έξήγησε στον βιομήχανο την κατάσταση
της και τόν παρακάλεσε να την προσλάβη
στο έργοστάσιο για άπλή εργασία.

— Έχεις ιδέα τί σημαίνει να βρίσκε-
σαι κάθε πρωί στις 7 στο έργοστάσιο και
να στέκσαι ώρες δόκιλως στο πόδι;

Γύρισε και κύτταξε τα πανύψηλα τα-
κούνια των κοριών της παπουτσιών. Ύ-

στερα πρόσθεσε:

— Αυτά τα κατακόκκινα, μυτερά νο-
χάκια θά σπάσουν από την πρώτη στιγ-
μή που θά έρθουν σε έπαφή με τα σίδερα
και τ' άτσάλια.

Η Λιλι άρχισε να κλονίζεται. Πήρε
έν τούτοις θάρρος και είπε:

— Άς δοκιμάσω. Θά προσπαθήσω όσο
μπορώ....

— Πολύ καλά, είπε ο βιομήχανος. Άς
δοκιμάσωμε. Έλα αύριο τό πρωί στις 7

και ζήτησε τόν εργοδηγό κ. Γκαστόν, θά
τόν ειδοποιήσω να μη σου δώση και πο-
λύ βαριά δουλειά στην άρχή. Άλλά,

πρόσθεσε, θά ντυθής βέβαια διαφορετικά.
Μ' αυτά τα ρούχα, μ' αυτά τα παπούτσια,

θά γίνει μεγάλο σούσουρο.... Και έπιδε
αυτού... Ποιός ξέρει; Μπορεί να γίνης
και σ' άλλα - σ' άλλα μιά καλή μικρή νοικο-
κυρούλα και να πάψης... Με έννοεις ε;

Τό άλλο πρωί στις 7 έφθανε μιά ά-
γνωστη Λιλι στο έργοστάσιο. Φορούσε
ένα τριμμένο φόρεμα από φθινό ύφασμα
και ένα ζευγάρι χονδρά και παλιά παπού-
τσια. Τά είχε δανεισθή όλα από μιά κα-
θαρίστρα του βαριετέ. Ούτε ίχνος πούν-
τρας, ούτε ίχνος ρούζ. Τά μυτερά νοχά-
κια είχαν κοπή βαθεία - βαθεία ως τό
κρέας. Έτσι άρχισε ή καινούργια ζωή
της Λιλι ντε Μονμάρτρε που ξανάγινε από
την ήμέραν εκείνη Λίζα Μπουσέ. Και θά
πήγαιναν όλα καλά ως τό τέλος, αν δεν
μεσελαβούσε ή εμφάνισις του κ. Μαρ-
τιέν.

Ο κ. Μαρτιέν ήταν ο τεχνικός διευ-
θυντής του έργοστασίου. Νέος με έρε-
νοπη εμφάνισις, ψηλός, συμπληθητικός
αλλά και με έξαιρετικά άσχηρό έξωτερικό.
Κάθε πρωί που έκανε τόν γύρο της
επιθεωρήσεως του έργοστασίου περνούσε

AUTO συνέβη πραγματικά

ΚΥΤΤΑΖΕΙ τους αριθμούς των λαχείων που κληρώθηκαν: Β 048772... Σταματά το διάβασμα, μένει ακίνητη, γουρλώνει τα μάτια. Είδε καλά; Β 048772.... Τρέχει στο συρτάρι της. Βγάζει ένα λαχείο, το συγκρίνει: Β 048772. Μά ναί! Έκερδισε το λαχείο τους, εκείνο που είχαν αγοράσει στην Πάτρα με τον Φίλιππο, τον σύζυγό της, ακριβώς την ημέρα που κατά σύμπτωση ήταν και η 25η επέτειος του γάμου των. Η άμοιβαία τους αγάπη είχε γεννηθεί στην Πάτρα, εκεί στην ίδια παραλία όπου είχαν αγοράσει το λαχείο τους. Τι περιέργη και εύχαιστη σύμπτωση! Γιατί λοιπόν αυτή η τρομερή συγκίνήσής της; Γιατί αυτή η ωχρότης που χύθηκε ξαφνικά στο πρόσωπό της; Μόλις προ δύο ήμερών ο Φίλιππος της είχε πη: — Μαρίκα μου, αν δεν μās βοηθήσει κάποιος άγιος, φοβάμαι ότι προτού πεθάνουμε θα γνωρίσωμε την πείνα από κοντά. Και ήταν αληθινά τα λόγια εκείνα! Έκτοτε συνεχώς η φράσις αυτή επανειλημμένα στο μυαλό της. Μά ή στοργική γυναίκα ήξερε και κάτι άλλο. Ήξερε ότι ο Φίλιππος υπέφερε από την καρδιά του, και ότι κάθε φορά που έφτανε ο γιατρός μετά την επίσκεψή του, δεν παρότρυνε να της πη: «Πρόσθεσε προς Θεού, να μην έχω δυνατές συγκινήσεις». — Μαρίκα! Μαρίκα! ακούστηκε ξαφνικά. Ήταν η φωνή του Φίλιππου. — Τι θέλεις, Φίλιππε; — Γιατί δεν μου φέρνεις το πρωινό μου; Θα σηκωθώ σε λίγο. Είναι μισή ώρα που δεν σ' ακούω να τριγυρίζεις. Τι σοφ συμβαίνει; — Τίποτε καυμένη! Έκανα κάτι λογαριασμούς. — Ο Φίλιππος δεν απήντησε. Η γυναίκα του όμως τον άκουσε ν' αναστενάζει. Οί λογαριασμοί! Τό βάσανο του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου. Ζαλισμένη όπως ήταν ακόμη η Μαρίκα δεν μπόρεσε τίποτε άλλο να κάνει παρά να παρακαλέσει τον Θεό να την φωτίσει και να του δώσει ζωή. Τηλεφώνησε στον οικονομικό τους γιατρό, έναν ήλικιωμένο φίλο πολλών ετών. — Γιατρέ, γρήγορα, έλατε άμέσως, του είπα η Μαρίκα από το τηλέφωνο. — Μά τί σās συμβαίνει, κυρία μου, ρώτησε τρομαγμένος ο γιατρός. — Τίποτε το σπουδαίο... το ζήτημα όμως έπείγει άποσπότη... έλατε άμέσως σās παρακαλώ. Θα σās εξηγήσω άσπότη-

ρα. Έλατε τώρα. Θα σās περιμένω κάτω στην πόρτα. Πέντε λεπτά άργότερα έφθανε ο γιατρός. — Μά τί πάθατε κυρία μου; Ο κύριος Φίλιππος; Μά σεις τρέμετε όλη. Τί πάθατε; Θάρρος, θάρρος. Στη ζωή χρειάζεται θάρρος, έλεγε σαστισμένος ο γιατρός. — Είδατε την πρωινή έφημερίδα; — Όχι, απήντησε εκείνος. — Κερδίσαμε τον πρώτο αριθμό, τον αριθμό Β 048772... Είναι ο αριθμός του λαχείου που αγοράσαμε στην Πάτρα προ τριών μηνών. Ένθυσισθε; — Λοιπόν; — Λοιπόν γιατρέ μου, φοβάμαι μήπως πεθάνει ο Φίλιππος από την χαρά του όταν το μάθω. — Και... τί ποσόν κερδίσατε; — 2 1/2 εκατομμύρια. — 2 1/2 εκατομμύρια; — Μάλιστα γιατρέ. Το φαντάζεσθε αυτό; — Από άπάνω ακούσθηκε μία φωνή άγριμένη. — Μαρίκα! Μαρίκα! — Έρχομαι. Ήλθε ο γιατρός. Κατέβηκε να του άνοιξω την πόρτα γιατί χάλασε το κορδόνι. Φθάνουμε άμέσως! Μην θυμώνεις! είπα δυνατά στον άντρα της και σιγά στον γιατρό... Φίλε μας σώστε μας. — Μην άνησυχείτε καθόλου κυρία μου. Θα του τα πώ εγώ με τρόπο.

Στο δωμάτιο του κ. Φίλιππου. Μιλούνε επί μισή ώρα για διάφορα άσχετα ζητήματα. Ο γιατρός έν τω μεταξύ, έξήτησε τον άσθενή. Εύρηκε την καρδιά του σε καλή κατάσταση και τότε άρχισε: — Ε! λοιπόν, αγαπητέ Φίλιππε, έτσι είναι η ζωή. Πολύ λίγα πράγματα μπορούμε ν' αλλάξουμε σ' αυτήν. Άς παραγορηθούμε λοιπόν έχοντας ύπ' όψιν τις θαυμάσιες μεταβολές που θα μπορούσαν να προκύψουν αν ξαφνικά μās χαμογελάσει η τύχη, άς πούμε μ' ένα μεγάλο λαχείο... — Οί άπρόοπτες μεταβολές αυτές θα ήταν πολύ ευχάριστες γιατρέ μου. — Είσατε άπολύτως βέβαιος γι' αυτό, Φίλιππε; — Βεβαίωτατος, γιατρέ μου. — Για σκεφθείτε το καλύτερο! Τι θα κάνατε εάν μία μέρα έρχόταν κάποιος να σās άναγγείλ η ξαφνικά ότι κερδίσατε άς πούμε 2 ή 2 1/2 εκατομμύρια; — Τι θα έκανα; Θα χαίρομουν. — Δεν αισθάνεσθε κάποια ταραχή στη σκέψη αυτή; — Αισθάνομαι ότι δυστυχώς δεν θα συμβή ποτέ αυτό σε μās... — Άστείρευστε! Άν ήταν πραγματικότος θα αισθανόσασθε μεγάλην συγκίνηση... — Όχι γιατρέ μου, όχι. Ξέρω τί σās λέω. — Δεν θα είσατε συγκινημένος αν σās πληροφορούσα ότι κερδίσατε άς πού-

με 1 εκατομμύριο; — Θα χαίρομουν πολύ διότι έχω τόσους πολλούς φτωχούς συγγενείς και φίλους που θα μπορούσα επί τέλους να τους βοηθήσω. — Και αν κερδίσατε δύο εκατομμύρια; — Ό' αγοράζα ένα όραίο σπιτάκι στην άκρογιαλιά. Άς με συγχωρήσει η επιστήμη, αλλά μου φαίνεται πως θα γινόμεν τότε άμέσως καλά. — Η επιστήμη γνωρίζει καί τήν αξία των φαρμάκων αυτών. Μά πως γίνεται αυτό; Μου φαίνεται πως δεν κατώρθωσα ακόμη να σās κάνω νά αντιμετώπισετε ως πραγματική την προϋπόθεση του λαχείου. — Για να την θεωρήσω πραγματική, γιατρέ μου, θα έπρεπε να ήλπιζα ότι θα έκέρδιζα τα εκατομμύρια. Και τότε ίσως να σās άπογοητευ... — Και όμως, έχω την πεποίθηση ότι αν τώρα έμπαινε μέσα η γυναίκα σας και σās έλεγε: «Φίλιππε, κερδίσαμε 2 1/2 εκατομμύρια!» δεν θα κατωρθώνατε να συγκρατήσετε τον έαυτό σας ψύχραιμο και χαρούμενο όπως είσατε τώρα. Τί θα κάνατε; Πολύ θα ήθελα να το ξέρω. Φοβούμαι ότι από την μεγάλη συγκίνηση θα παθαίνατε κακό. — Γιατρέ μου θέλετε να σās πώ τί θα έκανα; Θα έπαιρνα, άπλούστατα στα χέρια μου τα δύο μισα αυτά εκατομμύρια και θα έδωα πρώτα-πρώτα σε σās ένα όραίο δεματάκι από διακόσια χιλιάδικα... — Πώς; Τί είπατε; Σε ποιόν; — Σε σās, γιατρέ μου! Θα ήμουν εύτυχής να σās άνταποδώσω λίγες από τις τόσες σας φροντίδες και περιποιήσεις. Μά γιατρέ μου... Τί έχετε; Γιατρέ... μήπως είσατε άδ' άθετος; Γρήγορα Μαρίκα... έναν καφέ... ένα κονιάκ για το γιατρό! Πρόσεξε προς Θεού. Κάτι έπαθε ο γιατρός... — Έτρεξαν όλοι, αλλά τα πάντα ήταν πιά περριτά. Αυτή τη φορά ήταν ο γιατρός, που είχε πεθάνει από την μεγάλη του συγκίνηση!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΙΑ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Ο έπιθεωρητής επισκέπτεται τό σχολείο του χωριού, την ώρα του μαθήματος της αριθμητικής. Η διδασκάλασα θέλοντας να κάνει επίδειξη των προόδων που έχουν κάνει οί μικροί, σηκώνει έναν πιτσιρίκο της πρώτης τάξεως και τον ρωτά: — Πές μου εσύ Γιαννάκη, όταν έχω τρία μήλα και φάγω τα δύο πόσα θα μου μένουν; Μά ο μικρός. — Η δασκάλα επαναλαμβάνει την ερώτησιν, ο μικρός άγωνιά αλλά... σιωπώνει πάντα. — Ο έπιθεωρητής τον λυπάται και του σηκώνει πίσω από την ούχη της δασκάλας τό ένα δάχτυλο. — Ο μικρός τότε λέγει στην δασκάλασα: — Κυρία, ο κ. έπιθεωρητής σās ζητάει να έξέθω!...

Μιά πρωτότυπη καμπάνια

- Έπεινάσατε ποτέ;

Ο κ. Όρέστης Μακρής, ο συμπαθής πρωταγωνιστής του θεάτρου Σαμαρτζή, δεν χρειάζεται συστάσεις. Είναι απ' τους λαοφιλέστους ήθοποιούς της Έλληνικής σκηνής και τον γνωρίζουν και τα μωρά άχθια. Όστε άς έλλωμε άμέσως στο θέμα μας.

Τόν βρίσκω στο διάλειμμα μεταξύ άπογευματινής και βραδυνης παραστάσεως. Και εύθης του υποβάλλω τό ερώτημά μου:

— Πεινάσατε ποτέ, κ. Μακρής; — Άν πεινάσατε λεί;... Μά μία έποχή της ζωής μου αυτό ήταν κάτι τό συνηθισμένο, το καθιερωμένο, μπορώ να πώ. — Καί ο κ. Μακρής άρχίζει:

— Ήταν έπειτα από τό στρατιωτικό στά 1922 με 1925. Με μερικούς

άλλους άχθια είχαμε φτιάξει την νεο-συσταθείσαν τότε Χορωδία. Ο μαέστρος Οικονομίδης μ' άγαπούσε πολύ και έτσι δεν έγενέσθω ζήτημα διδάκτρων, τά όποία ήταν φθηνότατα έλλωστε. Άλλά τό φαί; Τό συνηθισμένο μου μενού ήταν τότε... ένα κουλούρι και άρκετό νερό. Φούσκωσα άπ' τό νερό και δεν πεινούσα άλλο. Έτσι σωζόμουν.

» Εύτυχώς υπήρχαν και τά τυχερά. Η χορωδία λάβαινε μέρος σε λειτουργίες διάφορες, τραγουδούσαμε σε κανένα κινηματογράφο, και έβγαίνα καμιά δεκάρα. Άμα δεν ήταν αυτό, έβαζα έμπρός την... διπλωματία. Κουβιόζα τους φίλους να πάμε σε καμιά ταβέρνα να τραγουδήσουμε. Η πρότασις γινόταν συνήθως δεκτή, γιατί οί φίλοι είχαν λεπτά, έμπαινε η σχετική γκιουεστάδα και... τά υπόλοιπα τά καταλαβαίνετε. Τό καλοκαίρι πάλι, φρουτοφαγία και άγιος ο Θεός.

Μιά παύσις για ν' άναφθούν τσιγάρα. Άλήθεια, αέτι τη εύκαιρία: — Άπο τσιγάρα, πως τά πηγαίνατε; — Έ... δεν καταλαβαίνετε; Πότε «Δίν' έχω μās μου»... Πότε «Για θα πάρω». Άλλοτε: «Τί μάρκα καννίζεις»; κλπ... Και έβγα 02 καταλαβαίνετε. Τς πιο πολλές φορές, τό τσιγάρο πνιγόταν για να ξαναγεφθ' άργότερα...

Άμ, πως δεν καταλαβαίνουμε! — Μά η συνέχισ; Χμ... δεν έχει! — Ο κ. Μακρής νά: έξηγει: — Τό 95 έ-ήκα στο θέατρο με την Νίνα. Έπειτα, έκανα κάμποσο καιρό σε μπουλόνια, και τό 27 ένοφανίσθην έπισήμως πιά στο θέατρο Παπαϊωάννου. Άπό τότε έξάγα την πείνα. Μά τό φάσμα της πάντα με τρομάζει. Έτσι, σάν καλός νοικοκύρης και οικονολόγος, έ-σων άφροσά την διάθεση των μισθών,

Της δ. Χριστίνας Μέγα

φρόντιζα πάντα να υπάρχει κομπόδεμα για την έποχή των... ισχνών άγελάδων.

Και ο κ. Μακρής ξεσπάει:

— Τό θέατρο! Ποτέ, ποτέ δεν μ' άφρησε να πεινάσω... Και τό βρίσκω και τό κατηγορούν... Άν είναι δυνατό!... Άμ, έπρεπε οί ήθοποιοί τις κούντες, τις πόρτες, τά σκαλοπάτια του θεάτρου, να σκύβουν και να τά φιλούν. Ό,τι έχωμε τά όφείλωμε στο θέατρο. Μās λένε «κυρίους», ο τύπος άσχολεύεται με μās, τά κλισίε μās φιγουράρουν παντού, ο κόσμος μās δείχνει με τό δάχτυλο: Και όμως παραπονιόμαστε. Άν είναι δυνατόν! — Όστε, πείνα θεατρική δεν υπάρχει. Έκθεατρική; Μάλιστα. Άκούστε.

— Μās είχαν καλέσει σ' ένα γάμο σε κάποιο χωριό της Άττικής. «Θάχουμε άρνιά, θάχουμε γάλους κλπ». Έ... τό πιστεύαμε και πηγάζα. Τί νομίζετε μās προσέφεραν; Ένα ποτήρι κρασί και μισή κυριολεκτικά, άς όρίζομαι, πατάτα! Και τό κακό, έξέρετε ποιά ήταν; Πώς σάν γυρίσαμε στην Άθήνα, δεν έρχαμε τίποτα για φαί. Έτσι, αναγκάστηκα, έπειτα από τόσα χρόνια, να θυμηθώ την παλιά μου τέχνη. Κουλουράκι, νερό και... ύπνο! Άλλά τί ύπνο, που δεν έδλεπα να ξεμερώσει για να πάω να φάω...».

Ο κ. Κυριάκος Μαυρέας

Νά και ο κ. Κυριάκος Μαυρέας, ένα απ' τά συμπαθέστερα και λαοφιλέστερα άστέρια της έλλαδας μας σκηνής, και εκ των διασημών του θεάτρου Σαμαρτζή.

Άς δούμε τί περιπέτειες πείνας έχει.

Μας τις άφηγείται χρονολογικά: — Ήταν στά 1921, στην Σμύρνη, ποδ της όπισθοχώρησης, όπου ήμουν μ' ένα θίασο. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς πήρα τον μισθό μου... αλλά χρονιά μέρη καθώς ήταν, κάποιος γλεντάει έντιμ, και όπως καταλαβαίνετε, τό πρωί δεν υπήρχε φράγκο! Πώς να περάσω Πρωτοχρονιάτικα; Ξεκινάω και πάω και βρίσκω τον θιασμόχ που καθόταν σ' ένα καφεείο στην παραλία. «Τό και τό!» του λέω. Και έξέρετε τί μου άποκοιήθηκε; «Νά ο γιολός... Έκεί υπάργουν λεπτά...» Γύρισα σπίτι μου άπελπισμένος. Και πέρασα όλη μέρα — άς τό βράδυ μετά την παράσταση, που πήρα μεροκάματο — μ' ένα κουραμπιέ που με χέσασε η επιτονοκοχούρα μου, για τό καλό!

» Πήμα στη δεύτερη περιπέτεια; τώρα. » Σε λίγο πήγα παντάρας και μετά την όπισθοχώρηση βόθθηκα στο Δεδεαγιάς άπολυμένος από φαντάρος — Πρωτοχρονιά μέσα — έδεκαρος και άσπασθηντος. Βαπδοί για την Πάλλα έβρανε σε δύο-τρεις μέρες. Τί να κάνω; Μολάινω ότι ήταν κάποιος θίασος Τσαντζαλή εκεί. «Έ, λέω, θά πάω και αν είναι κανένας γνωστός. Βλέπετε ήμουν και νοδογός άχθια και δεν είχα πολλές γνωριμιές. Παγωματικά πηνάω. Άγνωστοί όλοι. Όπλίζωμαι...» Άν μου τώ-

Απαντούν σήμερα οί κ. κ.
ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
και ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΥΡΕΑΣ

ναίδια και τους ζητάω να με βοηθήσουν. Πώς δεν μ' έδειραν; «Ήθοποιός, έσύ; Δεν σε ξέρουμε, κλπ». Και με διώχνουνε. Άπελπισμένος μπαίνω στην τύχη σ' ένα καφεείο και βλέπω μία μεγάλη παρέα να πίνουν κονιάκ και να τρώνε κουραμπιέδες και μελομακάρονα. Κάθησα κοντά τους κάπως και σιγά-σιγά όλο και πλησίαξα την καρέκλα μου στο τραπέζι τους! Σε μία στιγμή με πήρε τό μάτι κάποιου απ' την παρέα: «Πότε άπολύθηκα, πατριώτη» και τά ρέστα, και με κερνάει και ένα ποτήρι κονιάκ.

» Μά νηστικός από 24 ώρες καθώς ήμουν, χαλίστηκα, με πήρε τό παράπονο και άρχισα τό τραγούδι. Συγκινήθηκαν οί άλλοι... «— Φέρε την καρέκλα σου πιο δώ, πατριώτη». «Πάρε κουραμπιέ, πατριώτη». Πιές, πατριώτη! Χόρτασα με κουραμπιέδες και μελομακάρονα. Και δταν σηκώθηκα να φύγω, είχα και 3-4 τάλληρα στην τσέπη μου και ένα πακέτο τσιγάρα.»

» Έτσι πέρασε και αυτό... Και πάμε στην τρίτη, την καλή όπως λένε και την τελευταία.

» Παντρεμένος πιά, βρήθηκα, στά 1924, με ένα θίασο στο Σιδηρόκαστρο. Τό θέατρο μέρες έκανε να δη πελάτη. Έτσι, όπως καταλαβαίνετε, λέγαμε όλοι μας, τό ψωμί, ψωμάκι. Βέβαια, η γυναίκα μου, όπως συνήθως, είχε φυλαγμένες 2000 δραχμές αγία την κακή ώρα. Μά πού να τις παρουσιάσωμε, που με την πείνα που είχαν όλοι στο θίασο, θά κάναν φτερά; Έτσι μαζί με τους άλλους, πεινάγαμε και μείς. Πώς συντηριόμαστε, ο Θεός τό ξέρει.

» Πηγαίναμε οί άνδρες τό πρωί και μαζεύαμε γόρτα τοδ δουνού. Και αυτό ήταν τό συνηθισμένο μας φαί. Χόρτα χωρίς λάδι ένοοείται.

» Μαγείρευαν οί γυναίκες, καθώς υπά με τη σειρά της. Έτσι, έφτασε και η σειρά της γυναίκας μου να μαγειρεύει. Έπέδλεπε στην φωτιά και μουρομύριζε:

» Χωρίς λάδι, πως θά πάω κάτω; » Όπου δεν κρατήθηκα. Άντίκρυ απ' τό δωμάτιό μας ήταν τό δωμάτιο του ξενοδόγου. Είχε σε μία γωνιά, ένα καντήλι, θυμάμαι, πού μεγάλο κι' αυτό της έγκλησας. Πάινω λοιπόν ένα ποτήρι, τρωπώνω στο ξένο δωμάτιο και με τρώγεται ταχυδακτυλουργού άδειάζω «λο τό λάδι του καντηλιού στο ποτήρι. Έτσι εκείνη την ημέρα, τά χόρτα φαγώθηκαν με λάδι.»

Και ο κ. Μαυρέας γελά στην άνάνηψη της... κλοπής του.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

Ένα χαριτωμένο διηγηματάκι

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Ο διάσημος δικηγόρος φώναζε την ιδιαιτέρα γραμματέα του και της είπε:

— Δεσποινίς, η καινούργια δακτυλόγραφος μου, τη γέφυρα πώς θα έλθω σε λίγα λεπτά. Έχω κάποια εργασία και δεν θέλω να με διακόψουν. Περάστε την στο σαλονάκι. Αν θέλετε, κρατήστε της λίγη συντροφιά. Μόλις θα είμαι έλευθρος, θα σας ειδοποιήσω.

Η γραμματέας κύτταξε τον διάσημο δικηγόρο μέσα από τα χονδρά μαγουλάκια της, πήρε τα δακτυλόγραφα, έβαλε το χαρτοφάκελλο κάτω από την μηχανή της και δέχθηκε. Κιότι ησυχία στο διπλανό δωμάτιο, μπροστά στο γραφείο της και άρχισε την δουλειά της. Σε λίγο χτύπησε το κουδούνι. Ο μικρός υπάλληλος του γραφείου, που έκτελούσε χρέη θυρωρού, έλειπε κι' έπηγε εκείνη ν' ανοίξει. Μια γυναίκα ήταν στην πόρτα.

— Όρίστε, περάστε, είπε η γραμματέας χαμογελώντας. Ο δικηγόρος είναι ολίγον απασχολημένος. Περιμένετε εδώ!

Και την συνόδευσε στο σαλονάκι.

Η κυρία κάθισε. Κάθισε και η γραμματέας. Σιωπή απόλυτη. Σε λίγο η γραμματέας για να πη κάτι, την ρώτησε:

— Είστε άνωπληρη;

Τα ματόκλαδα της κυρίας ανοιγόκλεισαν από άμνηχανία. Σε λίγο είπε:

— Είμαι παντρεμένη.

— Δεν θα το φανταζόταν κανείς. Είστε τόσο νέα... Και ήρθατε εδώ για... Ναι, καταλαβαίνω... Άλλωστε δεν είναι περίεργο αυτό.

Άλλη σιωπή. Έπειτα η γραμματέας συνέχισε.

— Κυρία μου, είστε πολύ συμπαθής. Πάρα πολύ. Ναι για να σας το αποδείξω, θα σας δώσω μερικές συμβουλές, οι οποίες θα σας φανούν ίσως χρήσιμες.

Εδάγκωσε τα χείλια της και προσέθεσε:

— Ναι, περί τίνος πρόκειται. Πρόκειται για τον δικηγόρο μας. Είναι λαμπρός άνθρωπος, εξαιρετικής διανοητικότητας, αλλά σ' αν ήθελες έχει κι' αυτός τα βλαπτικά του. Είναι νευρικός, ιδιότροπος και απαιτητικός. Απαιτητικός: σε ακούγεται σημαίο. Με καταλαβαίνετε; Σε ζητήματα, φυσικά, που δεν

έχουν καμιά σχέση με την υπηρεσία... Με καταλαβαίνετε; Έτσι, οι δακτυλόγραφοι σ' αυτό το γραφείο δεν μένουν περισσότερο από μια εβδομάδα, προ πάντος όταν είναι νόστιμες σ' αν κι' εσείς... Γι' αυτό κυρία μου, θέλησα να σας συμβουλευτώ. Φυσικά δεν συμβουλεύω κατ' αυτόν τον τρόπο όλες έρχονται εδώ. Άλλα έμα βλέπω μια γυναίκα νέα

και νόστιμη σ' αν κι' εσείς, θεωρώ καθήκον μου να την συμβουλευτώ. Όσο για τις άλλες... δεν είμαι επί τέλους πρόεδρος καμιάς ενώσεως προστασίας της ηθικής των νέων. Δεν ξέρω, κυρία μου αν με παρεξηγήσατε...

— Α! Όχι... απεναντίας, απήντησε η κυρία. Άς είμαι ευγνώμων. Έξακολουθήστε σας παρακαλώ.

— Έχω πολύ λίγα να προσέσω. Φαντάζομαι να με καταλάβετε καλά. Για να τελειώσω, έχω να πω τα εξής: Ο δικηγόρος μας δείχνει έναν αφάνταστο κυνισμό προς τις γυναίκες. Δεν κάνει καμιά

διάκριση. Και μη φαντασθήτε ότι σεις θα μπορέσετε να την αλλάξετε...

— Ευχαριστώ, δεσποινίς.

— Τίποτε, τίποτε. Όσα κάνω, τα κάνω προ πάντος για την δυστυχισμένη γυναίκα του. Δεν την γνωρίζω προσωπικά, αλλά την λυπώμαι με όλη μου την ψυχή. Μά... τί έχετε κυρία. Σεις τρέμειτε! Μήπως την γνωρίζετε;

— Ποιόν;

— Την σύζυγο του δικηγόρου μας.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Είμαι εγώ.

P. ΠΕΛΛΙΚΑΝ!

Αυτά που ξέρουν οί ΣΥΖΥΓΟΙ
και ΔΕΝ τὰ λένε

Είμαι αναγκασμένος να δηλώσω ότι χθες για πρώτη φορά πρόσεξα στο πρόσωπο της γυναίκας μου τα ίχνη του χρόνου: μια μικρή ρυτίδα ανάμεσα στα ματόφρυδα, μια ρυτίδα που ρίχνει στο πρόσωπό της κάποια σκιά μελαγχολίας. Όταν την είδα έννοιωσα τύψεις. Της είπα: «Αυτή η ρυτίδα έγινε από τις στενοχώριες που σου έχω δώσει». Χαμογέλασε και μου έδειξε δυο μικρές παρενθίδες γύρω από το στόμα της: «Κι αυτές, μου είπε, έγιναν από τις χαρές που μου έχετε δώσει και με έκαναν να χαμογελάσω τόσες φορές».

Μονάχα μια γυναίκα ξέρει να είναι τόσο καλή και γενναϊοκαρδη...

Η γυναίκα μου συχνά παραπονιέται λέγοντας πως εμείς οι άνδρες προτιμούμε τις εκκεντρικές, πονηρές και διεστραμμένες γυναίκες. Ευχαριστούμε με τις φιλάρεστες, φιλόδοξες και έλαφρες. Λέγει πως παραμελούμε τις άλλες, που σ' αν κι' αυτήν είναι νοικοκυρές, απασχολούνται πάρα πολύ με τα παιδιά και δεν έχουν καιρό να λεπτολογούν την τουαλέτα τους. Έχει ίσως λίγο δίκιο, αλλά έχει και ασφαλώς και πολύ άδικο. Εάν μ' αν άρεσουν οι έλαφρόμυαλες, και μ' αν άρεσουν να τις προσέχωμε, προσέχωμε, όμως, να μη τις παντρευτούμε.

Αυτό μοιάζει λιγάκι με την περίπτωση των ανδρών που προτιμούν τις ξανθές αλλά παντρεύονται τις μελαχρινές.

Μερικές γυναίκες νομίζουν πως γίνονται ακαταγόνιστες και αμοιραίες παίρνοντας ύψος τραγικό και δακρυμένο. Όσο πιο εμείς οι άνδρες προτιμούμε κατά βάθος τις γυναίκες που δείχνουν κάποια ευθυμία, που έχουν λίγο χιούμορ, που είναι λιγάκι παιγνιδάρες. Οι θλιμμένοι έρωτες τελειώνουν γρήγορα, ενώ οι χαρούμενοι κρατούν πολύ περισσότερο. Είναι δέβαιο ότι σε μια αμείωτα μακρινή γυναίκα δεν μπορούμε να συν-

χωρήσουμε ούτε τα προτερήματά της, ενώ κλείνουμε πρόθυμα τα μάτια μας στα έλαττώματά της. Εμείς οι άνδρες και χαρούμενες γυναίκες.

Δεν χρειάζεται να ζητούμε πολλά από τον έρωτα. Πρέπει ν' ακούμεθα σ' εκείνα που μπορεί να μ' αν δώσει: Λίγη χαρά, λίγη λησμονιά, λίγο θάρος.

Τι σπουδαίο πράγμα για μια γυναίκα ένας οικογενειακός φίλος! Συνήθως είναι κάποιος που της έκανε στο παρελθόν κόρτε και που εκείνη του είχε «όχι», έπειδή ήταν χοντρός ή φαλακρός ή μιλούσε με τη μύτη. Εκείνος δεν επέμεινε περισσότερο της χρωστής ίσως κι' ευγνωμοσύνη γι' αυτό το «όχι» και δεν της έχει ξαναμιλήσει ποτέ πια για έρωτα. Είναι οι άνδρες που ένας σύζυγος δεν πρέπει ποτέ να ηλεήσει. Είναι οι άντρες που δεν άρεσουν απόλυτως σε μια γυναίκα και γι' αυτό γίνονται άπλωτοι... οικογενειακοί φίλοι!

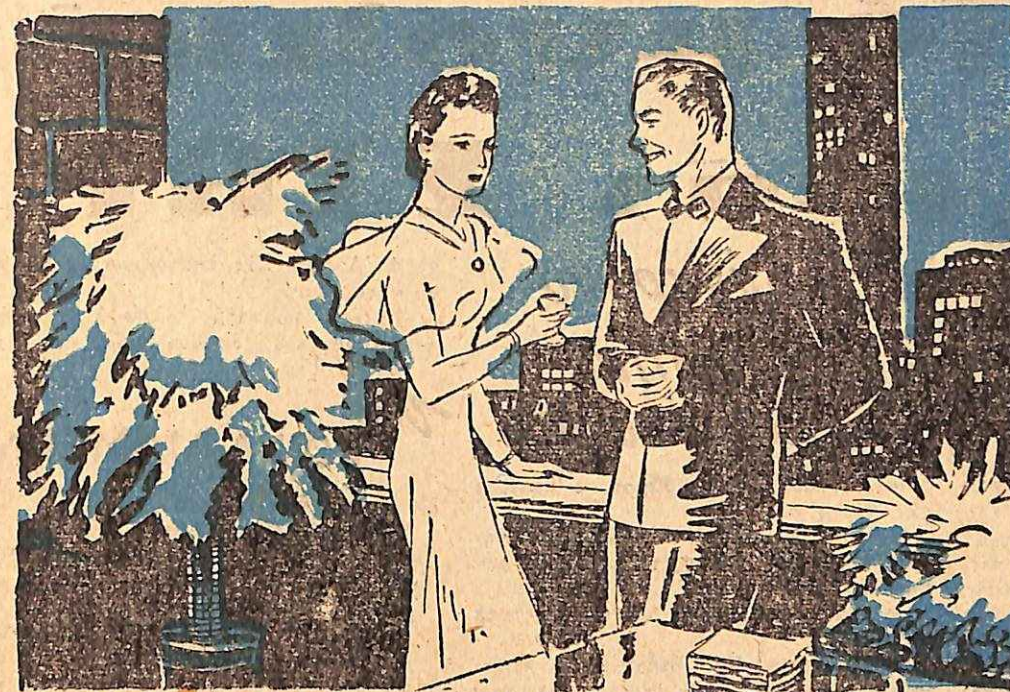
ΕΝΑΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η νοσοκόμος (στην συνάδελφός της):

— Στοιχηματίζουμε πως ο δικός μου ασθενής θα κερδίσει το πορτοφόλι από τον δικό σου;

Ο Άλβέρτος φάνηκε ύστερα διαφορετικός από ό,τι ήταν: όμιλητικός, εύθυμος, ειρωνικός...

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΠΟΤΟΜΑ, χωρίς να ξέρω και εγώ γιατί, ρώτησα σε μια στιγμή τον Άλβέρτο:

— Είσαι έρωτευμένος;

Ο Άλβέρτος τράχηκε. Με κύτταξε με άπορία και διαταγμένο και επί τέλους επρόφερε σταθερά:

— Ναι, και τρελλά μάλιστα.

Κι' έπειτα, σιγώτερα, πρόσθεσε:

— Μά πως το κατάλαβες;

— Έτσι, ξέρω γώ; Φαίνεται... Τον τελευταίο καιρό δεν είσαι ο παλιός Άλβέρτος.

Βλέπεις, σε ξέρω τόσο καλά...

— Αυτό μου κακοφαίνεται.

Θα προτιμούσα να μ' αν υπωπτεύσουν τίποτα γι' αυτό μου το αίσθημα, που το κρατώ τόσο ζηλότυπα κρυφό...

— Γιατί; Τι είδους αίσθημα είναι;

— Παράξενο ανεξήγητο, αλλά τόσο ανθρώπινο, κατά βάθος! Δεν τ' αν πη ποτέ σε κανέναν. Μά με σένα είναι άλλο πράγμα. Σε ξέρω τόσο!

Άκου λοιπόν: Αγαπώ μια καλλιτέχνιδα!

— Καλλιτέχνιδα; Και ποιόν;

— Α, όχι, αυτό δεν θα το μάθεις ποτέ! Σου είπα είναι μυστικό. Πρόκειται για μια αγάπη που έγινε ο μοναδικός σκοπός της ζωής μου. Τα τελευταία χρόνια δεν ζω παρά γι' αυτήν... Την αγαπώ τρελ-

λά... Κι' όμως την γυναίκα αυτή δεν την πλησίασα ποτέ. Δεν ξέρει τίποτα για την αγάπη μου, δεν της έγραφα ποτέ, ούτε της έχω ποτέ στείλει ούτε ένα λουλούδι. Σου φαίνεται μήπως παράξενο;

— Έξωφρενικό! Δηλαδή, σ' αν να λέμε, αγαπώ ένα σάντασμα... μια γυναίκα που ίσως δεν θα σταθή ποτέ τίποτα για σένα...

— Μά δεν θέλω τίποτα, δεν επιδιώκω τίποτα, καταλαβαίνεις; με διώχνεις ο Άλβέρτος, χαμογελώντας ειρωνικά. Τα οικονομικά μέσα δεν μου λείπουν, όπως ξέρεις: θα μπορούσα λοιπόν να πλησιάσω οποιαδήποτε γυναίκα, με πιθανότητα επιτυχίας.

— Το ξέρω και γι' αυτό παραξενεύομαι. Στην ηλικία σου, στα σαράντα σου χρόνια, να ζής για μίαν ανόπαικτη αγάπη, μου φαίνεται ακατανόητο. Και κακό σημάδι, Άλβέρτο. Φαίνεται πως γέρασες πια...

Ο φίλος μου χαμογέλασε.

— Ίσα-ίσα μάλιστα, συμβαίνει το αντίθετο απ' ό,τι λές: Είμαι πράγματι σαράντα ετών, τα μαλλιά μου αρχίζουν ν' αν σκιστούν, μά η ψυχή μου είναι όλοταλα παιδική. Δεν πρόκειται λοιπόν για καταπτώση, αλλά για μίαν ακαταπύκνωτη αγάπη που νοιώθω να νικεί τον χρόνο.

— Άκου λοιπόν: Αγαπώ μια καλλιτέχνιδα!

— Ίσα-ίσα μάλιστα, συμβαίνει το αντίθετο απ' ό,τι λές: Είμαι πράγματι σαράντα ετών, τα μαλλιά μου αρχίζουν ν' αν σκιστούν, μά η ψυχή μου είναι όλοταλα παιδική. Δεν πρόκειται λοιπόν για καταπτώση, αλλά για μίαν ακαταπύκνωτη αγάπη που νοιώθω να νικεί τον χρόνο.

— Άκου λοιπόν: Αγαπώ μια καλλιτέχνιδα!

— Ίσα-ίσα μάλιστα, συμβαίνει το αντίθετο απ' ό,τι λές: Είμαι πράγματι σαράντα ετών, τα μαλλιά μου αρχίζουν ν' αν σκιστούν, μά η ψυχή μου είναι όλοταλα παιδική. Δεν πρόκειται λοιπόν για καταπτώση, αλλά για μίαν ακαταπύκνωτη αγάπη που νοιώθω να νικεί τον χρόνο.

— Άκου λοιπόν: Αγαπώ μια καλλιτέχνιδα!

— Ίσα-ίσα μάλιστα, συμβαίνει το αντίθετο απ' ό,τι λές: Είμαι πράγματι σαράντα ετών, τα μαλλιά μου αρχίζουν ν' αν σκιστούν, μά η ψυχή μου είναι όλοταλα παιδική. Δεν πρόκειται λοιπόν για καταπτώση, αλλά για μίαν ακαταπύκνωτη αγάπη που νοιώθω να νικεί τον χρόνο.

έφηβος. Πίστεψέ με: στην πενή ηλικία που βρίσκασταν, είναι υπέροχο να ζής με όνειρα, να αγαπώ μια γυναίκα που δεν θα την γνωρίσεις ποτέ. Ζω τρία χρόνια μ' αυτό το όνειρό μου. Ζω κοντά της χωρίς να το υποπτεύεται καν. Κάθε βράδυ — έμα είναι εδώ — την βλέπω στο θέατρο, παρακολουθώ τις καλλιτεχνικές της προσόδους, μετέχω και εγώ στις επιτυχίες της, αναμύω τα φορέματά της, αναμύω το άρωμα που σκορπίζει γύρω της, την παρακολουθώ στο δρόμο, την περιμένω το βράδυ την ώρα που θα βγεί απ' το θέατρο. Με άλλα λόγια, δεν ζω παρά γι' αυτήν και απ' αυτήν, και στο βάθος είναι εύτυχος.

Με μια κίνηση διαμαρτυρίας, παρετήρησα:

— Τόσα χρόνια! Μά αυτό καταντά γελοίο! Υπάρχουν πράγματα που μόνο στα παι-

διά επιτρέπονται. Αφού την αγαπώ τόσο, γιατί δεν της γράφεις, να της στείλεις λου-

λούδια, ένα κόμνημα, να την προσκαλέσεις κάπου; Γιατί δεν την επισκέπτεσαι;

Ο Άλβέρτος έβαλε τα γέ-

λια:

— Γιατί, αυτό το κάνουν ό-

λοι, φίλε μου. Μια περιπέ-

τεια, είναι κάτι πολύ κοινό και δεν το θέλω. Κι' ύστερα;

— Αντίο όνειρα, αντίο αυταπά-

τες...

Κι' όμως, είναι τόσο απαραίτητο στη ζωή μας το ό-

νειρο! Καλύτερα να μείνω πάντα τέτοιο...

Εξακολουθώ να τ' αν χαμένα:

— Αν επρόκειτο τουλάχιστον για άλλη γυναίκα, για ένα κορίτσι, σύμφωνα! Μά πρόκειται για μια καλλιτέχνιδα. Ποιος ξέρει πόσες φορές δεν θα κ' αν αγαπήσει! Γιατί όχι και σένα λοιπόν;

— Για τον λόγο αυτό ακριβώς, αποκρίθηκε ο Άλβέρτος πιο σταθερά, δεν θέλω να κάμω ότι και οι άλλοι! Η γυναίκα που αγαπώ, μπορεί να ναι επιδοκίμο. Μά για μένα είναι αγνή και άμολυτη σαν κρίνος. Την ανιρεύτηκα έτσι, και έτσι θέλω να την πι-

στεύω.

Σηκώθηκα, άναψα ένα τσι-

γάρο και άρχισα να κόβω δό-

τες από σαλόνι. Δεν ήξερα τί

να πω, τί να σκεφτώ. Η ψυ-

χολογική περίπτωση του Άλ-

βέρτου με ενδιέφερε, μά συγ-

χρόνος μ' εξέθεζε. Τον ρώ-

τησα:

— Και πού είναι τώρα η

πρωταγωνίστρια της παρό-

λογης αγάπης σου;

— Έδώ, αλλά για δεκα-

πέντε μόνο μέρες.

— Και δέδια θα π' αν στο

θέατρο άπόψε;

— Βέβαια.

— Σε ποιά θέατρο;

— Μή ρωτάς. Δεν πρόκει-

ται να σου το πω.

Μου καρφώθηκε τότε η έμ-

μονη ιδέα να ανακαλύψω ποι-

αν αγαπούσε ο φίλος μου ο

Άλβέρτος Ρίβα. Και στο τέ-

λος το κατορθώσα, και χω-

ρίς μάλιστα να κοπιάσω πο-

λύ. Η πόλη όπου μέναμε δεν

είχε παρά τέσσερα θέατρα.

Δεν χρειάστηκε λοιπόν παρά

να πάω μια βόλτα σε όλα για

να δω πού ήταν ο Άλβέρτος

και έπειτα από το θέατρο, ή

ανακάλυψα της γυναίκας των

όνειρών του, ήταν το εικόλω-

τερο των πραγμάτων.

Την δεύτερη βραδυά της

ακατακωπείας, ανέκα έλ-

ψα τον Άλβέρτο γυμνώνον σ'

ένα φωταίγ του θέατρος

«Μαντζόνι». Διάβόλε! Τί

σύμπτωση! Ήταν τόσο γνω-

στή μου ή πρωταγωνίστρια, ή

Γκόγια Στέφανι... Όσο

αυτή ήταν ή γυναίκα των ο-

νείρων του φίλου μου; Πού

να τ' αν; Μόλις προχθές το

βράδυ είχα δειπνήσει μαζί

της.

Στο διάλειμμα, μεταξύ πρώ-

της και δεύτερας πράξεως, έ-

τρεξα στο καμαρίνι της και

(Συνέχεια στην σελ. 38)

— Ναι. Η νουνά μου δεν άγνοεί την έλθειν. Θα άπασχολήση λοιπόν, αυτή την Κορσέττα, την ώρα που θα μιλάμε εμείς.

— Σε λίγο ο Ρομπέρ ήταν στο πανδοχείο του Πονσαρτρέν. Τον ώδήγησαν χωρίς δυσκολία στο δωμάτιο του Ζαν.

— Έρχεσαι εκ μέρους της, τον ρώτησε αυτός όχι χωρίς κάποια ειρωνεία. Της είχα όμως, σαράντα οκτώ ώρες καιρό και ημουν βέβαιος ότι δεν θάφηνε να περάση χωρίς αποτέλεσμα ή προέσβια αυτή.

— Πραγματικά, είπες ψυχρά ο Ρομπέρ. Έρχομαι εκ μέρους της Κας Φράνς. Έπιθυμεί πολύ να μ'ή σ'άς ξαναϊδθ' και μου ανέθεσε να σ'άς υποβάλω τους όρους της.

— Τους όρους της! φώναξε ο Ζαν. Πολύ τουπέ πρέπει να'χει ή Κα Φράνς για να μιλά έτσι. Άν πρόκειται για όρους, έγω είμαι εκείνος που σ'ά της θέσω!

— Σ'άς παρακαλώ, κύριε. Δεν ήλθα εδώ για να συζητήσωμε. Ήλθα να σ'άς προσφέρω ένα ώρισμένο ποσό και να πάρω ανταλλάγμα την υποσχέση ότι θά φύγετε από εδώ και δεν θά ξαναεανήτε πιά!

Ο Ζαν κύτταξε τον Ρομπέρ με έκπληξη. Δεν περίμενε την γλώσσα αυτή από αυτό το εύθραυστο και ανάπηρο πλάσμα. Κάποια άόριστη ταραχή τον κατέλαβε. Έν τούτοις δεν ήθελε και να υποχωρήσει άμέσως.

— Και αν δεν φύγω; είπες μ' ένα βαδισμένο χαμόγελο ειρωνείας.

— Τότε θα κληθ' να μ'άς λύση την διαφορά ο άστυνομικός σταθμάρχης. Φαντάζομαι να μην έπιθυμήτε την δικαιοσύνη του...

— Δεν την έπιθυμώ αλλά και δεν την φοβόμαι γιατί δεν θά χρειασθ' ποτέ. Η Άνριέτ θά μ'ε κατήγγελλε δέκα φορές ως τώρα, αν μπορούσε να τ'ό κάμη. Δεν μπορεί όμως, γιατί φοβάται το σκάνδαλο, περισσότερο από ό,τι φαντάζεται ότι φοβάται έγω την άστυνομία.

Σώπασε, άναψε ένα τσιγάρο και κατόπιν ρώτησε.

— Και πρώτα-πρώτα, τί άνακατεύεσαι εσύ; Μπορεί να σ' έστειλε ή Άνριέτ, αλλά μόνο για να μ'ό φέρη τα λεπτά και να τ'ά πάρη πίσω αν δεν τ'ά δεχτώ. Τί ξέρεις εσύ από τις σχέσεις μας, από τις διαφορές μας; Ούτε καν π'ώς λέγομαι δεν ξέρεις, ούτε τί είμαι για την Άνριέτ και την Ροζέττα...

Ο Ρομπέρ έβραζε μέσα του από θυμό, ακούοντας τον άθλιο αυτόν, να μιλά έτσι μ' αυτήν την οικειότητα για την μεγάλη του φίλη. Θά ήθελε να τ'ό επιδάλη σιωπή, να τ'όν τιμωρήσει για τ'ό θράσος του, αλλά ή σωματική του άδυναμία δεν τ'ό επέτρεπε. Και έπειτα κατ'αλλάβαινε και φιλολογούσε στον έαυτό του ότι ο άνθρωπος αυτός θά είχε κάποιο δικαίωμα να μιλά έτσι μ'ή την Άνριέτ Φράνς. Έπεβλήθη λοιπόν, στον έαυτό του και πιο ήρεμος τώρα, άπήντησε:

— Έγινε δική, αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Τά μουτικά της Κας Φράνς είναι μόνον δικά της μουτικά. Ήλθα όμως, εδώ με ώρισμένη έντολή.

— Ποιά είναι αυτή ή έντολή; για να τελειώσωμε!

— Νά σ'άς προσφέρω ένα ώρισμένο ποσό και να πάρω ανταλλάγμα την υποσχέση σας ότι δεν θά ξαναεανήσετε την Κα Φράνς.

— Πόσα; ρώτησε με άπάθεια ο Ζαν. — Έκατό χιλιάδες φράγκα.

Περίμενε να ιδθ' στα ματιά του τον νομιλότη του μ'ή λάμψη χαίρας και τ'ά χέρια του να άπλώνωνται άρπακτικά προς τ'ό πακέτο που κρατούσε. Προς μεγάλην του όμως, έκπληξη ο Ζαν άπήντησε με έναν τόνον ελαφράς έκπλήξεως στην φωνή:

— Έκατό χιλιάδες φράγκα; Άστεινέται χωρίς άλλο ή Άνριέτ. Και τί θέλει να μ'ό κάνουν εμένα οί έκατό αυτές χιλιάδες; Δεν είμαι κανένας σκύλος της για να μ'ό πετάη τ'ά κόκκαλα. Άς δάλλη από πάνω τέσσερες φορές άλλα τόσα και τότε συζητούμε.

— Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα!... φώναξε καταπληκτός ο Ρομπέρ. Θά τρελλαθήκατε άσφαλώς! Και π'ό θέλετε να τ'άδρη ή Κα Άνριέτ τόσα λεπτά; Έκείνη για να σ'άς φέρη σήμερα κατά π'ό έγω εδώ, πούλησε κοσμήματα και τίτλους.

— Είσαι πολύ άφελής, νεαρέ μου, για να πιστεύης ότι μ'ή μεγάλη δαντέλα μπορεί να έχη δλακόδα έκατό χιλιάδες φράγκα διαθέσιμα για μ'ή ώρα ανάγκης. Ή μήπως φαντάζεσαι ότι ζή μονάχα ακ'ό τ'ό έλαγγελμά της...

Ο ύβριστικός τόνος με τ'όν όποιον είπώθηκαν τ'ά λόγια αυτά, ο συκοφαντικός ύπαινιγμός που περιείχε, έπανεστιάτησαν τ'όν Ρομπέρ.

— Σωπάστε! φώναξε τρέμοντας ολάκερος από θυμό.

— Θά σωπάσω όταν μ'ό γουστάρη. Τ'ά πράγματα, φίλαρχό μου, είναι όπως σου τ'ά λέω... Αλλά δεν τ'ής ρίχνω έδικο. Στ'ό κάτω κάτω είναι ελεύθερη να ζήση όπως τ'ής άρέσει. Π'ες της όμως, εκ μέρους μου, π'ώς όταν έχη κανείς έραστή πολυκατομμυριούχο, π'ρέπει να είνε πολύ άνόητος αν δεν μ'ορη ν'α τ'ό πάρη πεντακόσια φρογκιλιάρικα. Αυτή είναι ή τελευταία μου λέξη. Θά μείνω ακόμη σήμερα και αύριο. Άν αύριο τ'ό άπόγευμα δεν έγω τα λεπτά, δεν θά τ'ά ζητήσω πιά από αυτήν, αλλά από εκείν

**Κυκλοφορεί σέ λίγο
ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΕ ΛΙΝΟΥ
Μία γυναίκα γυρεύει
τόν έαυτό της**

Πρόκειται για ένα έργο που άναμένεται με άνυπομονησία από τ'ους φιλολογικούς κύκλους. Κάτω από τ'ό ψευδώνυμο τ'ής συγγραφέως κρύβεται ένας έξαιρετικός λογοτέχνης, που θά δώση μέσα στις σελίδες τ'ού έργου ένα από τ'ά πιο δυνατά ρομάντζα της εποχής μας. Ή «Έβδομος» επιφυλάσσει να τ'ό παρουσιάση πλατύτερα στους άγνωστούς της στην οικεία στήη.

νο ν!

Η άποκάλυψις ύπηρεζε τρομερή για τ'όν Ρομπέρ «Έραστή η πολυεκατομμυριούχος...» είχε π'ή ο άνθρωπος αυτός. Ήταν ληθεία, λοιπόν; Και π'ιος νάταν αυτός ο τόσο πλούσιος φίλος τ'ής Άνριέτ; Βέβαια, ο Ρομπέρ, δεν είχε ποτέ σκεφθ' ότι ή Άνριέτ μπορούσε να ναι ολιγωτερο γυναίκα από όλες τις άλλες γυναίκες, ότι ήταν τόσο αναίσθητη ώστε να στερη' στον έαυτο της τις χαρές που δίνει ή ζωή σε όλους, όποιος ποτε και αν ήσαν τα καθήκοντα τα όποια θά πίστευε ότι τ'ής τ'ό επέβαλαν. Τελουταία δ'ε μάλιστα, βλέποντας την να γινεται, ξαφνικά, τόσο εύτυχισμένη, τόσο χαρούμενη, είχε την διαίσθηση ότι κάποια αγαπή είχε χάσει να γεννιέται μέσα στην καρδιά της, αλλά ποτε δεν είχε φαντασθ' π'ιος μπορούσε να είναι ο εύτυχισμένος άνδρας που είχε κατορθώσει να κερδίση την καρδιά της. Τώρα, όμως, όλα γινόνταν πιο συγκεκριμένα, πιο σαφή μέσα στην σκέψη του.

Για κάθε άλλον, ή άποκάλυψις αυτή δεν θάταν τόσο όδυνηρά. Δεν θάταν ούτε καν άποκάλυψις. Για τ'όν νεαρό όμως καλλιτέχνη με την άγγελική ψυχή, που είχε φαντασθ' ως τώρα την φίλη του ως κάτι τ'ό υπερκόσμο, σαν ένα πλάσμα αιθέριο, άσπιλο, που είχε κάτι από την άγνότητα της Παναγίας, όσα είχε άκούσει ήσαν πολύ σκληρά.

Γι' αυτόν, εκείνο τ'ό έραστή, πολυκατομμυριούχο» ήταν συνώνυμο με την κατάπτωση και την διαφθορά.

Δεν άπήντησε. Δεν βρήκε τί να π'ή. Στράφηκε προς την πόρτα και έφυγε, ενώ οί τρομερές λέξεις που είχε άκούσει, βοούζαν σ'τ' αυτιά του.

Έφθασε στή Βίλλα τ'ών Ρόδων σ'ε άξιοδοτήνητη κατάσταση.

Η Άνριέτ ήταν μόνη στον κήπο. Μέσα από τ'ό σπίτι άκούγονταν οί χαρούμενες φωνές τ'ής Ροζέττούλας που έπαιζε στ'ό δωμάτιό της.

— Λοιπόν; έκανε γεμάτη άγωνία ή Άνριέτ.

— Είμαι ένας άνικανος, ένας θλάκας, Άνριέτ... είπες ο Ρομπέρ, π'έροντας κατ'άκος σε μ'ή πλεχτή πολυθρόνα.

— Γιατί; Τί συμβαίνει; ρώτησε με περισσότερη τώρα άνησυχία ή Άνριέτ.

— Δεν δέχτηκε τίς έκατό χιλιάδες. Ζητάει πεντακόσιες.

— Πεντακόσιες... ψιθύρισε ή Άνριέτ κατάπληκτη.

— Ναι, και μέχρις αύριο θράδυ. Άν δεν τ'ό τις π'άμε, θά τ'ής ζητήση... θά τ'ής ζητήση...

Δεν μπορούσε να άποτελειώση. Τ'ό φαινόταν φοβερό να επαναλάβη τ'ά ωρικά εκείνα λόγια, έστω και διαφορετικά.

Η Άνριέτ κατ'αλάβε. Έφρεσε τ'ό ν'έρι της στ'ό κεφάλι. Τ'ό ν'έρι και γαϊδισόντας του άπαλά τ'ά μαλλιά, είπες μ' ένα πονεμένο χαμόγελο συμπληρώνοντας την φράση του:

—...Από τ'όν έραστή μου. Δεν είναι έτσι; Αυτή ήταν π'ό φοβόμουν. Άνηγμένη μου Ρομπέρ. Δεν σου είπα ψέματα. Έγω έραστή τ'όν όποιον αγαπώ και ο όποιος με λατρεύει, και ο άνθρωπος αυτός θά ύπέφερε τρομερά αν μ'όβαν ποτέ...

(Συνέχεια στ'ό άπόμ'ονο)

Έρωτες καλλιτεχνών

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΓΚΛΟΥΚ

Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΒΙΛΛΙΜ ΠΑΛΑΝΤ ΓΚΛΟΥΚ ήταν γιος ος τ'ού δασοφύλακος τ'ού

πρίγκηπος τ'ού Λόμπκοβιτς και γεννήθηκε στ'ό Βαϊντενβέργκ τ'ό 1714. Κατά την διάρκεια τ'ών σπουδών του έδειξε έξαιρετική έπίδοση, αλλά ο άγωνας του για να εξασφάλιση μ'ή άνετη θέση στή ζωή, ύπηρεσε μακρός και δυσκολος. Έπί πολλά χρόνια, ο γιος τ'ού δασοφύλακος τ'ού Βαϊντενβέργκ, που πλησίαζε ήδη στην ήλικία τ'ής ώριμότητος, συνέχισε την περιπετειώδη και άλήτικη ζωή του, περιπλανώμενος από την μ'ή πρωτεύουσα στην άλλη, και άναζητώντας την έπιτυχία που θά τ'ό έδινε μαζί με την φήμη και την δυνατότητα να γνωρίση κάποια οικονομική άνεση. Βέβαια, δεν ζούσε πιά όπως στ'ά πρώτα του χρόνια στην Πράγα, όπου, για να κατευνάση την πείνα του έδινε με τ'ους φίλους του κονσέρτα σε διάφορα χωριά, και διέσχιζε με τ'ά π'όδια άπειρα χιλιόμετρα, για να εξασφαλίση—πληρωμή εις είδος—κανένα αυγό ή λίγα φρούτα. Μά πάντα ή θέσις του εξακολουθούσε να είναι πολύ δύσκολη. Και πάντα, παρ'όλο που ή τύχη ποτέ ως τότε δεν τ'ό είχε χαμογελάσει, ο Χριστόφορος Γκλούκ, ο γιος τ'ού δασοφύλακος, εξακολουθούσε να'χει την ίδια μεγάλη οίλοδοξία: να γίνη ένας μεγάλος συνθέτης, ένας από αυτούς που δέχονταν οι βασιλείς και οί πρίγκηπες στις Αύλές των και π'ό έγραφαν για τ'ά Αυτοκρατορικά θέατρα.

Οί Άγγλοι, που όπως έλεγαν και ο Χαϊντελ, είναι πάντα άπαιτητικοί και δύσκολοι ικανοποιούνται, είχαν δεχθ' με μεγάλη ψυχρότητα την όπερα τ'ού Γκλούκ «Η πτώσις τ'ών γιγάντων». Μά εκείνος δεν άπογοητεύτηκε και συνέχισε με θάρρος τ'όν άγώνα του. Κατά τ'όν Μάιο τ'ού 1748, ή Βιέννη έτοιμαζόταν να έορτάση τ'ό γενέθλιο τ'ής αυτοκρατορίας τ'ής Αυστρίας. Ο ποιητής Τσεζάρεο είχε γράψει τ'ό μελόδραμα «Σειρήνες» και ή μελοποίησις του ανατέθη στ'όν Χριστόφορον Γκλούκ που βρισκόταν την εποχή εκείνη στην Βιέννη.

Ο νέος έγκατέλειψε τ'ά πάντα και ρίχτηκε στην δουλειά. Κι' ένα τρυφερό μυστικό που έκρυβε βαθειά μέσα στην ψυχή του, έδινε τροφή στην έμπνευσή του και τ'όν έσπρωχνε προς τ'όν θρίαμβο: αυτή την φορά έπρεπε μ'ή κάθε τρόπο να θριαμβούση! Ο Γκλούκ ήταν έρωτευμένος! Ο συνθέτης είχε γνωρίσει π'ό όλιγο στην Βιέννη κάποιον έμπορεύμενο, τ'όν Περγκίν, έναν έκατομμυριούχο που είχε κάμη την περιουσία του στην Όλλανδία. Ο Περγκίν αυτός είχε μ'ή κόρη, την Μαριάννα που φάνηκε στ'όν Γκλούκ σαν τ'ό ιδεωδέστερο πλάσμα τ'ού κόσμου. Την αγαπήσε. Κι' εκείνη ανταπεκρίθη στ'ό αίσθημά του.

Εβγαλε τ'όν Γκλούκ έξω από την πόρτα.

Μετά την παράσταση τ'ής «Σειρήνας» ή όποια έση μείωσε τεράστια έπιτυχία, ο συνθέτης νόμισε π'ώς ήρθε ή ώρα να ζητήση τ'ό χ'έρι τ'ής αγαπημένης του. Ή μουσική του τ'όν είχε κάνει γνωστό σε όλους τ'ους άριστοκρατικούς κύκλους τ'ής Βιέννης. Στ'ά διάφορα σαλόνια τ'ών υποδέχοντο τώρα σαν Θεό, και οί γυναίκες δεν μιλούσαν παρ'α γι' αυτόν.

Και ο Γκλούκ κολακευόταν από την έπιτυχία του, δίδελε την προτασή του. Αλλά ο έκατομμυριούχος Περγκίν, ούτως να τ'ό άκούση δεν ήθελε και τ'όν εβγαλε έξω από την πόρτα. Νά δώση την κόρη του σ'έναν καλλιτέχνη, στ'όν γιο ενός δασοφύλακος; Παρά! Γι' αυτόν, οί καλλιτέχναι ήσαν άνθρωποι αχαμέναι!

Ο Χριστόφορος και ή Μαριάννα, καθιόνοντας την άπόφαση τ'ού πατέρα της θυβίστηκαν σε μ'ή άπέραντη ολίψη. Μά ο ένας έως και συνήλθε. Δυνατός καθώς ήταν, τολμηρός και έπιμνος, δεν άφησε την λύση να τ'όν καταβάλη.

— Αν θελήσης να με περιμένης για λίγο καιρό, είπες στην νέα κατά την τελευταία τους συνάντηση, όλα θά π'νε καλά. Φεύγω. Και όταν γυρίσω, ο πατέρας σου δεν θά υποβ'σθ' να με άποχωρήση πάλι. Και ξεκίνησε.

Ήθεσε ότι ύπ'ρχε κάποιος τ'όπος όπου άνεγνωρίετο εύκολα και έπληρόντο πλουσιοπάροχα—άνα συνυπ'ρχε ή άξία φυσική—ή όμήη τ'ών μουσικών. Και τ'όβηκε π'ός τ'ά εκεί. Προς την Ιταλία, δ-

που είχε σπουδάσει με ήν ύποστήριξη τ'ού πλουσιωτάτου Λουδοβίκου Μέλτς, τ'ού Μαριάννα της εποχής εκείνης και όπου στ'ά 1741, είχε σημειώσει την πρώτη του θεατρική έπιτυχία, στ'ό δουκικό θέατρο τ'ού Μιλάνου με τ'όν «Άρταξέρξης».

Πέρασε λοιπόν άπ' τ'ό Μιλάνο, συνήντησε τ'ους παληούς φίλους του, τράβηξε έπειτα για την Ρώμη, όπου ήταν άποφασισμένος να δώση την μεγάλη μάχη.

Και πράγματι, δυό χρόνια μετά την άρνηση τ'ού Περγκίν, ο Γκλούκ έγραψε στην Μαριάννα για να τ'ής άναγγείλη ότι ο «Τηλέμαχος» του στ'ό περίφημο θέατρο «Αρσενάνα» είχε σημειώσει θριαμβευτική έπιτυχία. Και μαζί με την έπιτυχία είχε φθάσει και ο πλούτος, διότι οί άπολυτές τ'ού Γκλούκ ήσαν τώρα πρίγκηπες.

Άκριβώς εκείνη την εποχή, ο πατέρας τ'ής Μαριάννας πέθανε ξαφνικά και ή Μαριάννα, πλούσια τώρα και ελεύθερη, περισσότερο δ'ε έρωτευμένη από κάθε άλλη φορά, τ'όν περίμενε με άγωνία να γυρίση.

Έτσι ο συνθέτης ξεκίνησε για την Βιέννη, και στις 15 Σεπτεμβρίου τ'ού ίδιου έτους, σ'ένα έξοκλήσι τ'ής Αυστριακής πρωτεύουσας, ένας παπ'ας ένωσε με τ'ά άδιάρηκτα δεσμά τ'ού γάμου, τ'ους δυό έρωτευμένους.

Και ή τρυφερή ιστορία τ'ού Γκλούκ τελειώνει όπως στ'ά παραμύθια.

Όπως δ'ενα καλό δεν έρχεται ποτέ μόνο του, σε λίγο ή δόξα ήλθε να στεφανώση θριαμβευτικά τ'όν συνθέτη π'ό τόσο όμοιωνητικά την έπεδίωξε και την περιέμενε.

Στ'ά 1765 ο Γκλούκ, επί τ'ή ευκαιρία τ'ών γάμων τ'ού «Αρχιδούκα» Γιοσήφ με την πριγκίπισσα τ'ής Βαυαρίας, διηύθυνε τ'όν «Αναστατωμένο Παρνασσό» του, στ'ά ανάκτορα τ'ού Σέμπρου. Τ'ό έργο αυτό παρουσίασε μ'ή έξαιρετική κριτική: οί σπουδαίοι κριτικοί τ'ού τότε δεν ήσαν κοιν'οί ήθοισται αλλά μ'ή δασιλευσών οίκον εν τ'ό ν!

Έτσι, τ'όν ολό τ'ού Άπόλλωνος τ'όν άκούσσε ή μετέπειτα Μεγάλη Δούκισσα τ'ής Πρωσίας Μαρία Αδελφία. Οί πριγκίπισσες Μαρία Έλισάβετ, Μαρία Γιοσιφίνα, και Μαρία Καρολίνα, ή μέλλουσα βασίλισσα τ'ής Νεαπόλεως, παρίστασαν τ'ά τ'οις χ'άιτας, και πέλος ή άτυχη Μαρία Άντουανέττα έκλεισε τ'ό έργο μ'ή ένα περίφημο μενούεττο.

Τά δυό μεγάλα δνεια τ'ού Γκλούκ, είχαν πραγματοποιηθ'

Ένώ τὸ τηλεβόλο κροτεῖ

ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

★ Ὁ περίφημος Ὁλλανδὸς τενόρος Χένκ Νοόρτ καὶ ἡ γνωστοτάτη συμπατριώτισ μας δις Ἄννα Τασοπούλου κάνουν μαζί πρόβα τῆς τελευταίας πράξεως τοῦ «Παγκάτσου» στὴν ὅπερα τοῦ Βερολίνου.

★ Ἡ πρόβα τελείωσε. Χαρούμενοι οἱ καλλιτέχναι ἀποχαιρετῶνται. Κατὰ σειρὰν: ἡ Σουηδὶς Κάρλα Κάρλσεν, ἡ Λιθουανὶς Πολίνα Στόσκα, ἡ Ἑλληνὶς Ἄννα Τασοπούλου, ἡ Σουηδὶς Ἑλσα Λάρσεν καὶ ὁ Ὁλλανδὸς Χένκ Νοόρτ.

Ὁ σύγχρονος πόλεμος εἶναι ὁλοκληρωτικός, ἀπαιτεῖ δηλαδὴ τὴν συμμετοχὴν ὅλου τοῦ ἔθνους. Κάθε ἐκδήλωση τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ, κάθε ἐνέργεια, κάθε δύναμις, κάθε ὕλη, πρὸς ἓνα καὶ μόνον κατατείνει: τὴν ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου.

Αὐτὸς ὅμως ὁ νέος κανὼν τοῦ συγχρόνου πολέμου, δημιουργεῖ καὶ τεράστιες νέες ἀπαιτήσεις: ὅλες οἱ παντοειδῆς λειτουργίαι ἐνὸς λαοῦ, πνευματικῆς, ἡθικῆς, οἰκονομικῆς κ. ἄ. ἀποκτοῦν τεραστία πολεμικὴ σημασία, διότι εἶναι ἀνεσῶς ἡ

ἐπίδρασίς των ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου.

Τὸ ὁλοκληρωτικὸν συνεπὶς κράτος φροντίζει ὅπως, παρὰ τὸν πόλεμον, συνεχισθῇ ἀπρόσκοπος κάθε ἐκδήλωση τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία καὶ ἂν δὲν σχετίζεται ἀμέσως μετὰ τὰς πολεμικὰς ἐνεργείας, συντελεῖ ὥσπου εἰς τὸ νὰ κρατῇ ὑψηλὰ τὸ ἥθικόν τοῦ ἔθνους καὶ νὰ τονώσῃ τὰς ζωτικὰς του δυνάμεις. Μεταξὺ τῶν σπουδαίων αὐτῶν ἐθνικῶν συντελεστῶν περιλαμβάνεται φυσικὰ τὸ θέατρον, ὁ κινηματογράφος, τὸ ραδιόφωνον καὶ γενικὰ αἱ καλὰ τέχναι.

Ἔτσι τὸ Βερολίνον καὶ γενικὰ ἡ Γερμανία, ἐνεφάνισε κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον μίαν ἐντονο καλλιτεχνικὴν ζωὴν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον δὲν ὑστερεῖ τῆς προπολεμικῆς περιόδου, ἀλλὰ εἰς πολλὰ καὶ τὴν ὑπερέβαλε.

Τὰ γερμανικὰ κινηματογραφικὰ στούντιο ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζονται πυρετωδῶς καὶ τροφοδοτοῦν σχεδὸν ἀποκλειστικῶς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Εὐρώπης. Ἡ δὲ παγκοσμίως γνωστὴ Ὅπερα τοῦ Βερολίνου ἐξακολουθεῖ νὰ συγκεντρώνῃ ὄχι μόνον Γερμανοὺς καλλιτέχνους πρώτου μεγέθους ἀλλὰ καὶ φημισμένους ἀρτίστες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, μετὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν ὁποίων ἀνέβασε κατὰ τὴν πλεμικὴν περίοδον τίς ὠραιότερες ὀπερες τοῦ κόσμου.

Μεταξὺ τῶν ξένων αὐτῶν καλλιτεχνῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀναλογία ἀνέρχεται εἰς

10% τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡθοποιῶν, σανακατέγεται καὶ ἡ γνωστὴ συμπατριώτισ μας δεσποινὶς Ἄννα Τασοπούλου. Μιὰ ἄλλη ξένη φημισμένη ἡθοποιὸς εἶνε ἡ ξανθὴ Σουηδὶς Κάρλα Κάρλσεν. Ἐπίσης ἡ Λιθουανὶς ἀοιδὸς Πολίνα Στόσκα, ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἡνωμένη Πολιτεῖες. Τέλος, δὲν πρέπει νὰ παραλειφθῇ ὁ περίφημος Ὁλλανδὸς τενόρος Χένκ Νοόρτ, ποὺ διαπρέπει στὰ ἔργα τοῦ Βάγνερ ὡς Στόλτσιγκ, Λόεγκριν καὶ Πάρσιφал.

★ Ἡ Ἑλσα Λάρσεν, ἀπὸ τὴν Σουηδία, σὺν ῥόλο τῆς Μπροουνχίλδε, ἀκούει τίς τελευταῖες ὁδηγίαι τοῦ διευθυντοῦ τῆς σκηνῆς πρὶν ὀγὼν στὴν σκηνή.

★ Μιὰ «Ζιγκλίντε» ἀπὸ τὴν Λιθουανία: Ἡ Πολίνα Στόσκα ἐτοιμάζεται νὰ λάβῃ μέρος στὴν παράσταση τῆς «Βαλκυρίας».

Θερινὰ θεάματα

Τὰ ἀθηναϊκὰ Σινεμά - Βαριετὲ

Γού κ. Χρ. Πύρπασου

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο τῆς «Ἑβδομάδος» μιλήσαμε γιὰ τὰ διάφορα θερινὰ Ἀθηναϊκὰ θεατρί- τέ ποὺ συγκεντρώνουν τὴν προτίμηση τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ χάρις στὴν δροσιὰ τῶν κήπων των καὶ τῶν... σατυρικῶν νούμερων ποὺ ἐμφανίζονται. Ἐπιτρέψατέ μας σήμερα νὰ συμπληρώσωμε τὸ θέμα καὶ νὰ σᾶς ἀπασχολήσωμε μετὰ τὰ πολλὰ σινεμά-βαριετὲ ποὺ ὑπάρχουν στὴν πρωτεύουσα καὶ στὴν περιφέρειά της.

Τὸ φετινὸν, ἰδίως, καλοκαίρι, λειτουργοῦν πολλὰ σινεμά-βαριετὲ. Φαίνεται ὅτι ἡ θεὰ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ὁ θεὸς Γκάρντ Κούπερ ἐπαψαν νὰ συγκινοῦν μόνοι τους τὸ κοινὸν μας. Καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ζήτησαν ἐνίσχυση ἀπὸ τοὺς ντόπιους «θεοὺς» καὶ «θεῖες», οἱ ὁποῖοι εἶναι συγχρόνως καὶ «ἀναψυχοί» τοῦ κ. Βασιεπούλου! (Γιὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντες τὰ θεατρικὰ πρόσωπα καὶ πράγματα σπεύδουμε νὰ προσθέσωμε ἐδῶ πῶς ὁ θεατρικὸς πράκτωρ κ. Θ. Βασιεπούλος ἀποκαλεῖ ὅλο τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον τῶν ντιζέ, ντιζέζ, νουμεριστῶν κ.λ.π. ποὺ τοποθετεῖ στὰ διάφορα θερινὰ θεατρί- «ἀναψυχοί»!)

Ἔτσι, λοιπόν, συμβαίνει, συχνὰ νὰ διαβάζετε στίς διάφορες κινηματογραφικὰς ἀγγελίας: «Σήμερα στὸ «Τιτάνια» ἡ θεολικὴ Κάρμεν μετὰ τὴν ἱερωμένη Ἀρζεντίναν καὶ τὸν... Ζαζάν!

★ Ἀς ρίξωμε τώρα μιὰ ματιὰ στὰ σινεμά-βαριετὲ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν «Θησέα». Ἐκεῖ, λοιπόν, ὁριζοθεῖται κάθε βράδυ ὁ συμπαθὴς ἥθοποιος καὶ διαπράχτης κ. Β. Μεσολογγίτης, ὁ ὁποῖος φέτος τὸ καλοκαίρι, ἀκριδοπληρώνόμενος πάντα, παίζει στὰ σινεμά ὡς ἄπ- τραξιόν. Καὶ παντοῦ ἡ ἐμφάνισίς του προκαλεῖ κοσμοσυρροή. Τώρα ἐργάζεται στὸν «Θησέα» μαζί μετὰ τὸν κ. Ρένο Βρεττάνο, μετὰ τίς χαριτωμένες χορεύτριαι Νάντια καὶ Λούμπα Σμερτζίδου, καὶ μετὰ τὸ φωνητικὸ τρίο ποὺ ἀρέσει πολὺ καὶ ποὺ τιλοφορεῖται «Τρίο Τροβαδοῦροι». Ἰδιαιτέρην ἐπιτυχίαν σημειώνει ὁ θαυματοῦς τοῦ τρίο κ. Ἀνδρ. Ἀμβράζης.

★ Στὸ «Ριέλτο» τῆς Κυψέλης ἐργάζεται μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἡ βασίλισσα τῶν δίσκων Δανάη Στρατηγοπούλου μετὰ τὴν κιθάρα της. Ἡ Δανάη ἐργάζεται συγχρόνως καὶ στὸν «Θησέα». Στὸ «Ριέλτο» ἐνεφανίσθη πρὸ καιροῦ καὶ ἡ ἐ-

ξαιρετικὴ ὀρχήστρα τοῦ κ. Νίκου Μακρῆ, καθὼς καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

★ Στὴν «Καμέλια» τῶν Πατησίων ἐργάζεται τὸ χορευτικὸ ντουὸ Σόνια Μοριακόβα, Εὐγ. Νικήτας, ὁ κ. Μεσολογγίτης ὁ ὁποῖος «ντοῦμπλαρεῖ» μετὰ τὸν «Θησέα» καὶ ἡ ὀρχήστρα Κ. Μανραντώνη.

★ Στὴν Καλλιθέα ὑπάρχει ἓνα γκρουπ τριῶν κινηματογράφων ποὺ ἐάζουν ὠραία νούμερα βαριετὲ. Εἶναι τὸ «Ἐτουάλ» καὶ ὁ «Ἀπόλλων» τοῦ κ. Ἑμ. Βρεττῶ καὶ τὸ «Κρουστάλ» τοῦ κ. Τηλ. Κοσμίδη. Τὸ τελευταῖον ἔχει κατεβάσει στοὺς Χαρακοῦποι καὶ τίς χαδιάρειες τοῦ κ. Κώστα Μπέζου καθὼς καὶ τὸν «Ἑλληνα θαυματοποιὸ κ. Ὁκ-Ράμ» γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχαμε γράψαι καὶ πρὸ

μῖμος τῆς «Μάνδρας» Ἀττίλ Ζαζάν καὶ τὸ... ἕτερον ἥμισυ τοῦ φωνητικοῦ ντουέτου, τῆς νέας ἀνακαλύψεως τοῦ Ἀττίλ, Π. καὶ Ν. Δηλαδῆ ἡ δις Π., διότι ἡ δις Ν. ἀπῆλθον ἐκουσίως καὶ πανδρεύθηκε προχθὲς μ' ἓναν πλουσιώτατον θαυμαστή της. Ἐκτός αὐτῶν ἐργάζεται πάντα μ' ἐπιτυχίαν ἓνα πολὺ καλὸ χορευτικὸ ντουέττο, τὸ ντουὸ Σάκη καὶ Λούση Τζόνσον ποὺ ἀρέσει πολὺ.

★ Στὴν «Τιτάνια», ποὺ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους κινηματογράφους τοῦ Πειραιῶς, ἐργάζεται ἓνα πρώτης τάξεως βαριετὲ ποὺ χειροκροτεῖται κάθε βράδυ. Εἶναι τὸ ντουὸ Μίστος κ. «Ἑλσα Χαντᾶ, ἡ συμπαθητικὴ ντιζέ Τζένη Ζερᾶν, ὁ κ. Παναγιωτόπουλος, ὁ κ. Νικ-Πῶλ, ἡ ὀρχήστρα Γαϊτάνου ἱατροῦ κ.λ.π.

★ Στὸ Περιστέρη καὶ στὸν ἐκεῖ κινηματογράφον ἐργάζονται ἡ κ. Καίτη Μάνου, ὁ κ. Σωτ. Γρηγοριάδης, ἡ ντιζέ Σούζα Βερνὲ κ.λ.π. Στὸν κινηματογράφον τοῦ Πυριτιδοποιείου ἐργάζεται τὸ Ντουὸ Σκούλ (ζεύγος Σκουλαρίκου), στὸ ὁποῖο συμμετέχει ἡ «γυναῖκα μετὰ τὰ σιδερένια μαλλία» γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχαμε ἀσχοληθῇ στὸ παρελθόν.

★ Στὴν Κοκκινιά ὑπάρχει ἓνα ἔλλο ὠραῖο βαριετὲ μετὰ τὸν τίτλον «Ἀθηναϊκὸν Ἄρμα Ποικιλῶν» (πρῶτον «Πατινάξ») μετὰ τὸ ντουὸ Χαντᾶ, τὸν Λεάνδρον Καβαράκη, τὰ «Φλοσκοῦνίκια» τὸν ζυγλιέρ Τζόνου, τὸ ντουὸ Ρεμῆ, τὸ κωμικὸ ντουὸ Νάμρες τίς διδὲς Φανή Μαγκάκη, Μάρδα Πατρώφ κ.λ.π.

★ Ὑπάρχει καὶ ἓνα πρωτότυπο βαριετὲ στὸ «Μοσχάτο». Εἶναι μοναδικὸ στὸ εἶδος Καρναγίση-Βαριετὲ! Πρόκειται περὶ τοῦ καλοῦ καλλιτέχνου τοῦ θεάτρου τῶν Σκιῶν κ. Παντελῆ Μελίδη, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ διάλειμμα τῆς παραστάσεως του παρουσιάζει καὶ ὠραῖα πρόγγραμμα βαριετὲ. Ἐκεῖ παίζουν λοιπὸν καὶ δις Μαίρη Φιλλᾶκη, ἡ δις Δήμητρα Ἀγγελοπούλου, ἡ ντιζέ δις Σταυροπούλου, ὁ τυπικός κ. Κωστάκης Κερύζης, ὁ κ. Κοντόσταυλος, ὁ χορευτὴς κ. Σταύρος Κλαῖπας κ. ἄ.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ σινεμά-βαριετὲ ποὺ τόσον ἐπιτυχίαν σημειοῦν στὴν Ἀθῆνα μετὰ τὸ καλὸν τοῦς πρόγγραμμα καὶ, πρὸ παντός, μετὰ τὸ... μικρὸ εἰσιτήριο!

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Οἱ ἀδελφὲς Κάρμεν καὶ Ροζίτα Τζινιόλη.

καιροῦ. Ἐπίσης, τώρα ἐργάζεται στὸ «Κρουστάλ» καὶ τὸ καλὸ ἐπιθεωρησιακὸ ντουὸ Γιαννάκη-Λιάρα ὡς καὶ ὁ Ἑλληνοὶς θίασος σκώλων τοῦ κ. Δήμου Γεωργιάδη.

★ Στὸν «Ἀπόλλωνα» ἐργάζεται ἡ ἐξοτική χορεύτρια νουμερίστα Τζένη Σταυροπούλου, ὁ καλὸς κωμικός κ. Π. Γιαννακός, ἡ χαριτωμένη μικρὰ καλλιτέχνις δις Μαίρη Λωρᾶν. Τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα θὰ ἐργασθῇ ἐκεῖ καὶ τὸ ντουὸ Τζινιόλη.

★ Στὸ «Ἐτουάλ» ἐργάζεται ἡ συμπαθητικὴ ντιζέ Σούζα Μακρῆ, ἡ μικρὴ καλλιτέχνις Δέσπω Κάρλη, ὁ ἀψιμῆτος

ΤΥΝΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ζωή ή Πορφυρογέννητος

-Ένας όψιμος γάμος.
-Η δυσία της συζύγου.
-Μιά αγέραστη γυναίκα.
-Τό έγκλημα της Μ. Πέμπτης.

Η ΖΩΗ, ή πρωτότοκη από τις δυο κόρες του Κωνσταντίνου Η', σκυμμένη στον καθρέφτη της, κύτταζε με αγωνία το λευκορρόδινο πρόσωπό της με το απαλώστατο δέρμα. Ήταν πράγματι ακόμη όμορφη; ή διατήρησε; αλλωστε της όμορφιάς της είχε αποτελέσει την μεγάλη μέριμνα της ζωής της.

Τί ώφελοσε όμως έν, παρά τά σαράντα όκτώ χρόνια της, ή Ζωή είχε διατηρήσει την αβρότητα της πρώτης νεότητας; Ο πατέρας της δεν την είχε αφήσει να παντρευτή και τώρα, πού ή κατάσταση της υγείας του είχε χειροτερέψει, και ή πατριάρχης χωρίς να παύση τις δεήσεις του, τον είχε συμβουλευσει να κοινωνήση, πρόβαλε άπειλητικά σέ πρόβλημα της διαδοχής...

Βέβαια ό θρόνος της άνηκε νομίμως. Μά εκατό χρόνια τώρα, ό στρατός είχε συνηθίσει να κυβερνάται από στρατηγούς άσίας, σαν τους Φωκάδες, τους Τσιμισκήδες, τους Σκληρούς και ήταν άμφίβολο άν θά δεχόταν την κυβέρνηση μιάς γυναίκας...

Τό ίδιο εκείνο πρωί, ένθ τώ ανώτατο σύμβουλο συνεδρίαζε ακόμη κοντά στο κρεβάτι του άρρώστου αυτοκράτορος, ό Κωνσταντίνος είχε στείλει και είχε καλέσει κοντά του την νεώτερη κόρη του, την Θεοδώρα, την αδελφή της Ζωής.

Τί την ήθελε όμως και για ποιά λόγο την είχε καλέσει μπρός στο σύμβουλο, διερωτόταν άνήσυχη ή Ζωή.

Την ίδια στιγμή, μία από τας θαλαμηπόλους της μπήκε βιαστική: είχε πληροφορηθεί ότι ό αυτοκράτορας την είχε καλέσει για να της προτείνη να παντρευθή, μά εκείνη άρνήθηκε κατηγορηματικά επειδή είχε άφιέρώσει την παρθενία της στην Θεοτόκο.

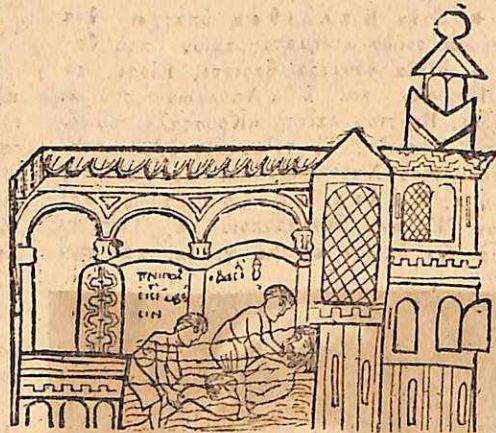
Πρίν ακόμη ή έμπιστος θαλαμηπόλος τελείωση την αφήγησή της, ό πραιπόσιτος ζήτησε να παρουσιασθή στην πορφυρογέννητο Ζωή για να της άναγγείλη πως ό αυτοκράτορας την καλούσε κοντά του για να της μιλήσει. Η καρδιά της σκίρτησε. Μήπως έπρόκειτο να επαναλάβη και σ' εκείνη την πρόταση πού έκαμε στη Θεοδώρα;

Η διαίσθησή της ήτο σωστή. Βλέποντας ότι πέβαινε, ό Κωνσταντίνος/Η' σκέπθηκε την τελευταία στιγμή— όταν πιά και οι δυο κόρες του ήσαν υπερώριμες— να τις νυφίση. Κάλεσε λοιπόν πρώτα την νεώτερη Θεοδώρα πού μόλις τότε πλησίαζε κι αυτή τά σαράντα πέντε, και της πρότεινε ως σύζυγο κάποιον μενισάνα, τον Άργυρό. Μά εκείνη άρνήθηκε κατηγορηματικά και τότε ό βασιλεύς έκαμε την ίδια πρόταση στην Ζωή

—Έστω και άν δεν ύπρχε πιά έλπίς να χάριση διάδοχο στην δυναστεία.

Η Ζωή, πού χρόνια και χρόνια ώνευρεούταν αυτή την ποθητή στιγμή, δεν δίστασε ούτε λεπτό για ν' άποδεχθή την πρόταση του πατέρα της. Υποκλίθηκε βαθειά για να κούψη την χαρά και την συγκίνησή της, και άναζήτησε με τό βλέμμα τον άντρα πού της προώριζαν.

Ήταν ό Ρωμανός Άργυρός, γνωστός για την φρονιμάδα και την σύνε-

Ο πνιγμός του Ρωμανού μέσα στο λουτρό.

(Είχων από χειρόγραφο της ιστορίας Σκυλίτζη)

σή του. Άλλοίμονο όμως! Παρ' όλα τα προσόντα πού ό πατέρας της του εύρισκε, ή Ζωή είδε με άπογοήτευση πως ήταν ένας γέρος, εξηντάρης. Ο Κωνσταντίνος Η' είχε λογαριάσει τά χρόνια της κόρης του χωρίς να υπολογίση και την άδάμαστη σφριγγολότητά της!... Ένα αδιόρατο νέφος σκίασε τό μέτωπο της Ζωής.

Τί κρίμα πού δεν την αφήναν να διαλέξη! Μά κάτι άλλο την έκαμε να ταραχθή ακόμη περισσότερο. Ο Ρωμανός γονατιστός μπρός στον αυτοκράτορα, έλεγε πως ήταν παντρεμένος και πως δεν τολμούσε έπειτα από τριάντα χρόνων εύτυχισμένο γάμο να διώξη χωρίς λόγο την γυναίκα του.

Ο Κωνσταντίνος συνωφρώθηκε— δεν περίμενε ποτέ τέτοιους διαγικούς όταν έπρόκειτο για τον αυτοκρατορικό θρόνο. Στο μεταξύ οι μυστικοσύμβουλοι του συζητούσαν χαμηλόφωνα. Έξωφρα, ένας ύπρεβτης του Ρωμανού ήρθε βιαστικός να του φέρη μία καταπληκτική είδηση: Η γυναίκα του, ή Μαρία, είχε πληροφορηθή πως τού προσέφεραν τό στέμμα μαζί με τό χέρι της Πορφυρογέννητης, και για να τον έμποδίση ν' άρνιθθή, είχε τρέξει ή ίδια σ' ένα μοναστήρι και είχε ζητήσει παρευθύς να καηθ' μοναχή! Έτσι κανένα έμπόδιο δεν ύπρχε πιά στον γάμο της Ζωής. Ο πατριάρχης ήλθε ό ίδιος να την στεφανώση, και όταν ό Κωνσταντίνος πέθανε και έτάφη, ό Ρωμανός, και ή Ζωή έστέφθηκαν αυτοκράτορες μέσα στην Άγιά Σοφιά.

Τώρα, ή Ζωή είχε άποκτήσει σύζυγο,

αφού προηγουμένως τον χώρισε άπ' την γυναίκα του. Ήταν όμως ευχαριστημένη; Ο Ρωμανός ήταν καλός αυτοκράτορας και καλός άνθρωπος. Μά ήταν γέρος, φαλακρός και ύπεφερε από ποδάγρα. Δίπλα του ή άειθαλής Ζωή έμοιαζε με κόρη του. Έκείνη ποθούσε διασκέδασεις και της είχαν δώσει ένα έρείπιό!

Εύτυχώς γι' αυτήν, τώρα πού είχε άπαλλαγή από την άυστηρα επίβλεψη του πατέρα της, μπορούσε ανεμπόδιστα να ρίξη τά ματία της όπου ήθελε και μά την αληθεία δεν έλειπαν από την βασιλεύουσά οι όμορφοι άντρες. Για την κοινωνική τους τάξη ή Ζωή δεν στενοχωριόταν άρκεί να της άρεσαν και δεν ήσαν λίγοι εκείνοι πού μπορούσαν να καυχθούν για την εύνοιά της.

Κανείς όμως δεν της άρεσε όσο ό Μιχαήλ, ό αδελφός κάποιου Παφλαγονίου δούλου Ιωάννου, τον όποιον από καιρό ό Ρωμανός είχε στην ύπηρεσία του και τον όποιον ιδιαίτερώς εύνοούσε. Για τον άνθρωπο αυτόν ή Ζωή γνώρισε τό μεγαλειότερο πάθος της ζωής της.

Ο Μιχαήλ ήταν πραγματικά στην άκμή της νεότητος και της όμορφιάς του και ή πενήνταρά Αύγουστα είχε κυριολεκτικώς ξετρελλαθή μαζί του...

Ποτέ ως τότε δεν είχε βρή τόσο φορτικό τον γέρο Ρωμανό. Και επειδή δεν είχε κληρονομήσει άπ' την γιαγιά της την Θεοφανώ, μονάχα την όμορφή αλλά και την έγκληματικότητα, άπεφάσισε ν' άπαλλαγή από τον άνεπιθύμητο σύζυγο. Ο Ρωμανός βέβαια της έδειχνε άπόλυτη έμπιστοσύνη και ούτε ύποπτευόταν καν τί συνέβαινε γύρω του. Μά ή Ζωή λαχταρούσε τόσο να προσφέρει στον άγαπημένο της τό αυτοκρατορικό στέμμα!

Τό πρακτικότερο μέσον, πού δεν θά κυνούσε κανενός την ύποψία, θάταν βέβαια κάποιον δηλητήριο άπ' εκείνα πού ένεργούν σιγά-σιγά και θαμνηδόν... Και πράγματι ό άτυχής Ρωμανός άρχισε να σιγοσβόνη...

Ο Μιχαήλ όμως ήταν βιαστικός. Δεν μπορούσε να περιμένη την άργή επίδραση τού δηλητηρίου! Και κάποινα μέρα— μία Μεγάλη Πέμπτη πού ό αυτοκράτορας βρισκόταν στο βαλάνειο— ό άνιψόμνος Μιχαήλ ώρμησε με μερικά άργανά του στο βασιλικό λουτρό, γιατί ως βασιλικός εύνοούμενος είχε παντού έλευθέρια είσοδο, και εκεί έπνιξε μέσ' στον λουτήρα τον Ρωμανό.

Την ίδια ακριβώς ήμέρα, πρίν ακόμη ό θάνατος του βασιλέως γίνη γνωστός, ή Ζωή παντρεύταν και έστεφε αυτοκράτορα τον όμορφον έραστή της, πού τά χέρια του άχνίζαν ακόμη από τό αίμα τού πρώτου άνδρός της.

Ήταν τότε πενήνταεσσάρων έτών. Κι' αφού, για να παντρευτή για πρώτη φορά, είχε χώρισει ένα άγαπημένο ζευγάρι, τώρα για να πάρη τον σγουρόμαλλο Μιχαήλ, δεν είχε διατάσει μπρός στο φόνο.

Είχε άποδείξει έτσι πως μπρός στην άγάπη της δεν λογάριζε κανένα κίνδυμα... Μά ό δεύτερος αυτός γάμος της άγέραστης βασίλισσας δεν ήταν ό τελευταίος, και μολονότι απέκτησε τέλος τον όμορφο νέο πού ποθούσε, δεν έθεώρησε πως αυτό της δημιουργούσε την ύποχρέωση να τού μένη και πιστή!...

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΜΑΒΙΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο κ. ΚΛΕΒΕΛΑΝΤ είχε μόνον ένα ελαττωμα, την... ανεψία της Βέρα, ένα όμορφο κορίτσι, εύπνοτατο, αλλά πολύ πεισματαρικό και με πολύ νεανικούς ενθουσιασμούς. Κρύβε φορά πού ή Βέρα επιχειρούσε κάτι, δεν ύπρχε τρόπος να της αλλάξη κανείς γνώμη ως ότου κατωρθωνε αυτό πού ζητούσε.

Για τελευταία, ή Βέρα ήταν ξετρελλαμένη με κάποιον χαρτοπαίκτη, τον Τόμυ, πού κανείς δεν ήξερε από πού κατούσε ή σκούφια του.

Η κ. Κλεβελαντ φυσικά δεν μπορούσε να τον ανεχθή. Άλλα όλες οι κατηγορίες εναντίον του δεν είχαν άλλο άποτέλεσμα παρά να τον κάνουν πιο έλκυστικό στην άνεψιά της.

Ποιός όμως ήταν αυτός ό Τόμυ; Τί άλλο έκανε στην ζωή εκτός από χαρτοπαίξια; Τό μόνον πού ήταν γνωστό γι' αυτόν είναι ότι είχε χίλιες δυό αισθηματικές περιπέτειες κι' άλλα τόσα χρέη.

Τέλος μία μέρα ή κ. Κλεβελαντ άπεφάσισε να άποταχθή στο Γραφείο Πληροφοριών Μάβιν για να μάθη περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά μ' αυτόν. Πήρε λοιπόν τό τηλέφωνο:

— Έσείς είσθε κύριε Μάβιν; Έδώ ή κ. Κλεβελαντ. Να μου στείλετε, σάς παρακαλώ, έναν νέο εύπαρουσιαστο, τον καλύτερο πού έχετε. Να μή έχη γένεια και να μή φορή ψηλά παπούτσια. Οι λεπτομέρειες είναι άπαραίτητες για την δουλειά πού τον θέλω. Χαίρετε!

Μισή ώρα άργότερα, παρουσιάζόταν στην κ. Κλεβελαντ ένας ωραιότατος νέος:

— Είμαι ό Γεώργιος Κράους, είπα. Με έστειλε τό Πρακτορείο Μάβιν.

Η κ. Κλεβελαντ ένθουσιαστήκε. Μου φαίνεται πως είσθε κατάλληλος για την δουλειά πού θά σας αναθέσω. Πρόκειται για την άνεψία μου Βέρα. Είμαι τόσο άνισόροση, ώστε εκεί να πω πως ένας νέος είναι άνυπόφορος για ν' άποφασίσω άμέσως να τον παντρευθώ. Ο άνδρας πού τον ή ποίον συμπάθει τώρα έχει ένα ίλόκληρο γαμέι εύνομένων πνίει και παίξει. Η Βέρα όμως δεν με πιστεύει όταν της τό λέω. Πρέπει να τό δώ ή να με τά μάτια της για να πείσθω. Κανονισμός— λυγρή την θέση μου. Ά— δώστε τώρα τί θά κάνετε έσείς!

— Α— κατάβάλω κάθε προσπάθεια για να πείσω την Βέρα άνεψιά σας. Θά σάς παρακα-

λέσω μόνο να με παρουσιάσετε για συγγενή σας. Θά καθωμαι σπíti σας, θά τρώμε μαζί... Τί θαμνό συγγενείς θά έχωμε;

— Άρκετά μακρινών... φυσικά. Τέλος πάντων κάμετε ό,τι πρέπει για ν' άποδείξωμε σ' αυτό τό τρελλοκόριτσο τί παληάνθρωπος είναι ό άγαπημένος της.

Η άνεψιά ήλθε άργά για τό γεύμα, διότι ήταν με τον Τόμυ:

— Νά, ήλθα, είπα εύρωνικά στην θεία της.

— Καλά, άπάντησε ή κ. Κλεβελαντ. Έλα τώρα να σου παρουσιάσω κάποιον συγγενή μας, τον κ. Γ. Κράους.

— Δεν μου μιλήσατε ποτέ γι' αυτόν! είπα παραίσιμεμένη ή Βέρα στην θεία της.

— Δεν σου μίλησα ποτέ ούτε για την νταντά μου ήπνητης με θυμό ή γρηά.

Ο νέος αυτός είναι άρκετά συμπαθητικός, σκέφθηκε ή Βέρα, και ή ιδέα ότι θά έζωνε μαζί του τό ίδιο δράδυ δεν της ήταν καθόλου αντίπαθητική. Όταν έφυγαν, ή θεία σκέφθηκε:

«Μου φαίνεται πως θά τά καταφέρω».

Η Βέρα ήθελε να πάη σέ κάποιο όρισμένο κέντρο, αλλά ό Κράους την πήγε κάπου άλλο χωρίς να φέρη εκείνη καμμιάν αντίρρηση. Εκείνη είχε έσγάσει, κιόλας όλος διόλου χωρίς να φέρη εκείνη καμμιάν αντίρρηση. Εκείνη είχε έσγάσει, κιόλας όλος διόλου χωρίς να φέρη εκείνη καμμιάν αντίρρηση.

Την επομένη ή θεία τηλεφώνησε στο Πρακτορείο:

— Θέλω να μιλήσω με τον περίφημο κύριο πού μου στείλατε γιό. Έχω δύο λογάκια να τού πω, είπα άγριεμένη ή κ. Κλεβελαντ.

Άλλά ό νέος έλειπε από τό γραφείο, για τον ίπλοούτατο λόγο ότι βρισκόταν με την

και οι δυο με άπορία. Η Βέρα σκωπθηκε άποτομα κι' είπα στον συνοδό της:

— Πάμε! Η άποψινή βραδυά δεν πήγε ώστόσο χαμένη. Σας είμαι υποχρεωμένη, διότι χάρις σε σας κατάλαβα τί παληάνθρωπος είναι ό πρώην άρραδωνιστικός μου.

Είχε πη ό «πρώην» άρραδωνιστικός της!!! Έσπε όλα πήγαιναν καλά. Η Βέρα, ήταν έπείστωσε σπíti, σήκωσε από τό κρεβάτι την θεία της για να της άναγγείλη ότι ό Τόμυ ήταν ένας παληάνθρωπος, ένας άμυαλός, ένας χαρτοπαίκτης, κι' ότι τέλος πάντων δεν τον άγαπούσε καθόλου και δεν θά τού δινε ποτε τό δικαίωμα να την κάνει να ύποφέρη! Ένθουσιασμένη για την άπρόοπτη τροπή των πραγμάτων, ή θεία έτοιμαζόταν να πείση πάλι να κοιμηθή, όταν ή Βέρα άπότομα συνέχισε:

— Θείσα μου, είναι συμπαθέστατος ό συγγενής σας.

— Μή μου πής πως τον έρωτευθήκες κιόλας; ρώτησε τρομαγμένη ή θεία.

— Όχι, ακόμη, αλλά καντάζομαι ότι δεν θ' άργησω.

Την επομένη ή θεία τηλεφώνησε στο Πρακτορείο:

— Θέλω να μιλήσω με τον περίφημο κύριο πού μου στείλατε γιό. Έχω δύο λογάκια να τού πω, είπα άγριεμένη ή κ. Κλεβελαντ.

Άλλά ό νέος έλειπε από τό γραφείο, για τον ίπλοούτατο λόγο ότι βρισκόταν με την

Βέρα στον κήπο, κάτω από ένα πελώριο δένδρο και την φιλούσε παθητικά. Φυσικά, οι δυο νέοι δεν είχαν καθόλου στον νου τους την κ. Κλεβελαντ, εκείνη την στιγμή. Η θεία όμως ήταν έξω φρενών.

Όταν έπέστρεψαν, ή θεία είπα στον κ. Κράους:

— Πές τε σάς παρακαλώ, στην άνεψιά μου πως δεν είσθε συγγενής μας αλλά ένας άσήμαντος υπάλληλος πρακτορείου πληροφοριών, τον όποιο προσέλαβα για να της άποδείξω ότι ό τέως έκλεκτός της δεν ήταν της προκοπής. Δεν σας προσέλαβα όμως για να την κάνετε να έρωτευθ' έσείς, πού δεν μου φαίνεται και πολύ καλότερος.

Ο Κράους όμως άρνήθηκε.

— Δεν μπορώ δυστυχώς να κάνω αυτό πού μου ζητάτε, διότι άπόλυστα δεν είμαι υπάλληλος του πρακτορείου Μάβιν. Είμαι λογοτέχνης! Πήγαίνα όμως συχνά στο πακτορείο, αυτό, άναζητώντας βλή για τό μυθιστορημάτά μου.

Η κ. Κλεβελαντ ήταν έξω φρενών:

— Καί τώρα, θά μ'ας πής ίσως πως έρωτευθήκατε την άνεψιά μου;

— Μάλιστα κυρία μου! Αυτό πράγματι μου συμβαίνει.

— Κι' εγώ επίσης είμαι έρωτευμένη μαζί του, προσέβαλε με έθουσιασμό ή Βέρα.

Είμαι λογοτέχνης κυρία μου, δεν είμαι τυγοδιώκτης.

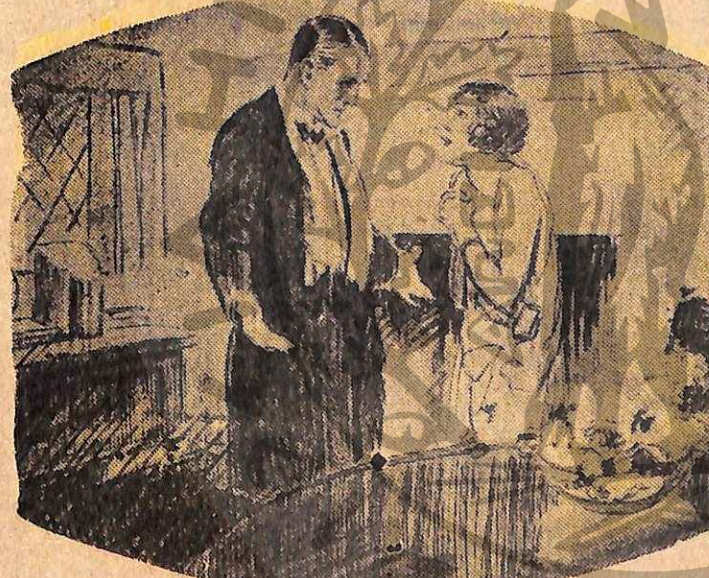
— Είσθε ψεύτης και πρόστυγος!

Η κ. Κλεβελαντ έτρεξε πάλι στο Πρακτορείο Μάβιν. Πήλε τώρα να μάθη λεπτομέρειες γι' αυτόν τον Κράους και πληροφορήθηκε τά έξης έρωρητικά:

Ο κ. Κράους, γνωστός λογοτέχνης, είχε δη κάποτε την διδα Βέρα και την είχε έρωτευθώ. Είχε λοιπόν άποταχθή κι' αυτός στο πρακτορείο για να μάθη ποιά ήταν και ποιά ήταν επίσης ό άστυκτικότερος νέος πού την συνόδευε. Τί όταν παρουσιάσθηκε η εύκαιρία να βγάλη τον αντίπαλό του από την μέση, ό κ. Κράους δεν την άφισε να περάση άχρησιμοποίητη.

— Βλέπετε, θείσα; Μ' άγαπά! Μ' άγαπά! είπα ή Βέρα στην θεία της, τρελλή από γάμο.

Η κ. Κλεβελαντ δεν είπα τίποτα. Κιότι θάθεο θυσιάζει την δυσχεστατημένη, γιατί ή λογοτεχνία της φαίνεται να ή καλύτερο άπ' τη χαρτοπαίξια.

— Δεν μπορώ να κάνω αυτό πού μου ζητάτε.

Ο. ΡΙΤΣΑΝ

'Η Μπέρτα πλήττει...

Τῆς 'Αντόλφ Ζενεβιέβ

Η ΜΠΕΡΤΑ πλήττει. Είναι ξαπλωμένη σ' ένα πολυτελέστατο ντιβάνι και πλήττει πόσο πλήττει! Τό βιβλίο που διάβαζε πριν από λίγο έχει ξεφύγει από τα χέρια της και έχει πέσει πάνω στο παχύ χαλί, χωρίς να το καταλάβει καν. Τό παράθυρο είναι ολόανοιχτο και ο ήλιος του Οκτωβρίου παιγνιδίζει πάνω στα χρυσά κερφιά που στοιλίζουν τους τοίχους και τα έπιπλα.

'Η Μπέρτα όνειρεύεται τα παλιά, θυμάται την κοριτσιάτικη ζωή της, τον γάμο της, τις μέρες που κύλησαν από τότε μια-μια, και τότε-τότε σουφρώνει τα χειλάκια της παραπονεμένα. 'Η Μπέρτα δεν είναι έξαιρετικά όμορφη βέβαια, μόνον που την βλέπει κανείς σκέπτεται πως της αξίζει κάθε εύτυχία. Τα πλούσια καστανά μαλλιά της, χτενισμένα προς τα πίσω, της δίνουν ένα τρισηχαρτωμένο υπερέφημο ύφος. Τα μαύρα της μάτια, αδιάφορα τον περισσότερο καιρό, παίρνουν κάποτε ένα ύφος τσαχπίνικο. Και τόν στόμα της, λίγο μεγάλο είναι ή αλήθεια, ξέρει να γελά μ' ένα τέτοιο γέλιο, που προδίδει την καλή της καρδιά.

Και όμως δεν είναι εύτυχης! Δεν αγαπά. Γιατί; Δεν θαρρείς... 'Η αιώνια ιστορία: Πλούσια κληρονόμος από καλό δατικό σπίτι, Παριζιάνα που όνειρευόταν στα δεκάξη της χρόνια να άποκτηση τίτλους και σαλόνια, δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβει ότι τό καλό εκείνο παλληκάρι που λεγόταν απλώς Ζωρζ Ντυρε — ο σύζυγός της — που περνούσε τους δέκα μήνες τό χρόνο στα κτήματά του και που δεν γνώριζε τό Παρίσι παρά σαν περαστικός επισκέπτης, της είχε δώσει μαζί με τό τίμιο όνομά του, όλη την μεγάλη του καρδιά και τα φλογερά του νεύματα.

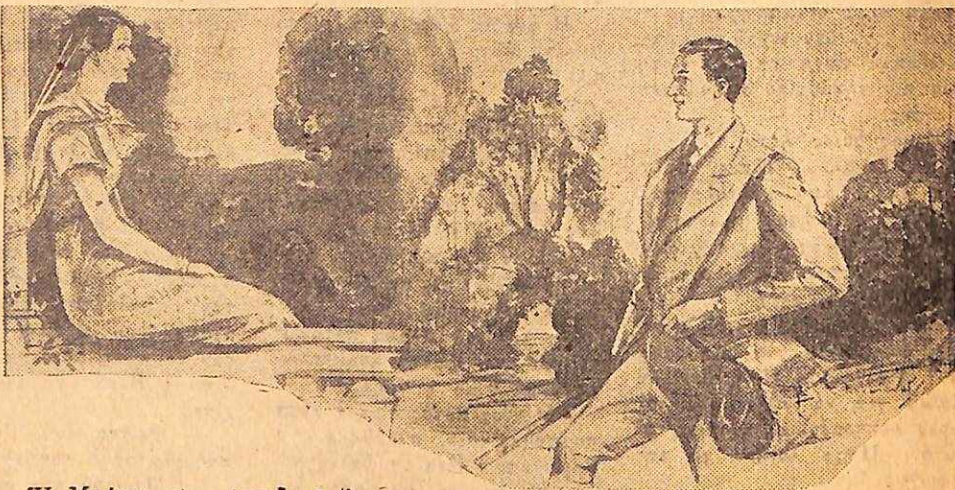
'Α! 'Αν ήταν ένας άνδρας «μοντέρνος», αν οι γυναίκες μιλούσαν, κοινωνίζοντας για τις τρέλλες του, ή αν είχε τουλάχιστον στο «ένεργητικό» του νάνα — δυό άπαγογές, θάγε ίσως δοθή άφορητή στην Μπέρτα να προσέξω ότι μέσα στα μεγάλα γαλάζια μάτια του άνδρός της, καθρεφτιζόταν άκριτη είλικρίνεια, άρκετός έρωας για να αξίζει να τον αγαπήσει κι' αυτή.

'Η Μπέρτα άγνοούσε ότι άκριβώς στο Παρίσι δεν δίνεται ή εύκαιρία σ' έναν άνδρα ν' αγαπήσει πραγματικά, μ' όλη του την ψυχή. Και ότι άκριβώς ή μοναξιά στην οποία έβρισκε ο Ζωρζ και ο άέρας των δασών είναι οι καλύτεροι σύμβουλοι τῆς καρδιάς.

'Υπάρχουν κάποιες ώρες που ο άνθρωπος νοιώθει να τον βαρύνει μία μελαγχολία, και νοιώθει περισσότερο από ποτέ την δίψα τῆς άγάπης: 'Όταν τό καλοκαίρι, την ώρα του δειλινού, τό βόδια γρυλίζουν από τη δουλειά, και οι χαμπάνες χτυπούν για τόν έσπερινό, σκορπώντας γύρω τόν γλυκό τους άνθρακα. 'Η τό φθινόπωρο, όταν ο ήλιος χλωμός, χα-

δύει με τις τελευταίες του άχτίδες τό ώριμα σταφύλια και ή γή πριν δυοισθή στον ύπνο προσφέρει στον άνθρωπο τό πιο πλούσια δώρα της, ίσως για να μή την ξεχάσει τόν καιρό τῆς νάρκης της. 'Η ακόμα τόν 'Απρίλη, μέσα στους δάανθιστους κήπους, τότε που τό θρόισμα τών φύλλων τό συντροφεύουν τά γλυκά κελάρια τών πουλιών!

Βέβαια, αυτό οι μητέρες-γυναίκες

'Η Μπέρτα τόν κύτταζε άμύλητη.

δεν έχουν καιρό να τό προσέξουν. 'Ετσι και ή Μπέρτα. Δεν τό φανταζόταν καν, και θ' άγορούσε ίσως πολύ να τό ανακαλύψει αν δεν την βοηθούσε μία σύμπτωση.

Να πως συνέβη τό πράγμα: Την ώρα που έπιπτε, ο ήλιος άφησε μία άχτίδα του να πέση στα μάτια τῆς νέας. Θαμπωμένη ή Μπέρτα σηκώθηκε για να κατεβεί στην κουζίνα.

Πλησιάζοντας στο παράθυρο, είδε ότι ένα έπιπλο που βρισκόταν εκεί πλάι και που πάντα ήταν κλειδωμένο, είχε τό κλειδί πάνω στην κλειδαριά. Τό συρτάρι ήταν μισανοιχτό και από μέσα ξεφύγαν ένα σωρό χαρτιά. Μηχανικά ή Μπέρτα προσπάθησε να τα ταχτοποιήσει αλλά τό βλέμμα της ξαφνικά έπεσε σε κάτι γραμματα με την διεύθυνση του Ζωρζ, δεμένα με μία ροζ κορδέλλιτσα.

'Η Μπέρτα άσυναίσθητα έτράβηξε τό πανέτο: Δεν μπόρούσε παρά νάναι γυναίκα. Ο λεπτός εκείνος γραφικός χαρακτήρας. 'Επειτα έλυσε την κορδέλλα και πήρε ένα γραμματόσημόν.

'Από και τυπικό, τό πρώτο, έλεγε τά εξής:

«Δέν είσθε διόλου λογικός, αγαπητέ μου φίλε. Σας έζητησα ένα μπουκετάκι λουλούδια για τό κορσάξ μου, και σεις μου στείλατε μία όλόκληρη άνθοδέση. Σας συγχωρώ, αλλά να είσθε λογικότερος στό μέλλον.

»Σας περιμένω.

»ΛΟΥΙΖΑ ΝΤΑΡΚ»

'Ενα πανέτο γραμματόσημο κοίταξε με δέος, καμιά φορά. Και ένα βιβλίο, τό ξεφυλλίζει κανείς πριν τό διαβάσει.

'Η Μπέρτα τράβηξε ένα άλλο φάκελλο απ' τη μέση του πανέτου, στολισμένο στην άκρη με ένα χρυσό μονόγραμμα και έβγαλε από μέσα ένα μπιλλιέτο. 'Ηταν τό ίδιο όνομα με τό πρώτο, αλλά πόσο έκφραστικό! Τελείωνε μ' αυτές τις λέξεις: «Είσαι ωραίος!» και ή άποστολές υπογράφονταν απλώς «Λουλού»

'Ηταν λοιπόν άρκετά ενδιαφέρουσα ή άνάγνωσις του ρομάντζου εκείνου! 'Η Μπέρτα είχτηκε στο διάδασμα. Με πόσο πάθος, αυτό φαινόταν απ' τα χέρια της που έτρεμαν κάθε φορά που τράβαγε ένα νέο γραμματόσημο. Σε μία στιγμή μάλιστα θύμωσε και κοκκίνισε.

Και ξάφνου άκουσε μία φωνή να την καλή απ' έξω. Πεταχτηκε τρομαγμένη.

«Ερωμένη και ξέρει ότι την αγαπάτε. Σε σας εύχομαι κάθε εύτυχία. Σε κείνην δέν μπορώ τίποτα να εύχηθώ. Μήπως δέν την έχει άλλως τε την εύτυχία που μου κλέβει; Μα να τό ξέρη τάχα; 'Ας μπορούσα να τῆς τρέλα! Είμαι τρελλή, συγχωρήστε με.

»'Αντίο

ΛΟΥΙΖΑ

Ε άργές κινήσεις, ή Μπέρτα ξανάδετά γραμματα, τά έβαλε στο συρτάρι και κλείδωσε. 'Υστερα είχτηκε σε πολυθρόνα και με κλειστά τά μάτια άσπρη σε ρεμβασμούς... Η ώρα περνά χωρίς να τό καταλάβει καν. Και δέν συνεχεται παρά την ώπου άντισταμύναται τόν Ζωρζ.

— Κυρία, τό τραπέζι είναι έτοιμο! 'Η Μπέρτα σηκώνει πάνω του τά εξαίτια μάτια της, στα όποια λάμπουν δυό άστρα.

— Κλαίς; την ρωτά εκείνος έκπληγτος.

— Όχι!

Σηκώνεται, άγκαλιάζει τόν άντρα της, και του ψιθυρίζει τρυφερά στο αυτί:

— Σ' αγαπώ... αυτό είναι όλο!

ΑΝΤΟΛΦ ΖΕΝΕΒΙΕΒ

Τά δαύματα

τῆς άκουστικής

Η επιστήμη λέγει ότι ή ανάπτυξις τῆς αεροπορίας θα ύποχρώσει την πολιτισμένη ανθρωπότητα να ενισχύση την άκουστική της δύναμη με ειδικούς μηχανισμούς. Είναι ήδη γνωστόν ότι ύπάρχουν «τεχνικά αυτιά» — πολύ πρόσφατος εφεύρεσις — που συλλαμβάνουν τόν χαρακτηριστικό βόμβο τών ελίκων τών αεροπλάνων άρκετά προτού τόν αντίληφθῇ τό ανθρώπινο αυτί.

Τό πρόβλημα λοιπόν τῆς άκοῆς τών ηχων από διαρκώς μεγαλύτερα άπόσταση, άποικιά όλοένα μεγαλύτερη σημασία για τόν άνθρωπο.

Στην αρχή, ο άνθρωπος για να έπικοινωνή με τους όμοίους του δέν μπορούσε να χρησιμοποιήσει παρά μόνο την φωνή του. 'Αργότερα κατασκεύασε όρισμένα κοίλα και ήχητικά όργανα για να μπόρουν να έπικοινωνήσουν σε μεγαλύτερη άπόσταση με τους όμοίους του. Αυτή ήταν ή πρώτη κατάκτησις τῆς άκοῆς. Τό τηλεφώνον και τό ράδιο αποτελούν τις σύγχρονες κατακτήσεις τῆς άκοῆς, όχι όμως και τις τελευταίες.

Οι πρώτοι ναυτικοί λαοί είχαν άρκετά ένοργες ανακαλύψεις: ότι τό νερό είναι καλός άγωγός του ήχου. 'Ετσι, εύρίθκαν ότι αν δώσουμε ένα χτύπημα στο έσωτερικό μέρος τῆς καρίνας ενός καραβιού, που είναι μέσα στο νερό, τό χτύπημα αυτό άκούεται σε μεγαλύτερη άπόσταση από εκείνον που έχει κολλημένο τό αυτί του στο έσωτερικό μέρος τῆς καρίνας ενός άλλου καραβιού.

Τό στηθοσκοπιο που χρησιμοποιούν οι φυσικοί και οι γιατροί είναι και αυτό ένας τρόπος για να γίνη ή άκοή όξεία.

Τό δίκτυον, όργανον πολύ λιγότερο γνωστό στο εύρύ κοινόν, συλλαμβάνει και τους λεπτοτέρους ήχους και χρησιμοποιείται ιδιαιτέρως εις τά φίλμ. 'Ασφαλώς ή επιστημονική πρόοδος έπιφυλάσσει μεγάλο μέλλον στις δυνατότητες τῆς άκουστικής λειτουργίας.

A. O. Δ. O.

Τό μυστήριο του ύπερπέραν

ΤΟ γνωστό Ιταλικό περιοδικό «Ιλλουστράσιόν ντελ Πόπολο» πραγματευόμενον περί ύπερφυσικών φαινομένων, αναφέρει όρισμένα περιπτώσεις αί όποιαι μολονότι άνεξηγήτοι μέχρις ώρας, έπιστοποιήθησαν από μάρτυρας επιστήμονας, αξίους πάσης έμπιστοσύνης. Τά φαινόμενα αυτά τά περιγράφει ο στρατηγός Τζιάκομο Καρπαντιέρι, ο όποιος αναφέρει τά εξής:

MENTIUM
ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ... ΣΑΚΚΙ!

«'Ενα βράδυ του περασμένου Σεπτεμβρίου, με προσεκάλεσε ο οδηγός ενός μέντιουμ σε μία συνεδρίαση. 'Εκτός έμού, του οδηγού και του μέντιουμ, ήσαν συγχρόνως παρόντες και ο καθηγητής κ. Σοκόρσι Τέτσι, διδάκτωρ τῆς παθολογίας του Πανεπιστημίου τῆς Νεαπόλεως, και ο κ. 'Αρθούρος Βαλέρι, ένας γνωστότατος και εντιμότατος έμπορος.

»Ο οδηγός μας έπέδειξεν έναν μεγάλο σάκκο, τόν όποιον εδωσε προς εξέτασιν, για να πεισθούμε ότι δέν έρχόκετο περί ταχυδακτυλουργίας. 'Αφού έξηκριώσαμε τό πράγμα και οι τρεις, ο οδηγός έτοποθέτησε ενώπιόν μας τό μέντιουμ μέσα στον σάκκο και έπειτα τόν έσφράγισε και τόν έρραψε υπό τό βλέμματά μας πάντοτε.

»'Επειτα ο μέν οδηγός άπεύσθη εις μίαν γωνίαν, ήμεις δε παρατηρούσαμε προσεκτικά τόν σάκκο. Σε λίγη ώρα άντελήφθημεν ότι τό μέντιουμ εύρίσκετο έξω του σάκκου αλλά... γυμνόν!

'Επλησίασαμε τόν σάκκο ο, όποιος έφαινετο άθικτος και ραμμένος πάντοτε. Τόν έσκόπισαμε και τόν άνοίξαμε. Με κατάπληξη ήρώμε μέσα τό ρούχα και τά ύποδηματά του μέντιουμ!

»Οιάδήποτε άπάτη άπειλείτο, δέ θέντος μάλιστα ότι όλα αυτά συνέβησαν σε έλάχιστο χρονικό διάστημα! Ούδεμίαν λογικοφανή έξηγήσιν κατορθώσαμε να δώσωμε στο φαινόμενο τούτο».

ΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ

«Προσεκομίσθη ενώπιόν μας ένα κουτί. Τό έξητάσαμε και έτοποθετήσαμε μέσα όρισμένα αντικείμενα. 'Επειτα τό έκλειώσαμε. Μετά ταύτα, τό μέντιουμ έπλησίασε τό κουτί και πήρε από μέσα τά αντικείμενα, χωρίς να τό άνοίξη! Τούτο δε, μυστόστα στα μάτια μας!»

ΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

«Ο οδηγός μας προσεκάλεσε να κυτάξουμε όλοι τά όρολογία μας. Σε λίγα λεπτά τά ξανακυτάξαμε και άντελήφθημεν με έκπληξη μας ότι όλα τά όρολογια είχαν βαδίσει μία ώρα έμπρός!»

"Ενδοξοί έρασιτέχναι ζωγράφοι

Η ιστορία αναφέρει άρκετά πρόσωπα που καλλιέργησαν έπιτυχέστατα την ζωγραφική, για να άπαθαντισθούν αργότερα όχι ως ζωγράφοι, έμφθα μπορούσε κάλλιστα να γίνη και αυτό, αλλά σε άλλα, έξοκαλλιτεχνικά στάδια.

Παράδειγμα ο βαρώνος Δεζέν τῆς Ναπολεοντείου στρατίας. Ο άξιωματικός αυτός είχε πραγματικά ταλέντο ζωγράφου. Κατέληξε όστόσο εκ συμπτώσεως πάντοτε, έφόσον άσπάσθηκε τό στρατιωτικό στάδιο, διευθυντής τῆς 'Ακαδημίας τών Καλών Τεχνών τῆς Τουλούζης! 'Αναρίθμητα είναι τά πολεμικά του έργα, και άξιοσημείωτα όλα. Τό άριστούργημά του όμως είναι ή αυτοπροσπογραφία του. Σ' ένα πεδίο μάχης, έρρίθηκε μόνος, με στολή, και γράφει κάτι. Είναι τό έργο στο όποιο φαίνονται περισσότερο ένωμένες παρά όπουδήποτε άλλα λόο οι δυό του κλίσεις στις όποιες άρίερωσε την ζωή του.

'Αν στρέψωμε έναν αιώνα πίσω, και πάμε στην αλή του Λουδοβίκου XV, θα παρατηρήσωμε ότι ή άριστοκρατία εκείνης τῆς εποχής δέν ήταν, όσο θέλουν οι ιστορικοί να παραστήσουν, διεφθαρμένη. Και πολλοί εύγενείς ασχολήθηκαν έπιτυχέστατα με τις τέχνες. 'Αναφέρεται ο μαρκήσιος Κόστα Ντέ Μπω, διπλωμάτης και στρατιωτικός, ο όποιος ήρτα εκ παραλλήλου και άριστος ζωγράφος. Περφόρημο έχει μείνει τό έργο του, όπου δείχνει στην πατριρχική και άριστοκρατική του οικογένεια.

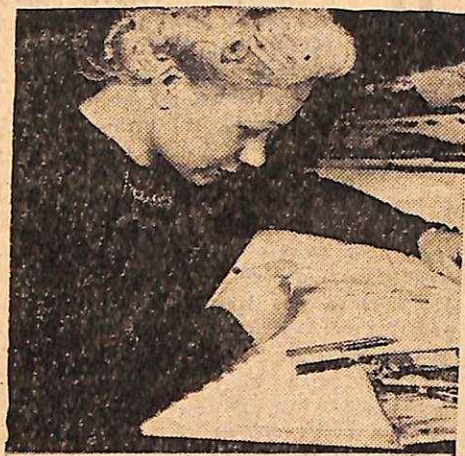
'Αλλά και πολλοί συγγραφείς έδειξαν έξαιρετική έπίδοση στην ζωγραφική. Ο Πιέρ Αοτί, που τόσο άριστοτεχνικά μας μετέφερε με τά έργα του στους έξωτικούς τόπους, ήταν επίσης και πολύ καλός ζωγράφος, και πολλές φορές συνεπλήρωσε ο ίδιος τις περιγραφές του, με σκίτσα. Σώζεται δε και μία περίφημη γεντάλια όπου ο εμπνευσμένος συγγραφέας ζωγράφισε έπιτυχέστατα με άκουράζεια μία είδυλλαχτή σκηνή τῆς Τζιτζής, του χιλιετραυδμήνου νησιού του 'Εβρηνικού.

Ο Δόν Κάρολ τῆς Προτοναλίας, που βασίλευσε, στα τέλη του περασμένου αιώνα, ήταν πασιφανής καλός καστέλ του. Στην 'Εκδοχή τών 'Αρσίων τού 1900 οι καττικό εξέφρασαν τον ένθουσιασμό για τό ταλέντο του. Φαίνεται δε πως αν οι δολοφόνοι του είχαν φανή έπιεικέστεροι και τούταν χάρισις τη ζωή, ο άτυχος βασιλεύς θα μπορούσε άριστα να παρηγορηθῇ με τῆ τέχνη του.

Μετά τόν πόν συγγόνων δε αναφέρωμε τόν γνωστό Ιταλό συγγραφέα Λουίτζι Πιραντέλλο που ήσυχάθη έπανεύλ- λυνόμενος με την ζωγραφική. Ο Πιραντέλλο ήσυχάθη με την ζωγραφική από άγάπη προς την φύση και τό τοπίο. Δεν έρωτιζε, δε ποτέ τίποτε άλλο εκτός από τοπία. 'Επίσης μετά τόν νεωτέρων, καλός ζωγράφος ήταν και ο περιφημος Καρόσσα.

'Η έπικαιρότης με τὸ φακό Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

...ΑΛΛΟΤΕ

★ 'Η Γερμανὶς αὐτὴ σχεδιάστρια εἰς γάζετο ἄλλοτε σ' ἓναν οἶκο γυναικείων φορεμάτων.

★ Κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ ἐργάτρια αὐτὴ ἠσχολεῖτο μετὰ τὴν βιοτεχνίαν, κατασκευάζουσα καλλιτεχνικώτατα κουμπιά.

★ Ἄλλοτε εἰργάζετο ὡς πωλήτρια σ' ἓνα μεγάλο κατάστημα γυναικείων πλυν τοῦ Βερολίνου.

Ὁ πόλεμος ἔστειλε τοὺς ἄνδρες στὸ μέτωπο. Κι' οἱ γυναῖκες ὑπερβαλόντων τὰ κανὼν, γιατί θεοδύως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἡ ζωὴ στὰ μετόπισθεν ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ χαλαρωθῇ, ἀλλὰ τουναντίον πρέπει νὰ γίνῃ ἐντονότερη. Εἰς τὴν Γερμανίαν, μετὰ τὴν ἐναρξὴ τοῦ πολέμου, ἐσημειώθη ἄλλειψις ἄνδρι καὶ ν χειρῶν, ἀμέσως δὲ κυρίες καὶ δεσποινίδες ὑποχρεώθησαν νὰ συμπληρώσουν τὰ κανὼν. Πολλὲς πρῶτον ἐργάτριες ποὺ ἔγιναν παύσαι πιά νὰ ἐργάζωνται ἐπειτα ἀπὸ τὸν γάμο τοὺς ἐπανήλθον στὰ ἐργοστάσια. Ἄλλες πάλι γυναικὲς ἐξεπαιδεύθησαν συστηματικὰ γιὰ νὰ ἐκπαιδεύονται νὰ ἐργασθῶν στὰ ἀπειροφόβια ἐργοστάσια τῆς Πολιτικῆς βιομηχανίας.

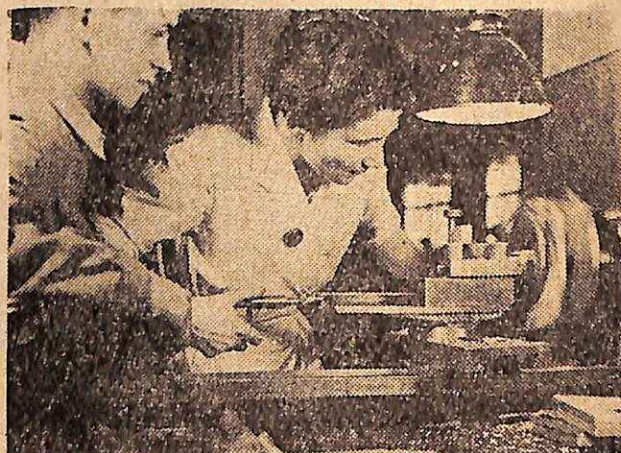
Εἶναι βέβαια φυσικὸν ὅτι χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς ἐλαφρότερες καὶ ὀλιγωτέρας σημαντικὰς ἐργασίας, παρὰ ταῦτα ὅμως κατεβλήθη ἰδιαίτερα προσοχὴ γιὰ τὴν τεχνικὴν τὴν κατάρτισιν.

Κατὰ τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτὴν οἱ διδάσκοντες ἔλαβαν πολλὰς ἐπισημὰς καὶ τὰ ἐπαγγελματικὰ ποὺ ἐξασκοῦσαν οἱ γυναῖκες κατὰ τὸν παρελθόν, καὶ ἐπέδωκαν νὰ θροῦν κάποια σχέση μετὰ τὰς νέας ἀσχολίας ποὺ τοὺς ἀνατίθενται.

...καὶ τώρα

★ 'Η ἰδίᾳ Γερμανὶς σχεδιάστρια ἀπασχολεῖται τώρα σὲ σχέδια κατασκευῶν σ' ἓνα ἐργοστάσιο πολεμικῶν εἰδῶν.

★ Σήμερα ἡ ἰδίᾳ ἐργάτρια μανθάνει τὸν χειρισμὸν μιᾶς μηχανῆς, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν ἑνὸς εἰδικοῦ.

★ Τώρα ἡ πωλήτρια μανθάνει σ' ἓνα ἐργοστάσιο τῆς πολεμικῆς βιομηχανίας, τὸν χειρισμὸν τοῦ τόρνου.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

σχετικὴ συζητήσις δὲν διήρκεσαν πολὺ, γιατί σὲ λιγὰν ἐμφανίσθηκε ὁ νεαρός Βασιλεὺς λέγοντας:

— Καλησπέρα σας Κύριοι. Εἶναι ἐδῶ ὁ στρατηγὸς Μόνχ;

— Ἰδοὺ με Μεγαλειότατε, φώναξε ὁ στρατηγός.

Ὁ Κάρολος πῆγε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ πιάνοντας ἐγκάρδια τὰ χεῖρά του τοῦ εἶπε δυνατὰ:

— Στρατηγέ μου, Σὰς ἀναγγέλλω ὅτι σὰς ὠνόμασα Δούκα τοῦ Ἀλμπέρτα. Ἡ θέλησίς μου εἶναι νὰ εἰσαπείσω ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸ βασίλειό μου. Ἀπὸ σήμερον εἶσθε ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τὴν θάλασσαν δυνάμεων τῆς Ἀγγλίας.

Ὅλοι ἐσπευσαν νὰ συγχαροῦν τὸν Μόνχ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτῆς τιμῆς.

Ἐκεῖνος ὅμως κατεβούνηκε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν ὁ Ἄθως καὶ ὁ ντ' Ἀρτανιάν, τοὺς χαιρέτισε μετὰ μεγάλην ἐγκαρδιότητα καὶ ὕστερον τοὺς ὡδήγησε στὸ ἰδιαίτερον γραφεῖο ὅπου εἶχε ἀποσπασθῇ καὶ ὁ Κάρολος.

— Ὁ! Οἱ ἀγαπητοί μου Γάλλοι, εἶπε ὁ Βασιλεὺς, μόλις τοὺς ἀντίκρισα. Κύριοι ντ' Ἀρτανιάν. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σὰς ξαναβλέπω.

Καὶ ἐγὼ ἀκόμη περισσότερο Μεγαλειότατε ποὺ σὰς ξαναβρίσκω ἐδῶ μέσα στὰ ἀνάκτορά σας.

Κύριε, συνέχισε ὁ Βασιλεὺς. Σὰς ὀφείλω μεγάλην εὐγνωμοσύνην καὶ θὰ ᾔθελα νὰ σὰς προσφέρω ἓνα ὑψηλὸ ἀξίωμα.

— Μεγαλειότατε, ἀποκοίτησε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Ὅταν ἐγκατέλειπα τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ ὑποσέβηκα ὅτι δὲν θὰ ἀνελάμβανα πιά πονηρὰ ὑπηρεσία.

— Αὐτὸ μὲ λυπεῖ ἰδιαίτερον, εἶπε ὁ Κάρολος. Θὰ ᾔθελα νὰ κάνω κάτι ἐξαιρετικὸ γιὰ σὰς. Θὰ ᾔθελα νὰ σὰς ὀνομάσω ἀρχηγὸ τῆς σωματοφυλακῆς μου.

— Δυστυχῶς, ἐπανέλαβε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μὴ δεχθῶ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν ποὺ μοῦ δίδεται ἡ Μεγαλειότης σας.

— Τότε ἂς μὴ μιλοῦμε πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶπε ὁ Κάρολος καὶ ἄρξαι νὰ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄθω.

— Ὁ ντ' Ἀρτανιάν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν τοῦ γιὰ τὴν τιμητικὴν αὐτῆς πρόσκλησιν.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν ἐφθάσαν οἱ δύο φίλοι στὰ ἀνάκτορα ὅπου ἦσαν συγκεντρωμέναι ὅλες οἱ ἐπισημότητες.

Τοὺς ὡδήγησαν σὲ μιὰ μεγάλην αἴθουσαν ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ αὐλικούς, στρατηγούς καὶ ἄλλας προσωπικότητες.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ὁ στρατηγὸς Μόνχ συνοδευόμενος ἀπὸ καμιά εἰκοσαριά ἀξιωματικούς. Στάθηκε στὴν μέση σχεδὸν τῆς αἵθουσας καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους, εἶπε:

— Κύριοι, Σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε ὅσον ὅσον ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἔξῃς δὲν εἶμαι τίποτα πιά. Ὁ στρατὸς τὴν ὅποιον διηύθυναν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν Βασιλέα.

Μεγάλῃ ἐκπλήξει ὑποδέχθηκε τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ στρατηγοῦ ἄλλα οἱ

Κάρολος τὸν σταμάτησε λέγοντας:

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ φύγετε χωρὶς τὸν κύριον ντ' Ἀρτανιάν;

Ὁ στρατηγὸς τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί ἐννοοῦσε.

— Ἐξελθῶτε, συνέχισε ὁ Βασιλεὺς, ὅτι εἰσθε αἰγμάλωτος τοῦ κυρίου ντ' Ἀρτανιάν καὶ ὅτι δὲν τοῦ κατεβάζετε λόγον γιὰ νὰ ἐξαγοράσετε τὴν ἐλευθερίαν σας.

Ἀς εἶναι ὅμως. Θὰ τὸ κανονίσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Τὰ μάτια τοῦ ντ' Ἀρτανιάν ἐλαμψαν.

Τὸ ἀδάνατο ἱπποτικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

Κατάλαβε πὺς εἶχε ἔρθει καὶ ἡ δικὴ του σειρά νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀμοιβήν του.

— Ὁ στρατηγὸς δὲν εἶναι, πλούσιος γιὰ νὰ μπορῇ νὰ σὰς πληρώσῃ τὸ ποσὸν ποὺ ἀξίζει ἡ ἐλευθερία του, πρόσθεσε ὁ Βασιλεὺς. Τώρα μάλιστα ποὺ ἔγινε καὶ ἡ ἀντιδραστικὴ φοβία, ὅτι τὰ λῦτρα θὰ εἶναι τόσο μεγάλα ποὺ δὲν θὰ μπορῶ οὔτε κι' ἐγὼ νὰ τὰ πληρώσω. Λέγετε κύριε ντ' Ἀρτανιάν. Πόσα σὰς ὀφείλω;

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχεῖτε τόσο πολὺ. Ὅταν ἔγινε ἡ αἰχμαλωσία, ἡ ἐξοχότης τοῦ ὁ κύριος Μόνχ ἦταν μόνον στρατηγός. Ὡστε μοῦ ὀφείλετε μόνον τὰ λῦτρα στρατηγοῦ. Ἄν θελῇ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ σπαθὶ τοῦ δὲν γυρεύω τίποτα ἄλλο, διότι θὰ ἔχω τὸ σπαθὶ τοῦ πιδ γυναικίου στρατηγοῦ τοῦ κόσμου.

Ὁ Μόνχ χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου ἐβγάλε τὸ σπαθὶ του καὶ τὸ πρόσφερε στὸν ντ' Ἀρτανιάν, λέγοντας:

— Ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ ζητήσατε. Δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία. Εἶναι, ἐν τούτοις ἀλίθως ὅτι δὲν ἀπαιθώθηκε ποτέ.

Τὴν στιγμήν ὅμως αὐτὴ ἐπέσπευξε ὁ Κάρολος.

— Ἀ! Ὁχι, φώναξε. Τὸ σπαθὶ στὸ ὅποιο ὀφείλω τὴν ἀνάκτησιν τοῦ θρόνου μου δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Λοχαγε ντ' Ἀρτανιάν. Προσφέρω διακόσιες χιλιάδας λίβρες γιὰ νὰ μὴ κρατήσῃ. Ἄν εἶναι λίγα πέστε τὸ μου.

Καὶ βέβαια εἶναι λίγα, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν μισὸν σὲ δέκα μισὸν σὲ σαράντα. Ἐνα σπαθὶ μετέπειτα ἀξία ἢ χαρίζεται ἢ πληρώνεται πολὺ ἀκριβὰ. Ζητῶ τριακόσιες χιλιάδες. Ἄν δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὶς δώσετε τότε θὰ σὰς τὸ κάμω δῶρο.

Ὁ Κάρολος γέλασε μετὰ δὴν του τὴν καρδίαν καὶ εἶπε:

— Μπράβο κύριε ντ' Ἀρτανιάν. Δὲν εἰσθε μόνον γενναῖος στρατιώτης ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὸς σύμβουλος.

Ἐπὶ τῇ προχώρῃ πρὸς τὸ τραπέζι του καὶ ἔγραψε μιὰν ἐντολή πρὸς τὸν θησαυροφυλάκον του, νὰ πληρώσῃ στὸν

ντ' Αρτανιάν τις 300 χιλιάδες λίβρες. Καθώς του την δόανε είπε:

— Πρίν φύγετε θά ευχαριστηθώ πολύ νά σās ξαναϊδῶ.

Ύστερα τούς ἀποχαιρέτισε καί δῆλξας ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ὁ ντ' Αρτανιάν πῆγε τὸ ἄλλο πρωὶ στὸ θησαυροφυλάκιο καί εἰσέπραξε τὸ ποσόν. Γιά πρώτη φορά στὴν ζωὴ του ἔδλεπε νά πραγματοποιηθῇ τὸ μεγάλο του ὄνειρο τοῦ πλούτου. Γύρισε στὸ δωμάτιό του, ἀράδιασε τὰ σακκουλάκια μὲ τὰ λεπτὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι καί τὰ κρετσοῦσε γεμάτος χαρά. Σὲ λιγὰν ὅμως ὑποχώρησε ἡ χαρά του καί ἄρχισε νά τὸν βασανίζῃ ἡ σκοτούρα πῶς νά τὰ ἐξασφαλίσῃ. Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὸν βρῆκε ὁ Ἀθως ὅταν πῆγε νά τὸν ἐπισκεφθῇ.

— Πῶς; τὸν ρώτησε. Τώρα πού πλουτίσατε χάσατε τὸ κέφι σας;

— Δὲν μοῦ λέτε σās παρακαλῶ, τοῦ εἶπε ὁ ντ' Αρτανιάν. Τί κάνει κανεὶς ὅταν ἔχη πολλὰ λεπτὰ;

— Νά εἰσθε δέδομαι ὅτι θά βρῆτε μόνος σας τὸν τρόπο νά τὰ ξεδεύσετε. Ἀλλωστε, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἔχετε καί ἕναν συνέταιρο.

— Διάβολο! Ἀλήθεια, ἀναφώνησε ὁ ντ' Αρτανιάν. Κόντεψα νά ξεχάσω ἐντελῶς τὸν Πλανσέ. Κοίμα! Καί ἦταν τόσο ὥραϊο τὸ ποσόν τῶν 300 χιλιάδων.

— Πόσα θά τοῦ δώσετε; ρώτησε ὁ Ἀθως.

— Ἀ! Δὲν πιστεύω νά μαλλώσουμε στὴν μοιρασιά. Φυσικά θά κρατήσω ἐγὼ περισσότερα ἐπειδὴ πρόσφερα καί τὴν προσωπική μου ἐργασία κι' ἐξέθεσα τὴν ζωὴ μου σὲ κίνδυνο.

— Ἀς εἶναι, αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά, εἶπε ὁ Ἀθως. Ἐγὼ σās προτείνω τώρα νά πάμε νά ἀποχαιρέτισουμε τὸν Βασιλέα καί νά γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νά μοῦ δανείσετε τὸν ὑπηρέτη σας τὸν Γκριμῶ, εἶπε ὁ ντ' Αρτανιάν.

— Τί νά τὸν κάνετε;

— Ἀπλούστατα. Θά μείνῃ ἐδῶ νά φυλάγῃ τὸν θησαυρό μου ὅσῃν ὥρα θά λείπω ἐγὼ.

Ὁ Ἀθως ἔστειλε πραγματικά τὸν Γκριμῶ νά φυλάγῃ τις λίβρες καί ἔτσι μπόρεσε ὁ ντ' Αρτανιάν νά πάῃ ν' ἀποχαιρέτισῃ τὸν Βασιλέα.

Ὁ Κάρολος τὸν ὑποδέχθηκε ἐγκάρδια καί συζήτησε ἀρετὰ μὲ τὸν, γεμάτος κέφι καί εὐθυμία. Ὑστερα φώναξε τὸν Πάρου καί τοῦ εἶπε νά δηγῇ τὸν ντ' Αρτανιάν στὸν κήπο ὅπου βρισκόταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως πριγκίπισσα Ἀνριέτ.

— Θέλω νά σās γνωρίσῃ ἡ πριγκίπισσα, εἶπε. Ἵσως λάβῃ κάποτε ἀνάγκη τῆς βοήθειάς σας.

Ὁ ντ' Αρτανιάν ὑποκλίθηκε κολακευμένος καί ἐτοιμάσθηκε νά φύγῃ. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως τοῦ εἶπε ὁ Βασιλεὺς:

— Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἔχω στὴν διάθεσή σας ἕνα ἀπὸ τὰ πολεμικά μου πλοῖα τὸ ὁποῖον θά σās μεταφέρῃ στὴν πατρίδα σας.

— Μεγαλειότατε. Αὐτὸ εἶναι πολὺ μεγάλη μου τιμὴ καί θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μὴ τὴν δεχθῶ.

— Θὰ δεχθῆτε, εἶπε ὁ Βασιλεὺς. ἔ-

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

πειδὴ μαζί μὲ σās θά ταξιδεύσῃ ἕνας πρεσβευτὴς μου πού τὸν στέλνω στὴν Γαλλία. Πιστεύω νά τὰ περάσετε καλὰ στὸ ταξίδι ἐφόσον μάλιστα γνωρίζετε καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ πρεσβευτὴς αὐτὸς εἶναι ὁ κόμης ντὲ λά Φέρ, ὁ φίλος σας Ἀθως. Ἀντίο κύριε ντ' Αρτανιάν καί μὴ μὲ ξεχνάτε ὅπως δὲν θά σās ξεχάσω οὔτε ἐγὼ.

Ἐπ' αὐτὴν τὴν ἡμερὴ μὲν τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, γλυστρουσε μιά μεγάλη πολυτελὴς βάρκα πού τὴν πῆγαιναν ἀργά-ἀργά τέσσερα ζεύγη κουπιά. Μερικοὶ καθαρωδοὶ καί διάφοροι αὐλικοὶ εἶχαν ἐλθεῖ ὅλα τούς τὰ δυνάτα γιὰ νά εὐχαριστήσουν τὴν λαϊκὴν Στουάαρτ, τὴν ἐγγονὴ τοῦ Ἐρρίκου Δ' καί ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως Καρόλου πού ἄκουγε στὸ ὄνομα πριγκίπισσα Ἐρριέτ.

Ὅπως ὁ ἀδελφὸς τῆς, εἶχε κι' ἐκείνη ὑποφέρει πολὺ κατὰ τὰ χρόνια τῆς ἐξορίας καί γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ προσπαθοῦσε τώρα νά χαράξῃ τις ἀπολαύσεις τῆς καινούργιας τῆς ζωῆς. Ὁ λόρδος Βιλ-λίο τοῦ Βούκιγγχαμ καί ὁ Βιλ-μὸ ντὲ Ρότσεστερ, κρατοῦσαν τὴν στιγμὴ ἐκείνη συνομιλοῦν στὴν πριγκίπισσα καί προσπαθοῦσαν νά τῆς φανοῦν ὁ ἕνας πὺρ εὐχάριστος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἡ γοητευτικὴ πριγκίπισσα τοὺς ἀφῆνε νά συναγωνίζονται γιὰ τὴν εὐνοιά τῆς καί γιὰ ἕνα τῆς χαμόγελο.

— Ἀς γυρίσουμε, εἶπε τέλος. Φθάει πιά αὐτὴ ἡ διασκεδάσις.

— Αὐτοῦμεθα πολὺ Ὑψηλοτάτη, εἶπε ὁ Βούκιγγχαμ, πού δὲν κατωρθώσαμε νά σās διασκεδάσουμε ὅσο θέλαμε.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀνὰ φοβερὰ, εἶπε ἡ πριγκίπισσα, ἐπίτιδες γιὰ νά πειράξῃ τοὺς κόλακες τῆς.

Ὁ Βούκιγγχαμ, πού ἦταν στὰ σοβαρὰ ἐρωτευμένος μαζί τῆς, δάγκωσε ἀπὸ θυμὸ τὰ χεῖλη του. Τὴν ἴδια στιγμὴ πῆρε τὸ μᾶτι τῆς πριγκίπισσας τὸν Πάρου πού ἐρχόταν ἀπὸ μακριά, συνοδεύοντας τὸν ντ' Αρτανιάν.

— Πᾶμε στὴν ὄχθη, εἶπε. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νά ἰδῶ τὸν καλὸ τὸν Πάρου πού ὑπόφερε τόσο πολὺ μαζί μας καί πού τὰ μάτια του ἔχουν ἀδυνατίσει ἀπὸ τὰ δάκρυα πού ἔχρυσε γιὰ τὴν δυστυχία μας. Ὡ! Ἀν ἦταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀδελφοῦ μου τόσο ἀφωσιωμένοι ὥς αὐτὸς!

Οἱ δύο αὐλικοὶ κατὰλαβαν ὅτι καί τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν ἕνα πείραγμα γι' αὐτοὺς ἀλλ' ἄπεσαν νὰ δείξουν ὅτι εἶχαν πειρασθῇ. Μόλις ἀποβιβάσθηκαν στὴν ὄχθη τῆς λίμνης ἡ πριγκίπισσα εἶπε στὸν Βούκιγγχαμ νά πάῃ εἰς ποσὶν ἀντήσιν τοῦ Πάρου καί νά τὸν ρωτήσῃ τί ἤθελε. Ὁ Βούκιγγχαμ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς καί μόλις πλησίασε τοὺς δύο νεώτερους ὁρῶντας τὸν Πάρου γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ ἐρωτοῦ των.

— Ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμῇ νά παρουσιάσῃ αὐτὸν τὸν κύριο στὴν Πριγκίπισσα, εἶπε ὁ γέρος ὑπηρέτης.

— Καί ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος; ρώτησε με καποια περιφρόνηση ὁ Βούκιγγχαμ.

— Ὁ κύριος εἶναι ὁ ἱππότης ντ' Αρτανιάν, εἶπε φανερὰ πειραγμένος ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ αὐλικοῦ ὁ ἴδιος ὁ ντ' Αρτανιάν.

— Τὸ ὄνομά σας μοῦ εἶναι τελείως ἄγνωστο, ἀποκρίθηκε ἐκείνος.

— Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν οἰκογένειά σας καί πρὸ πάντων ἐγνώρισα πολὺ τὸν πατέρα σας.

— Εἰσαστε μῆπως ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἄλλους πού εἶχαν κατὶ ἀποκρυφες σχέσεις μὲ τὸν πατέρα μου.

— Μάλιστα κύριε. Εἶμαι ἀπὸ ἀεικί-νους, εἶπε ὁ ντ' Αρτανιάν τονίζοντας ἰδιαιτέρως τὴν τελευταία λέξη. Ἐγὼ μάλιστα εἶμαι ἐκείνος πού τὸν εἰδοποίησα μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς μου ζωῆς νά προσφθάσῃ νά σώσῃ τὴν δική του. Ἀλλὰ ἡ εἰδοποίησίς μου ἔφθασε δυστυχῶς ἀργά.

— Καταλαβαίνω. Καί τώρα ἔρχεσθε, εἰς ἀνταπόδοσιν, νά ζητήσετε τὴν προστασία μου γιὰ κάποιο ζήτημα σας. Πῶς;

— Ἐγὼ δὲν ζήτησα, ποτέ μου προστασία ἀπὸ κανέναν, εἶπε μὲ συγκρατημένο θυμὸ ὁ ντ' Αρτανιάν. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς Κάρολος, στὸν ὁποῖον εἶχα τὴν τιμὴν νά προσφέρω κάποιαν ἐκδούλευση, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νά μὲ γνωρίσῃ ἡ Πριγκίπισσα στὴν ἰσπανίαν ὡς μπόρεσεν ἐπίσης νά φαγῶ κάποτε χρήσιμος. Καί ἐπειδὴ γνώριζε ὁ Βασιλεὺς ὅτι βρισκόσθε τὴν στιγμὴ αὐτὴ κοντὰ στὴν Πριγκίπισσα, εἶπε στὸν Πάρου ν' ἀποσταθῇ σὲ σās γιὰ τὴν παρουσίαν. Καθὼς βλέπετε λοιπὸν δὲν σās ζήτη τίποτα γιὰ λογαριασμὸ μου. Ἀν ὅμως παρ' ὅλα ταῦτα δυσκολεύεσθε, μπορῶ νά παρουσιάσω καί μόνος μου.

— Θὰ μπορούσα τουλάχιστον νά μάθω προηγουμένως ποιὲς ἦσαν οἱ σχέσεις πού εἶχατε μὲ τὸν πατέρα μου; ρώτησε σὲ πολὺ φιλικώτερο τόνο ὁ Βούκιγγχαμ.

— Ἀ! κύριε. Δὲν ἀξίζει τὸ κόπο νά μιλάμε γιὰ κατὶ κομμάτια πού μοῦ εἶχε δώσει γιὰ νά τὰ μεταφέρω στὴν Γαλλία.

— Σείς εἰσθε, λοιπὸν, ἐκείνος στὸν ὁποῖον ὀφείλετε τόσῃν εὐγνωμοσύνη ἡ οἰκογένειά μου;

Τὴν ἴδια στιγμὴ πλησίασε ἡ Πριγκίπισσα. Ὁ Βούκιγγχαμ ὑποκλίθηκε θαλερὰ καί τῆς εἶπε:

— Ὑψηλοτάτη. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀδελφοῦ σας Βασιλέως, ἔχω τὴν τιμὴν νά σας παρουσιάσω τὸν ἱππότην ντ' Αρτανιάν.

— Εἶναι ἕνας εὐλακὸν καί πολύτιμος φίλος, πρόσθεσε ὁ Πάρου.

— Ἐχετε νά προσθέσετε τίποτα ἄλλο Πάρου; ρώτησε ἡ Πριγκίπισσα.

— Μάλιστα Ὑψηλοτάτη. Ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμῇ νά συγκαταστήσῃ μὲ βοήθειάν κὴν εὐλόγηται τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότη ντ' Αρτανιάν στὸν ὁποῖον, καθὼς λέγει, ὁ-φείλετε, τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ὁρόνου του.

Ἡ Πριγκίπισσα, ὁ Βούκιγγχαμ καί ὁ Ρότσεστερ, ἀλλοτρυπώθηκαν κατὰ πληκτὴ.

— Ὑψηλοτάτη, εἶπε ὁ Βούκιγγχαμ. Ὁ ἱππότης μοῦ θύμισε πὺρ ὀλίγου κάποιαν ἄλλην μεγάλην ἐκδούλευσιν πού εἶχε προσφέρει στὴν δική μου οἰκογένειαν. Σας παρακαλῶ ἀλίστα νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μιλήσω γιὰ λίγο ἰδιαιτέρως μαζί του

— Εὐχαρίστως, εἶπε ἡ Πριγκίπισσα Σας παρακαλῶ, ὅμως, νά μὴ μοῦ στερήσετε ἐπὶ πολὺ τὴν εὐχαρίστησιν νά μιλήσω κι' ἐγὼ μὲ ἕναν τόσο πολὺτιμο φίλο.

— Διηγῇτε μοι σās παρακαλῶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῶν κοσμημάτων, εἶπε τότε ὁ Βούκιγγχαμ πρὸς τὸν ντ' Αρτανιάν.

— Ὁ μόνος πού θά εἶχε δικαίωμα νά ἀρηγῇ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἦταν ὁ πατήρ σας; ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης.

— Ἐν τισὺν περιπτώσεσι δὲν ἐπιμέ-νω. Καί ἂν καμμιά φορά πάω κι' ἐγὼ στὴν Γαλλία...

— Θὰ πᾶτε. Γι' αὐτὸ ἐγγυῶμαι ἐγὼ.

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Ἐγὼ μὲν περιεργὴ προφητικὴ ἰ-διότητά. Λοιπὸν; Τί θά γίνῃ, ἂν πᾶτε στὴν Γαλλία;

— Θὰ τομῇσω κι' ἐγὼ νά ζητήσω τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει τὴν δυνάμιν ν' ἀναστηλῶν ἠρόνους.

— Θὰ τὸ θεωρήσω τιμὴ μου ἂν θυμῇτε ὅτι ἐπὺχ νά γνωρισθῶμε σήμερα, εἶπε ὑποχρεωτικὰ ὁ ντ' Αρτανιάν.

Καί γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Πριγκίπισσας:

— Ὑψηλοτάτη τῆς εἶπε. Ἐλπίζω νά σās ἰδῶ κάποτε στὸ Παρίσι καί νά εὐ-τυχῇσω νά σας προσφέρω κάποιαν ἐκ-δούλευσιν.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ ἀκόμη τυπικά λό-για τελείωσε ἡ παρουσίαις τοῦ ντ' Αρτανιάν.

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΡΤΑΝΙΑΝ

Πρίν φυγῇ ὁριστικὰ γιὰ τὴν Γαλλία, ἤθελε ὁ ντ' Αρτανιάν νά κανονίσῃ πρὸ πάντων τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ με-τὸν Μόνκ. Ὅσο κι' ἂν εἶχε συμφιλιωθῇ μὲ τὸν Βασιλέα, δὲν θά εἶχε λησμονήσει ὁ στρατηγὸς τὸν ἐξευτελισμὸ πού τοῦ εἶχε κάνει ὁ ντ' Αρτανιάν μεταφέροντάς τον κινδυνώτα μέρει σὲ μιά κασόναν. Ὁ ἱπ-πότης ἦταν ἀρετὰ ἐξυμνος καί πονηρὸς γιὰ νά ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ Μόνκ θά ζητοῦσε ἀργὰ ἢ γρήγορα νά τὸν ἐκδικηθῇ. Καί ὁ Ἀντιβασιλεὺς τώρα τῆς Σκωτίας καί τῆς Ἰρλανδίας εἶχε ἀσφαλῶς ὅλα τὰ μέσα γιὰ νά δαγῇ πέρα τὴν ἐκδίκησίν του.

Ἐπρεπε λοιπὸν, ἡ νά συμφιλιωθῇ σὲ ἀλήθειαν μὲ τὸν Μόνκ ἢ νά τὸν κἀνῃ κινδύνου πρίν τοῦ γίνῃ ἐκείνος ἐπικινδύ-νος. Ἀθελα πῆγε τὸ μυαλὸ τοῦ ντ' Αρτανιάν στὸν νεαρὸ αὐλικὸ Βούκιγγχαμ πού τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν εὐγνωμο-σύνην πού τοῦ ὀφείλε ἡ οἰκογένειά του.

«Ἐν ἀνάγκῃ θά κάνω χρῆσιν τῆς εὐ-γνωμοσύνης αὐτῆς, συλλογίσθηκε ὁ ντ' Αρτανιάν. Προηγουμένως ὅμως ἤθελε νά καταλάβῃ τις πραγματικὰς διαθέσεις τοῦ Μόνκ καί γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πῆγε καί τὸν συνάντησε στὸ γραφεῖο του.

Ὁ στρατηγὸς τὸν δέχθηκε μὲ μεγάλην ἐγκαρδιότητα, αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρετὰ γιὰ νά καθησυχάσῃ τὸν πονηρὸ Γάλλο πού ἄρχισε νά κἀνῃ διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ νά καταλάβῃ πὺρ βρισκό-ταν.

— Στρατηγέ μου, τοῦ εἶπε. Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν θά ἐπρεπε νά μὲ ἀνταμείψῃ δίνοντάς μου δῆθεν λίτρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν σας;

— Μὰ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔκανε παρὰ ἕνα ἀστεῖο, εἶπε ὁ στρατηγός.

— Ναί. Βέβαια. Ὁ Βασιλεὺς γνωρίζω-σε, ὁ ντ' Αρτανιάν ἄρχισε νά ξεφολλι-

ζε τί μπορεῖ νά πῇ καί τί πρέπει νά ἀποφυγῇ. Ἰπαρχουν, ὅμως, δυστυχῶς καί ἄλλοι ἄνθρωποι πού γνωρίζουν αὐτὸ τὸ μυστικόν.

— Ποιὸ μυστικόν;

— Τῆς κασσινὰς μὲ τις γρίλιες. Δὲν εἶναι ὁσοῦτα καθόλου εὐχάριστο νά μα-θευτῇ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ὁ ἄνδρας στρατηγός, Δουὶ τοῦ Ἀλμπεμαρλ, Ἀντι-βασιλεὺς τῆς Σκωτίας καί τῆς Ἰρλανδίας ὁ δευτέρος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας μετὰ τὸν Βασιλέα, μεταφέρθηκε κατ' αὐ-τὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴν Ὀλλανδία.

Τὸ προσωπο τοῦ στρατηγοῦ σκυρῶ-πασε.

— Τί πρέπει νά γίνῃ; ρώτησε.

— Μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη; εἶπε ὁ ντ' Αρτανιάν.

— Σας διαβεβαίωσα γι' αὐτὸ πολλές φορές. Ἀν δὲν ἦταν ἀρετὰ σās τὸ ἔ-ναλέγω γιὰ μίαν ἀκόμη φορά.

— Ἐν τισὺν περιπτώσεσι θά εὐχῶ ἀμέσως γιὰ τὴν Γαλλία καί θά προσπα-θῇσω νά συναντήσω τοὺς ἀνθρώπους πού μὲ βοήθησαν γιὰ τὴν ἀπαγωγὴν σας. Ἀν μάθω ὅτι διηγῇσθε κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τὰ ὅσα συνέβησαν, θά τὸν κἀνω νά μὲ ξαναμιλήσῃ ποτὲ πιά στὴν ζωὴ του.

Ἰς εἶναι νά λείψουν ὅλοι οἱ μάρτυρες πού θά μπορούσαν νά ἐπιβεβαιώσουν τὴν δυ-σάρεσιν αὐτὴν περιπέτειαν. Ἀμα τοὺς ἐ-πιβάλλω τὴν ἀναγκαστικὴ αὐτὴ πειγὴ, θά γυρίσω καί θά ἐγκατασταθῶ ὁριστικὰ στὴν Ἀγγλία.

— Ὅχι. Θὰ ἐρθετε μαζί μου στὴ Σκωτία ὅπου σās ὑπόσχομαι νά σās δώ-σω τέτοια θέσθ πού νά σās ζηλεύουν ὅ-λοι.

— Στρατηγέ μου, εἶπε ὁ ντ' Αρτανι-άν. Σας εὐχαριστῶ πολὺ. Δὲν ἔχω ὅμως ἀνάγκη ἀπὸ θέσεις ὅσο ἀπὸ ἀνάπαυσιν. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μὴ δευθῶ τὴν εὐγενικήν σας προσφορὰ.

— Τότε, εἶπε ὁ Μόνκ. Θὰ σās προσ-φέρω μιά μικρὴ ἐπαυλὴ πού ἔχω στίς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Κλάουντ, μαζί με τὴν ἀνέλιγγον πεποιγὴ τῆς. Σας παρακαλῶ νά μὴ ἀνησυχῆτε καί τὸ δῶρο μου αὐτό. Ἐγὼ ἄλλωστε δὲν πρόκειται νά ἔχω πιά καιρὸ γιὰ ἀνάπαυσιν.

Ὁ ντ' Αρτανιάν δέχθηκε νά πῇ κατὶ ἄλλο ὁ Μόνκ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσθ του λέγοντας ὅτι πῆγαινε νά κανονίσῃ τὸ ζήτημα τῆς μεταβιβάσεως τῆς ἰδιοκτησί-ας του στὸν ντ' Αρτανιάν. Ὁ ἱππότης κατὰλαβε ὅτι ἡ γενναϊότητα αὐτὴ ἦταν περισσότερον μιά δωροδοκία με τὴν ὁποίαν ἤθελε ὁ Μόνκ νά ἐκκαρῇ τὴν σιωπὴν του. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ δῶρο αὐτὸ δὲν τοῦ ἦταν διόλου δωσέρεστο καί ἔσχε ἐνθου-σιασμένους νά τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖον ἔνε κατωρθώσῃ νά μεταβάλῃ τὴν κα-σόναν με τις νύλλας σὲ δόκλῃσιν ἔπαυλιν.

Τὸ ἴδιο βράδυ κἄλεσε σὲ γεῦμα τὸν φίλο του Ἀθω, ἀπόρρυα ὅμως νά τοῦ πῇ τὸ πραγματικὸν γιὰ τὸ ἀπορόπτο δῶρο πού τοῦ εἶνε κάνει ὁ Μόνκ. Τὴν ὥρα αὐτὴν πού ἔτασσον ἐθῶσαν ἐκπαινεὶ δύο ἄνελιγγα καί ἔσχεσαν στὴν Ἀθω ἕνα κῆρυ-ον προσκεκληνὸν καί φιλοφρονεῖν με τὰ βασι-λικὰ πῆγῃ. Τὸ ἄλλο ἐνδύσαν ἡδὲ τὴν ἀντιπαρὸν Μόνκ καί προσκεκῆσαν γιὰ τὴν ντ' Αρτανιάν. Ἦσαν τὰ ἐκπαινεὶ πού ἐ-πισκεπτοῦσαν τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπικλῆ-σεως. Ὁ ντ' Αρτανιάν ἄρχισε νά ξεφολλι-

ζῇ εὐχαριστημένος τὰ χαρτιὰ πού τοῦ ἐ-φεραν. Ὁ Μόνκ εἶχε κανεὶ γιὰ καθε-νὸν ἐκκενῶμενο ἕνα σωστὸ πωλητηριὸν συμδὸ-λοιο μέσα στὸ ὁποῖο ἔγραφε ὅτι εἶχε εἰσ-πράξει 15 χιλιάδες λίβρες γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἐπαύλειος καί τοῦ κτήματος. Ἀφ' οὗ τελείωσε τὸ διάβασμα τοῦ ἐγγράφου τοῦ γύρισε καί εἶπε στὸν Ἀθω πού κρατοῦσε ἀκομὴ τὸν ἐπίσημον φακέλλο στὰ χεῖρα του.

— Κάποια ἐπίσημη ἐντολὴ ἀσφαλῶς. Ἐ;

— Καί αὐστηρὰ μυστικὴ.

— Ὑπῆρχε ἐν τούτοις κάποια ἐποχὴ ἀγαπητὴ μου Ἀθω, πού δὲν ὑπῆρχαν μετὰξὺ μας μυστικά. Ἀν εἶχατε λάβει τότε μιά τέτοια ἐπιστολὴ θά μοῦ τὴν δίνατε καί θά μοῦ λέγατε νά τὴν διαβά-σω δυνάτα ἐνώπιον καί τῶν ἄλλων μετὰ συντρόφων, τοῦ Πόρθου καί τοῦ Ἀρξαι, γιὰ νά μάθουμε τί μυστικὸν ἔλεγε.

Ὁ Ἀθως κατὰλαβε ὅτι ἡ περιέργεια ἔτρωγε τὸν ντ' Αρτανιάν. Ἀπόρρυα ὅ-μως νά τοῦ πῇ τὸ παραμικρὸν γιὰ τὴν πραγματικὰ μυστικὴ ἀποστολὴν του.

Τὸ ἴδιο βράδυ ξεκίνησαν οἱ δύο φίλοι ἐπιστρέφοντες στὴν Γαλλία καί ἐξημέρω-θηκαν στὴν Βουλὼν ὅπου ὁ ντ' Αρτα-νιάν πῆγε κατ' εὐθείαν γιὰ νά συναντήσῃ τὸν μικρὸ στρατὸ του, πού σύμφωνα με τις διαταγὰς τοῦ τὸν περιέμενε ἐκεῖ. Τους πλήρωσε πλουσιοπάροχα τὴν ἀμοιβὴν τους γιὰ τὴν βοήθειαν πού τοῦ εἶχαν προσέ-ρει, τοὺς εἶπε ἕνα ψέμμα με τὸ ὁποῖο ἐ-καολόγησε τὴν παραξένην ἀπαγωγῇ, χω-ρίς νά τοὺς ἀναφέρῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού εἶχαν ἀπαγάγει ἦταν ὁ στρατηγὸς Μόνκ, καί ὕστερα τοὺς φοβέρισε με διάφορα ἀν-τίποινα ἂ

ΓΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ «ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Του Χέρμαν Λάντον

Αναβολή δίκης

ΕΙΧΕ καταθέσει και ο τελευταίος από τους μάρτυρες της κατηγορίας και ο πρόεδρος έτοιμαζόταν να δώσει τον λόγο στον δημοσιογράφο, γιατί μάρτυς υπερασπίσεως δεν υπήρχεν ούτε ένας.

Ο κατηγορούμενος, ένας νέος τριάντα περίπου χρόνων, με άθλητικό παράστημα και νευρώδη αλλά συμπαθητική φυσιογνωμία, στράφηκε και κύτταξε με δέος την έδρα του δημοσίου κατηγορού. Μολοντί από της έναρξης της πολύκορης δίκης υπεστήριξε νευρικά την άθωπότητά του, όπως άλλωστε και καθ' όλην την άμυνή του ήταν απόλυτα βέβαιος ότι ο δημοσίου κατηγορός θα ζητούσε γι' αυτόν την εσχάτη των ποινών. Της ίδιας άλλως τε γνώμης ήταν και το άκρασπυριο και ο συνήγορος του κατηγορουμένου.

Ήταν ένοχος ωστόσο ή όχι ο Ντίκ Πάουντ;

Τα πράγματα απαντούσαν «ναι» και σέ εκείνους άκοιμή που τον συμπαθούσαν κατά την διεξαγωγή της δίκης.

Έδω και πέντε μέρες, ο Ντίκ Πάουντ είχε διαπληκτισθή ένα απόγευμα με τον θείο του Πήτερ Πάουντ. Ήταν γνωστόν ότι, τόσο ο Ντίκ Πάουντ, όσον και ο θείος του Πήτερ Πάουντ, ήταν δέξθυμοι και κανένας από τους μάρτυρες του καυγά δεν έδωσαν εξαιρετική σημασία στο πείγμα. Ήταν γνωστόν επίσης ότι ο Πήτερ Πάουντ μελονότι φερόταν αυταρχικά προς τον ανηψιό του, τον άγαπούσε πολύ κατά βάθος και σ' αυτόν θα άφηνε την κολλοσιαιά περιουσία του.

Την επόμενη όμως του καυγά ο οικονομός του Πήτερ Πάουντ παρουσιάσθηκε στο αστυνομικό τμήμα του προαστίου ανήγγειλε και ανέφερεν ότι ο κύριός του δεν είχε επιστρέψει το βράδυ στο σπίτι του. Οι άννησυχες του δεν ήταν άδικαιολόγητες, γιατί ο Πήτερ Πάουντ ήταν ένας γερο-ιδιότροπος που είχε τις συνήθειές του και ούδέποτε έμενε την νύχτα έξω από το σπίτι του.

Ο ανειψιός του Ντίκ Πάουντ που είδοποιήθηκε, φάνηκε στενοχωρημένος και βεβαίως ότι τον είχε αφήσει έκνευρομένο κατά τις έξη το απόγευμα, κοντά στην «Σπηλιά του διαβόλου», μια έξοχης τοποθεσίας κοντά στη βίλα του. Δυό ώρες μετά την βεβαίωση αυτή του Ντίκ Πάουντ, οι αστυνομικοί βοηθούμενοι από δυό αστυνομικούς σκότους, ανέκλυπταν το πτώμα του Πήτερ Πάουντ μέσα στην «Σπηλιά του διαβόλου». Η έκθεσις του ιατροδικαστού καθόριζε την ώρα 6-7 ως ώρα της δολοφονίας. Ο Ντίκ Πάουντ είχε δηλώσει ότι τον είχε αφήσει κατά τις έξη κοντά στην σπηλιά. Τόν είχε δηλαδή αφήσει εκεί λίγη ώρα μετά τον διαπληκτισμό που είχε γίνει σ' απόσταση δια-

κοσίων περίπου βημάτων από την σπηλιά! Εγνώσθη δέ ότι αϊτία του μαλλώματος υπήρξεν ή φιλαργυρία του θύματος. Ο Ντίκ Πάουντ του είχε ζητήσει διακόσιες λίρες για να πληρώσει κάποιον χρέος του και εκείνος, μολοντί λογάριάζε ν' αφήσει σ' αυτόν όλόκληρη την περιουσία του, του τις άρνήθηκε! Την άλλη μέρα πρωί-πρωί, πριν ο Ντίκ Πάουντ πληροφορηθή ότι ο θείος του δεν είχε φανή στο σπίτι του, έπληρώσε τις διακόσιες λίρες που χρωστούσε. Έξ άλλου, τό όθμα έφερε διαμπερές τραύμα καραμπίνας και μόνον ο Ντίκ Πάουντ είχε στο πρόσθιο καραμπίνα της μάρκας εκείνης Φυσικά, με τέτοιες συντηρητικές ένδειξεις, ήταν αδύνατο να μη συλληφθή ο Ντίκ Πάουντ και να μη παραπεμφθή στο κακούργιοδικείο.

Όστόσο την στιγμή που ο δημοσίου κατηγορός έβριχνε μια τελευταία ματιά στις σημειώσεις του για να άρχισή την άγρεύσή του, σημειώθηκε κάποια άνησυχία στο άκρασπυριο και άκούσθηκε κάποιος ψίθυρος. Ένας ήλικιωμένος άνθρωπος με ύφος αγαθού άντρώ είχε σηκοθή και άνησυχούσε τους άκροατάς, θέλοντας να φύγη από τη θέση του. Ο πρόεδρος έχτύπησε τόν κώδωνα:

— Ήσυχία, παρακαλώ, στο άκρασπυριο!

Αλλά ο άγνωστος είχε θυγή κιόλας στον διάδρομο και προχώρησε προς την έδρα:

— Κύριε πρόεδρε, παρακαλώ να με άκούσετε.

— Να σάς άκούσω; Ποιος είσθε;
— Είμαι ο Τζών Ουίλκιν.
— Είσθε μάρτυς;
— Όχι... Είμαι έντομολόγος.
— Σας έρωτώ αν είσθε μάρτυς.
— Όχι. Δεν ξέρω... Έχω να πω κάτι το σοβαρό.

— Υπέρ ή κατά του κατηγορουμένου;
— Δεν ξέρω. Είναι κάτι που μπορεί να ένδιασέρη την υπόθεση.

— Μιλήστε!
— Σύμφωνα με την έκθεση της Ιατρο-

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει από μια νέα άυτοτελή και πρωτότυπη περιπέτεια του περιφήμου

Λωποδύτης - Φάντασμα

δικαστικής, το έγκλημα πρέπει να έγινε την Τετάρτη 17 Ιουλίου και ώρα 6-7 έτσι;

— Μάλιστα.

Την Τετάρτη 17 Ιουλίου έχ' δρι-σκόμουν καθισμένος στο μάρμαρο του «Καταραμένου Πηγάδι» και ξεκουράζομουν γιατί από το πρωί κυνηγούνα έντομα. Θυμάμαι καλά την ήμερομηνία γιατί την ήμερα εκείνη έπιασα ένα σπάνιο έντομο και την επομένη το έδωξα στο

έντομολογικό μουσείο. "Αν έρωτησθ ή διεύθυνσις του μουσείου για το έντομο εκείνο, θα άπάντησθ βέβαια πως δωρήθηκε από τον Τζών Ουίλκιν στις 18 Ιουλίου. Δεν κάνω λάθος λοιπόν ως προς την ήμερομηνία.

— Σας πιστεύω κύριε. Τί έγινε λοιπόν στο «Καταραμένο Πηγάδι» στις 17 Ιουλίου και κατά τι ένδιαφέρει αυτό την υπόθεση που μας άσασχολεί;

— Καθώς ξεκουραζόμουν καθισμένος στο μάρμαρο, άκουσα μίαν ύπόκοψη σάν πνιγμένη από την άγωνία φωνή που έλεγε ίκετευτικά : «Μή με σκοτώνεις Κάρολ! Θά διορθώσω τη διαθήκη μου! Είς άπάντησιν άκουσα ένα σαρκαστικό γέλιο, και σχεδόν άμέσως έναν πυροβολισμό. Έτρεξα, κύτταξα όλόγυρά μου πανικό-βλητος και άπομακρύνθηκα.

— Αλλά το «Καταραμένο Πηγάδι» άπχει περί το μισό χιλιόμερο από την «Σπηλιά του Διαβόλου» και φυσικά, αν τό θύμα φώναζε από την σπηλιά, ή φωνή του δεν θάφθανε ως τό πηγάδι. Είναι ζήτημα και αν θά άκουγόταν και ο πυροβολισμός.

— Και όμως άκουσα την φωνή και τόν πυροβολισμό. Άλλο έγκλημα εκείνη την ήμερα δεν έγινε στην περιοχή.

— Αλλά δεν είναι δυνατόν να σκότωσε ο δολοφόνος, ο Ντίκ Πάουντ ή άλλος, κοντά στο πηγάδι και κατόπιν να φορτώθηκε τό πτώμα στην πλάτη του και νακανε μισό χιλιόμετρο για να τό ρίξη στην σπηλιά. Μπορούσε άξιόλογα να τό πετάξη μέσα στο πηγάδι.

Στο σημείο αυτό σηκόθηκε ο συνήγορος του κατηγορουμένου για να ρωτήση άποτεινόμενος προς τόν Ντίκ Πάουντ:

— Έχετε κανέναν Κάρολ στην οικογένειά σας;

— Μάλιστα. Κάποιος εξάδελφός μου όνομάζεται Κάρολ Τζήμερσον, αλλά εκείνος κατοικεί σ' απόσταση 12 χιλιομέτρων.

— Ο Κάρολ Τζήμερσον είμαι εγώ! Ε-κρεάγασεν ένας λεπτοκαμωμένος νέος έγγεγονός από την θέση του. Τά μάτια όλων στράφηκαν προς αυτόν.

— Πησιάστε! Μπορείτε να μας πητε τι έκάνατε τό απόγευμα της 17ης Ιουλίου;

— Μην άπαντήσετε! Εφώναξεν ο δημοσίου κατηγορός. Αυτή την στιγμή διεξάγεται δίκη εδώ μέσα και όχι άνάγκη σεις!

— Στην περίπτωση αυτή, κύριε πρόεδρε, επιβάλλεται ή διακοπή της δίκης και την ζητούμε! Άποκρίθηκε ο συνήγορος χειρονομώντας.

Άκούσθηκαν ψίθυροι από τό άκρασπυριο, ο πρόεδρος έκρουσε δυό-τρεις φορές τόν κώδωνα και τέλος διέκοψε για λίγα λεπτά την δίκη για να συζητηθή ή αίτησις της υπερασπίσεως. "Υστερα από λίγα λεπτά, ο πρόεδρος έκρουσεν έκ νέου τόν κώδωνα για να δηλώσθ:

— Η αίτησις της υπερασπίσεως γίνεται δεκτή. Η δίκη αναβάλλεται διά με-θαύριον. Αύριον ή δικαιοσύνη θά μεταβή μετά του έντομολόγου Τζών Ουίλκιν στο «Καταραμένο Πηγάδι» προς άναπαράστασιν.

"Υστερα από λίγα λεπτά, άδειάζε ή αίθουσα του δικαστηρίου. Τελευταίος δ-λων θυγήε ο Κάρολ Τζήμερσον, ο όποιος έπανελάμβανε προς όλους τους συγγενείς του :

— 'Από τις 12 ως τις 21 Ιουλίου έ-γώ ήμουν στο κρεβάτι με δυνατό κυ-ολόγημα και πυρετό! Και ή γιατρός θά τό πιστοποιήσθ και ή φαρμακοποιός και ή ιδιοκτήτρια της πανσιόν στην όποιαν μένω.

Ένας ψηλός και συμπαθητικός νέος, άκούγοντάς τον, τόν κύτταξε αλλόκοτα, σάν άφηρημένος. Σαφνικά, έννοιωσε ένα χέρι να περνά στο μπράτσο του και στράφηκε για να ίδθ ή πλάϊ του έναν παχύ-σαρκο και ροδοκόκκινο άνδρα άκαθόρι-στης ήλικίας.

— Καλήμέρα Μάρτεν!

— Γειά σου Σούμερ! Τί νέα;

— Δεν ξέρω τίποτε. Πολύ ένδιαφέ-ρουσα αυτή ή δίκη. Δέ βρίζεις;

— 'Α! Όχι και τόσο! Κοινή υπόθε-σις χωρίς τό παραμικρό ένδιαφέρον. 'Α-πόδειξθ ότι θγαίνω από δω μέσα στρα-βομουτσουνασμένος από τό χασμού-ρημα.

— Θά σέ δω τό βράδυ;

— Δεν πιστεύω. Έχουμε πανσέληνο και αν δεν πέσθ ήμίχλη, θά πάρω την μο-τοσυκλέτα μου να κάνω καμμία βραδυή έκδρομή ως τά περίχωρα.

— Χι!... Καταλαβαίνω... Εύτυχισμέ-νος άνθρωπε!... Έχεις και καιρό να λούζε-σαι με τις άργυρές άχτίδες της σελήνης! Γειά σου λοιπόν. Καλή διασκέδαση...

Η διαπίστωση

Την άλλη μέρα κατά τις έξη το από-γευμα, μια σειρά αυτοκινήτων στα-ματούσε κοντά στο «Καταραμένο Πη-γάδι» και κατέβαιναν από αυτά, δικαστι-κοί, αστυνομικοί και δημοσιογράφοι. 'Α-πό ένα μεγάλο αυτοκίνητο, κατόικεστο, κατέβηκε ο Ντίκ Πάουντ συνοδευόμενος από τόν συνήγορό του και μερικους ύστυ-νομικούς. Δεν του φορούσαν τις χειρο-πέδες αλλά φαινόταν έξαιρετικά έννευ-ρσμένος, άνήσυχος, συγκινημένος. 'Από άλλο μεγάλο αυτοκίνητο κατέβηκαν οι συγγενείς του θύματος, οι όποιοι και θά τό κληρονομούσαν αν καταδικάζοταν ως δολοφόνος ο Ντίκ. Ψύχραιμος, κύριος του έαυτού του, γελαστός σχεδόν, ο Κά-ρολ Τζήμερσον συζητούσε μαζί τους κα-πνίζοντας και ρίχνοντας πότε-πότε πλά-γιες ματιές προς τόν Ντίκ Πάουντ. Τέ-λος, από άλλο αυτοκίνητο, ιδιωτικό σύ-τό και πολυτελέστατο, κατέβηκαν ο Σού-μερ, ο Μάρτεν Ντάλ και ο έντομολόγος Τζών Ουίλκιν.

Σε λίγο άρχισε ή επί τόπου κατάθεση του έντομολόγου. Όλος εκείνος ο κό-σμος σχημάτισε κύκλο γύρω από τό «Κα-ταραμένο Πηγάδι» και ο έντομολόγος πα-ρελήθη να καθήσθ στο μάρμαρο, στη βέ-ση άκριβώς που καθόταν τό απόγευμα της 17ης Ιουλίου και να προσπαθήσθ, συγ-κεντρώνοντας τις άναμνήσεις του, να θυμηθ από ποιά μέρος έφθασεν ως τά αυτ ά του ή μυστηριώδης εκείνη φωνή.

— Έκαθόμουν σ' αυτήν άκριβώς την θέση. Θυμάμαι καλά πως είχα καθήσθ άποκαμωμένος και έκανα άέρα με την ψάθα μου όταν άκουσα την φωνή.

— Από πού ήρχετο ή φωνή;

— 'Α! Δ σάς είπα! Δεν μπορώ να κα-βρώσω. Έτρεμάξα τόσο πολύ! Πάντως θυμάμαι πως ή φωνή έφθασε σάν πνιγμέ-νη ως τ' αυτιά μου.

Σαφνικά έρρίγησαν όιοι.

Μία ύπόκοψη φωνή άκούσθηκε εκείνη άκριβώς τη στιγμή και ή φωνή αυτή έ-

λεγε ίκετευτικά : «Μή με σκοτώνεις Κά-ρολ! Θά διορθώσω τη διαθήκη μου!» Άμέσως κατόπιν άκούσθηκε ένα σαρκ-αστικό γέλιο και ένας πυροβολισμός!

— Άκούσατε; ρώτησε πελιδνός ο άγα-θός έντομολόγος.

Τώρα πιά άλληλουτάζονταν όλοι πε-λιδνοί και σάν πανικόβλητοι. Πριν όμως συνέλθουν από την πρώτη τους κατάπλη-ξη, άκουγόταν για δεύτερη φορά ή ίδια ίκεσία, τό γέλιο και ο πυροβολισμός!

— Πάλι! Τί σημαίνει αυτό τό μυστή-ριο ; 'Από πού έρχεται αυτή ή φωνή ; Ποιος πυροβολεί; ρώτησε κατάχλωμος ο εισηγητής.

— Η φωνή έρχεται από την «Σπηλιά του Διαβόλου» και από κει μέσα πυρο-βολούν! άποκρίθηκε έπεμβαίνοντας ο Μάρτεν Ντάλ. Θά σάς δώσω εγώ την έ-ξήγησθ, αλλά προηγούμενος ο ίνσπείτωρ Σούμερ άς περάσθ τις χειροπέδες στα χέρια του δολοφόνου να μην αυτοκινή-σθ... γιατί ή δικαιοσύνη τόν χρειάζεται ζωντανό!

Ο Σούμερ έβγαλε τις χειροπέδες του από τη μέση του και έκανε να προχωρήσθ προς τόν Ντίκ Πάουντ. Ο Μάρτεν Ντάλ όμως τόν σταμάτησε:

— Όχι σ' αυτόν Σούμερ! Αυτός είναι άθώος! Στα χέρια του Κάρολ Τζήμερσον θά περάσθ τις χειροπέδες σου!

Και ένθ όλοι τόν κύτταζαν σάν άπολι-θωμένοι, ο Κάρολ Τζήμερσον που εκείνη την στιγμή βρισκόταν πλάϊ του, τόν κύ-ταξε βλεπόμενος λέγοντάς του:

— Πώς σάς άφισαν οι φύλακες του φρενοκομείου και βγήκατε;

— Ένας από τους φύλακες θέλησε να με έμποδίσθ... αλλά τούσκασα μια τέτοια γροθιά... που τόν έσπασε «νόν-αυτί»!

Και πράγματι, τελειώνοντας τη φράση του, ο Μάρτεν Ντάλ, του κατέφαρ μια τρομερή γροθιά στο στήθος. Έκείνος κλονίσθηκε μια στιγμή και σωράσθηκε φτύνοντας αίμα και δόντια.

ΕΞΥΜΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο κύριος.— Γιάννη, χτύπα ή πόρτα 'Αν με ζητήσθ κανείς πές πως λείπω.

Ο ύπηρέτης.— Κιό ά, κύριε. Μα για να με πιστέψουν, δώσε μου να κανίξω και κανένα πούρακι σας...

— Κάνε τη δουλειά σου Σούμερ! Τις χειροπέδες σου! Μπορεί να τούσπασθ δυό-τρία δόντια αλλά δεν τούκοψα και τη γλώσσα και έτσι θά μπορέσθ σε λίγο να όμολογήσθ...

Και στρεφόμενος προς τους δικαστι-κούς :

— Η φωνή αυτή, κύριοι, δεν έρχεται από τό υπερέπεραν. Κάποιος φίλος μου, ο Κινέζος Τσάο — Τσέν, εφώναξε από την «Σπηλιά του διαβόλου». Αυτός και πυροβόλησε! Έτρεπε, κύριοι, για να σω-θή ο Ντίκ Πάουντ από τά χέρια του δη-μίου, ν' άποδειχθ ή ελικοκνήνη ή κατάθε-σις του τμήμου έντομολόγου Τζών Ουί-λκιν. Η κατάθεσις εκείνη κατέρεπε την κατηγορία! Χθές όλη την νύχτα έρ-γάσθηκα. Είχα πιστέψει τόν Ντίκ Πά-ουντ όταν παραφερόμενος κατά την διάρ-κειαν της δίκης δροντοφωνούσε ότι ο θείος του, μετά τόν διαπληκτισμόν, με-ταμελήθηκε κοντά στην σπηλιά και τού-δωσε τις διακόσιες λίρες που εκείνος του είχε ζητήσθ, συνοδευόμενος τες με συμ-βούλές και με ύβρεις! Για να βεβαιωθ άν ο έντομολόγος κατέθεσε αλήθειες ή ψέμματα ήθα χθές την νύχτα έδώ με τόν φίλο μου Τσάο — Τσέν. Έκάναμε με κλεφτοφάναρα την έρευνά μας και διαπι-στώσαμε πως ύπάρχει μεγάλη ρωγμή έ-δάφους, που ένώνει την «Σπηλιά του Δι-αβόλου» με τό «Καταραμένο Πηγάδι!»

Έτσι χάρις σ' αυτήν την ρωγμή ο έντο-μολόγος άκουσε τόν Πήτερ Πάουντ να ίκετεύη τόν δήμιό του! Δεν πιστεύω να υποθέσετε ότι ο Τσάο — Τσέν και εγώ άνοιξαμε σέ μια νύχτα, μια ρωγμή μή-κους μισού χιλιόμετρο! Και τώρα, ιδού κατά την γνώμη μου πως έγινε τό έγκλη-μα : Ο Κάρολ Τζήμερσον γνωρίζοντας ότι δια διαθήκης ο θείος του καθιστούσε μοναδικόν κληρονόμον του τόν Ντίκ Πά-ουντ, προπαράσκευσε τό έγκλημα του με προσχή. Πρώ ήμερών έκανε τόν άρρω-στο για να πιστοποιήσθ το άλλοθι. Τό απόγευμα εκείνο κλείδωσε την πόρτα του δωματίου του και από τό παράθυρο πή-δρε στήν κήπο χωρίς να γίνθ αντίλη-πιτός, πήρε την μοτοσυκλέτα του και έ-φυγε. Στο σπίτι του Ντίκ θά μπορούσε όποσδήποτε να μπθ και να πάρεθ για λίγη ώρα την καρμπίνα του. Η τύχη τόν εύ-νόησε να παρακολουθήσθ ίσως από μα-κρού τόν διαπληκτισμό του Ντίκ με τόν Πήτερ Πάουντ. Ο Ντίκ πήρε έν τέλει τις 200 λίρες και έφυγε εύχως στημένης. Τό-τε ο Κάρολ έφφανίσθηκε τρομερός μπρος στον θείο του και άπειλώντας τον με την καρμπίνα του Ντίκ, τόν υπερέσσε να μπθ στη σπηλιά. Έκεί τό θύμα ίκέτευσε αλλά τό κάμω. Έτσι ο έντομολόγος ά-κουσε την ίκεσία και τόν πυροβολισμό. Άλλά τί κάμωα τόσος και σάς λέω; Θά όμολογήσθ σε λίγο ο ίδιος.

Και τήσάζοντας τόν Κάρολ που με τό μανδύλ του σκούριζε τά ματωμένα του χείλη.

— Έχω δίκιο; Θά όμολογήσθ;

Αντί άλλης άπάντησε, ο Κάρολ έ-κρεψε τό πρόσωπό του με τά χέρια του και άκούσε να πλάθθ με αναπληγιά.

— Όμολογεί κύριοι ήδη... όπως βλέ-πετε...

— Εγώ δίκιο; Θά όμολογήσθ;

Αντί άλλης άπάντησε, ο Κάρολ έ-κρεψε τό πρόσωπό του με τά χέρια του και άκούσε να πλάθθ με αναπληγιά.

— Όμολογεί κύριοι ήδη... όπως βλέ-πετε...

— Εγώ δίκιο; Θά όμολογήσθ;

Αντί άλλης άπάντησε, ο Κάρολ έ-κρεψε τό πρόσωπό του με τά χέρια του και άκούσε να πλάθθ με αναπληγιά.

— Όμολογεί κύριοι ήδη... όπως βλέ-πετε...

— Εγώ δίκιο; Θά όμολογήσθ;

Αντί άλλης άπάντησε, ο Κάρολ έ-κρεψε τό πρόσωπό του με τά χέρια του και άκούσε να πλάθθ με αναπληγιά.

— Όμολογεί κύριοι ήδη... όπως βλέ-πετε...

— Εγώ δίκιο; Θά όμολογήσθ;

Αντί άλλης άπάντησε, ο Κάρολ έ-κρεψε τό πρόσωπό του με τά χέρια του και άκούσε να πλάθθ με αναπληγιά.

— Όμολογεί κύριοι ήδη... όπως βλέ-πετε...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Απόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Αίσθηματικά διηγήματα Τό παγκάκι του πάρκου

Κ ΑΘΕ βράδυ, την ίδια ώρα ή Μαρία καθόταν στο ίδιο παγκάκι του δημοσίου πάρκου. Ήταν όρθια, και ζούσε ολομόναχη σε μια μικρή καμαρούλα. Κανείς δεν την περίμενε έπειτα από την δουλεία της. Κι' έτσι, καθόταν εκεί κάθε βράδυ ώπου να νυχτώσει, γιατί μετά από το φαί δεν τολμούσε να βγεί έξω. Καθόταν λοιπόν εκεί κι' ώνειροπολούσε.

Η Μαρία δεν ήταν ύποπτη. Ήταν απλώς συμπαθητική. Έκείνο το βράδυ, καθώς πλησίασε στο παγκάκι της, είδε κάποιον νέο να κάθεται εκεί. Για μια στιγμή έδιστασε. Σκέφθηκε να πάει να καθήσει κάπου άλλο, αλλά η συνήθεια νίκησε όλα τα άλλα συναισθήματα: πήγε και κάθισε στην συνηθισμένη της θέση, λίγο πιο μακριά από τον νέο. Εκείνος δεν φάνηκε να την πρόσεξε. Έμειναν έτσι και οι δύο καθιστοί, ο ένας κοντά στον άλλον, αλλά ο καθένας βυθισμένος στις ατομικές του σκέψεις. Η Μαρία του έριχνε πού και πού μια ματιά. Κι' αντέλθθη πως ο γείτονάς της ήταν ένας μελαγχολικός νεαρός, καλοντυμένος κι' αξιοπρεπής. Στα χέρια του κρατούσε ένα χαρτοφύλακα.

Εκπληκτική, η Μαρία άκουσε μια απότομη φωνή να της λέει:

— Έχετε καμιά ιδέα για σχέδια; Πές τε μου, για το Θεό, αν τα σχέδια αυτά είναι καλά. Κυττάζετε, κυττάζετε...

Κι' ο νέος άνοιξε συγχρόνως το χαρτοφύλακα και της έδειξε διάφορα σχέδια.

— Πές τε μου, δεν είναι καλά; Ξαναρώτησε. Τα έκανα για ένα περιοδικό κι' όμως άπεριόριστο.

Στην αρχή η Μαρία αρβυλάζε κάπως με το απότομο ύψος του, κατόπιν όμως κατάλαβε. Ο νέος εκείνος υπέφερε για το ότι είχε ακόμα κατορθώσει να βρει τον δρόμο του στη ζωή. Η Μαρία ήταν πολύ ευαίσθητη και την ευαισθησία αυτή την δυνάμωνε ή μοναξιά της και το γυναικείο της ένστικτο.

Κύτταζε τα σχέδια. Παράσταναν ωραίες κομψές γυναίκες, θουτηγμένες στα τούλια και στο μεράκι. Τα σχέδια εκείνα ήταν για περιο-

δικά μόδας, και φαινόταν πράγματι πολύ επιτυχημένα.

— Άχ! Δεσποινίς, συγχωρήστε με, της είπα σε λίγο ο νέος με ύφος μετανοημένο. Ώρες-ώρες χάνω το κεφάλι μου. Μά για σκεφθήτε, αντιμετωπίζω διαρκώς κλεισμένες πόρτες, παντού!

— Μή στενοχωρηθείτε έτσι! Δεν φταίνε τα σχέδιά σας! Κάνετε λίγη ύπομονη, και κάποτε άσφαλώς θα πετύχετε!

Δέκα λεπτά αργότερα είχαν γίνει φίλοι με τον Μάριο. Αυτή τον κύτταζε με τρυφερότητα. Κάτω από το αξιοπρεπές πρόσωπό του, είχε ανακαλύψει όλη την νεανική ομορφιά του.

Δεν άργησαν να γίνουν φίλοι. Κάθε βράδυ έρχόντουσαν μαζί πιά στο ίδιο παγκάκι.

— Τίποτε νεώτερο; τον ρώτούσε με ενδιαφέρον ή Μαρία.

— Τίποτα δυστυχώς, απαντούσε ο Μάριος.

Αυτές ήταν οι πρώτες λέξεις που αντήλλαξαν τακτικά κάθε βράδυ. Έπειτα μιλούσαν για χίλια δυο άλλα πράγματα σαν παλαιοί φίλοι.

Κι' ή Μαρία άνακαλυπτε καμιά φορά τόση τρυφερότητα μέσα στο βλέμμα του, που μεθεόσε κυριολεκτικά από ευτυχία. Το αίμα άνδαινε τότε στο χλωμό πρόσωπό της, κι' άρχιζε να ώνειροπολή με άνοιχτά μάτια. Τόν άφηνε να μιλά, κι' ή φωνή του άνηχοόσε σαν μουσική μέσα στην καρδιά της. Είχε άπλόητη βεβαιότητα πως θα όρχόταν κάποτε και ή μέρα που ο Μάριος θα τακτοποιούσε την δουλεία του. Και τότε; Ήταν τότε μόνος κι' αυτός! Εκείνος ήταν 26 έτών, εκείνη 25. Ήξερε βέβαια πως δεν ήταν ώριμα, πως τα μάτια της φαινότανε κουρασμένα και κουμένα, μα αισθανόταν μέσα της τόση αγάπη, τόση τρυφερότητα, που ίσως ήταν ο Μάριος τακτοποιούσε τις δουλειές του, θα καταλάβαινε όλη την αξία της, όλη την εξησφαλμένη ευτυχία που θα εύρισκε κοντά της.

Κι' ένα βράδυ επί τέλους, ο Μάριος ήλθε θιανδευτής:

— Μαρία! Μαρία!

Έκείνη έτρεμε. Τόν κύτταζε έκστατικά.

— Μαρία! Τι ευτυχισμένος που είμαι! Βρήκα επί τέλους δουλειά! Έκλεισα συμφωνία σ' ένα μεγάλο περιοδικό, κι' ένα

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια από την σελ. 21)

της διηγήθηκα τα καθέκαστα. Η Γκόγια έσκασε στα γέλια. Γιατί ο φίλος μου δεν έρχόταν να της το πει;

Στο τέλος πήραμε μια παράξενη άπόφαση: θα πηγαίναμε την επομένη άπρόσκλητοι στο σπίτι του 'Αλδέρο, να πάρω με το τσάι.

Για ναμαι ειλικρινής, αισθανόμουν κάποια συγκίνηση. Μά ή Γκόγια, αντίθετα, την ώρα που άνεβαίναμε τις σκάλες της ώραιότητας δίλλας του φίλου μου, ήταν πιο εύθυμη και κεφάτη παρά ποτέ. Βέβαια, ο 'Αλδέρος θα δοκίμαζε την μεγαλειότητα έκπληξης της ζωής του. Και αυτό άκριβώς φοβόμουν.

Όταν μπήκαμε στο σαλόνι, ο φίλος μου μύριξε μια ματιά, που δεν θά τη ξεχάσω ποτέ. Ήταν σαν χαμένος.

Έσπευσε να φιλήσει το χέρι της Γκόγιας, εχλωμάσε, προσπάθησε να χαμογελάσει, έδωσε κάποια έντολη στον καμαρίση του, ρίχτηκε σε μια καρέκλα εξαντλημένος και στο τέλος ήλθε στον έαυτό του. Άνέκτισε την ψυχραιμία του.

Η Γκόγια ήταν πνευματώδης, και ή συζήτησης που έπληκλούθησε, έθιξε όλα τα θέματα. Μιλήσαμε για θέατρο, για γυναίκες, για έρωτα. Ήξερα πως ένα περίφημο όπόγευμα, μα παράξενο, ο φίλος μου ο 'Αλδέρος φάνηκε όλοτελα διαφορετικός από ό,τι τον ήξερα: όμιλητικός, εύθυμος, άδιάφορος για την έπισκεψή μας, αστακτής σε όρισμένες συζητήσεις, πεινιά όντελνί-ας σε άλλες. Μας άπεχαίρι-τησε με κάποια είδωλνία την ώρα που φύγαμε. Τι να είχε συμβεί; Δεν τον άνεγνώριζα πιά. Μα και ή Γκόγια άκούμα έμεινε κατάπληκτη. Ποιό ήταν ο 'Αλδέρος, όπως της τον είχα περιγράψει;

Τι μυστήριο που είναι ή ανθρώπινη καρδιά!

Την επομένη έλαβα ένα σημείωμα από τον 'Αλδέρο. Μου έγραψε τα εξής λόγια: «Μου γατέτασες το ήνε-ρό μου. Γιατρεύτηκε ταλαιμία, αλλά όποιοι τουμερά, άφάν-ταστα... 'Αλδέρος».

Έπρεζε σπίτι του. Είχι φύγει σε μακρινό ταξίδι, χωρίς να άφήσει διεόδυνση.

PANIERO ΓΚΟΥΜΠΡ

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΝΕΡΟ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΑΘΗΤΕΥΣΙΑ

Ένα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

του Ε. ΝΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Προηγούμενα

Η Κα Αιμιλία, οίκονόμος του βουλευτού Ροδέρτου Βαλλεράν που μόλις έχει πεθάνει, πηγαίνει στο Τροαίγ να παραλάβει την κόρη του Ρενέ, που είναι ή μόνη κληρονόμος της μεγάλης περιουσίας του. Ο άνεψιός του Βαλλεράν, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, που έσποθαλμιά την κληρονομία, την ακολουθεί κρυφά. Η Κα Αιμιλία παίρνει την Ρενέ και φεύγουν για το Παρίσι. Στο δρόμο όμως, ένα αιφνιό-τύχημα τους σταματά. Θέλοντας και κή διακόπτεται το ταξίδι του και ο Λαντιέ. Ο εξάδελφος και συνένοχός του Πασκάλ, άποφασίζει να πάει να τον βρει.

2η ΠΟΝ

Σ έπιστρέφουμε τώρα στο Μαζόν Ρουζ.

Ο γιατρός, εξετάζοντας προσεκτικώτερα το πόδι της κυρίας Αιμι-λίας απέφάνθη ότι έπρεπε αυτή να ξεκουρασθή δώδεκα έως δεκαπέντε μέρες.

Η άπελπισία της πρώην οίκονόμου του Ροδέστου Βαλλεράν δεν περιγραφόταν. Ήθελε μια ώρα άρχίτερα να φέρη την Ρενέ εις έπαφήν με τους έντολοδό-γους του κυρίου της και φοβόταν μήπως ή καθυστέρησης αυτή γίνη αιτία δυσσε-στον για την κηδεμονευόμενη της. Είχε θυμηθή τις άνησυχίες τις όποιες ένέπνεε στον Ροδέρτο ο άνεψιός του Πασκάλ Λαντιέ και σκεπτόταν τι άρα γε μπορού-σε να συμβή αν ή καθυστέρησης αυτή πα-ρελείπεται.

Μή μπορώντας όμως και τίποτε άλλο να κάνει από του να περιμένη να γίνη το πόδι της καλά, περιορίζεται στο να κρατή μυστικό το όνομά της καθώς και το όνο-μα της νέας που συνόδευε.

Όσον άφορά τον Λεοπόλδο Λαντιέ, αυτός έμεινε στο ξενοδοχείο ως περιο-δεύων έμπορούπλληλος υπό το όνομα Βαλιάν. Είχε άκούσει τον γιατρό να λέ-γν στον ξενοδόχο ότι ή κυρία με το στρα-μπουλημένο πόδι δεν θα μπορούσε να τα-ξιδίηη προτού περάσουν δέκα πέντε μέ-ρες και φροντίζε κι' αυτός να παρατείνη την διαμονή του στο Μαζόν Ρουζ, προ-φασίζόμενος διαφόρους λόγους, έμπορι-κούς. Έν τώ μεταξύ παρακολουθούσε τις κινήσεις των δύο γυναικών και ιδίως της Ρενέ, που ήταν και ή μόνη από τις δύο που μπορούσε να βγαίνει από το ξενοδο-χείο. Άλλά ή νέα δεν έβγαυε παρά για να παραγγείλη κανένα φάρμακο στο γει-τονικό φαρμακείο, ή για να έπισκεφθή τον γιατρό, τον όποιον κρατούσε τακτικά ένημερο για την πορεία της καταστάσεως της κυρίας Αιμιλίας.

— Πάει καλά, είπε τρίβοντας τα χέρια του ο Λεοπόλδος. Τα πονάκια μου κά-θονται φρόνιμα και δεν τάχουν σκοπό να πετάξουν προτού περάσουν οι δέκα πέντε αυτές ήμέρες. Μπορώ, λοιπόν, να κάμω έφοβα ένα ταξίδι ως το Παρίσι για να συναντήσω τον φίλιον εξάδελφό μου

Πασκάλ, να κάμω με μαζί το νέον σχέδιο δρώσεως και να έπιστρέψω κατόπιν έδώ για να το εφαρμόσω. Μόλις άνοίξω ο δρόμος θα φύγω.

Το τηλεγράφημα όμως του Πασκάλ του χάσας το δρομολόγιο. Και τον άνησύ-χησε μαζί. «Άφου περνά από το Μαζόν Ρουζ, σκέφθηκε, θα πηγαίνη στο Ρομ-λά. Για ποιο σκοπό, όμως; Τι πηγαίνει να κάνει εκεί; Μήπως του έγραψαν; Και γιατί θέλει να με ιδή; Μήπως ύπάρχει κανένας κίνδυνος;» Μην μπορώντας να δώσει καμιά έξήγηση σ' όλα αυτά ο Λαντιέ, άπεφάσισε να κάνει ύπομονη και να περιμένη τον συνένοχό του. Το τραί-νο, όπως έμαθε, δεν σταματούσε στον σταθμό του Μαζόν Ρουζ παρά μισό μο-νάχα λεπτό. Το χρονικό αυτό διάστημα δεν θα τους ήταν άρκετο να πουν τίποτα. Γι' αυτό ο Λεοπόλδος έσπευσε να προμη-θευθή ένα ελατήριο πρώτης θέσεως για το Ρομλά, θα συνόδευε έτσι τον εξά-δελφό του και θα τα έλεγαν μέσα στο τραίνο.

Το τραίνο έφθασε στο Μαζόν Ρουζ με μικρή καθυστέρηση, λόγω της κακής κα-ταστάσεως της γραμμής από το χιόνι. Ο Λεοπόλδος περιμενε στον σταθμό. Μόλις λοιπόν άντελήθη πίσω από το τζάμι έ-νος παραθύρου το κεφάλι του Λαντιέ, ά-νοιξε την πόρτα του διαμερίσματος του και μπήκε μέσα. Ο έργολάβος ήταν μόνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Σε λίγο έδιδετο το σύνθημα της έκκλ-νήσεως και το τραίνο έφευγε για το Ρο-μλά.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα, ο Πασκάλ έδινε σημαία ζωής άνησυχίας και νευ-ρικότητος. Κάθε τόσο πηγαυε στο παρά-θυρο και κύτταζε προς τον σταθμό, όταν δέ είδε το τραίνο να ξεκινά χωρίς να φαίνεται αυτός τον όποιον έπερίμενε, ή άνησυχία του μετεβλήθη σε άγανάκτηση. Πέταξε με θυμό ήτο πτώμα το τσιγάρο που κάπνιζε και πήγε και έπεσε βαρύς στο καθισμά του.

Ο Λεοπόλδος τον παρακολουθούσε χα-μογελώντας κάτω από τα σκούρα του γυαλιά.

«Περίφημα, σκέφθηκε, δεν με άνεγνώ-ρισε. Και άφου δεν με άνεγνώρισε αυτός θα πη ότι δεν θα μπορέσει να με άναγνώ-ρση ούτε το καλύτερο λαγωνικό της Πα-ρισινής Άστυνομίας».

Και άπεθυγόμενος στον Πασκάλ είπε με την φυσική του φωνή:

— Είναι φοβερό να περιμένη κανείς και να μην έρχονται....

Ο Πασκάλ τον κύτταζε κατάκληκτος και άφανος.

Ο Λαντιέ συνέχισε:

— Για να μη με άναγνώριση ούτε ο φίλος μου και συνέταιρός μου κ. Πα-σκάλ, θα πη ότι έχω γίνει πραγματικά ά-γνωστός!

Αυτή την φορά ο Πασκάλ δεν άμφέ-δαλλε. Είχε μπροστά του τον συνένοχό του.

— Πραγματικά είπε, αν άλλαζες και την φωνή σου δεν θα σε άνεγνώριζε. Τα συγχαρητήριά μου.

Και έδωσε το χέρι του στον Λεοπόλδο.

— Έδωκε μάλιστα τώρα, είπε ο τελευ-ταίος αυτός. Όπως βλέπετε έλαβα όλα τα μέτρα να μη σάς χασομερήσω και για να τα πούμε άνετα και άνερόκλητα. Γιατί φαντάζομαι ότι κάτι έχετε να μου πείτε. Δεν θα μου τηλεγραφούσατε να βρεθώ στο σταθμό του Μαζόν Ρουζ μόνο και μόνο για να σάς δώσω την ευχαρίστηση να με ιδήτε ή μάλλον να θαυμάσετε την νέα μου φυσιογνωμία!...

— Άσφαλώς έχουμε να μιλήσουμε. Το τηλεγράφημά σου με άνησυχισε πολύ και έπωφελήθηκα της ευκαιρίας που μου πρόσφερε ένα ξαφνικό και διαστεικό τα-ξίδι μου στα άνατολικά, για να σου δώ-σω ραντεβού και να σου ζητήσω έξηγή-σεις.

— Έν τάξει. Λοιπόν, όλα θα ήσαν τε-λειωμένα αν δεν μ' έμπόδιζε ένα άπρο-σδόκητο γεγονός....

— Και ή νόθος του Ροδέστου Βαλλε-ράν;

— Είναι στο Μαζόν Ρουζ και νοση-λεύει την κυρία Σολλιέ που έχει γλυστερή-σει πάνω στο χιόνι και στραμπουλήσει το πόδι της. Αυτή ή κ. Σολλιέ είναι εκείνη στην όποιαν ο μακαρίτης άνεθεσε να οδη-γήση την κληρονομία στο Παρίσι, στον συμβολαιογράφο που σάς έχω πη, για να πάρη απ' αυτόν το γράμμα που θα την καταστήσει μιá από τις πλουσιώτερες νύ-φες της Γαλλίας.

— Αυτό το γράμμα έπρεπε να τόχαμε δώσει στο χέρι. Πώς δεν το πήρες ά-κόμη;

— Διόβολε!... Βιάζεσθε, βλέπω, πολύ, άπάντησε γελώντας ο Λεοπόλδος. Δεν πρόκειται να κλέψω το γράμμα από έναν άθροστο ζωντανό που θα το ζητούσε, αλλά από ένα πτώμα που δεν θα το ζητή-ση ποτέ.

— Πώς αυτές οι γυναίκες βρέθηκαν στο Μαζόν Ρουζ;

Ο Λεοπόλδος άφηνήθηκε τότε, σύντο-μα, έσα γνωρίζομε ήδη.

— Αν δεν έπρεπε αυτό το καταραμένο χιόνι, κατέληξε, δεν θα μές ήσαν τόσο ένοηλντικές αυτή τη στιγμή οι δυο γυ-ναίκες.

— Τώρα τί σκοπεύεις να κάμης; ρώ-τησε ο Πασκάλ Λαντιέ.

— Θα σκεφθώ μαζί σας γι' αυτό.

— Άς σκεφθούμε, λοιπόν....

— Προηγούμενος, όμως, πρέπει να μάθω πόσες μέρες πρόκειται να μείνετε από το Παρίσι.

— Μία ή δυο το πολύ.

— Μπορώ να σάς ρωτήσω που πηγαί-νετε;

— Στο Ρομλά.

— Ναί.
— Μάθατε, μήπως, τίποτε πού αφορά την πληρονομία;

— Τίποτε. Έμαθα από ένα τηλεγράφημα ότι η γυναίκαδούλη μου είναι άρρωστη εκεί και πάω να την ιδώ.

— Α!... Μου πήρατε αυτή τη στιγμή ένα μεγάλο βάρος από το στήθος. Έγώ είχα φοβηθώ καμιά περιπλοκή.

Εκείνη την ώρα το τραίνο σταμάτησε στον σταθμό του Πόν-σνρ-Σέν. Σέ λίγο άνοιξε η πόρτα του διαμερίσματος και ένας ταξιδιώτης έτοιμάστηκε να ανέβει.

Ο Πασκάλ έσκυψε στο αυτί του συν-ενόχου του.

— Σιωπή, του ψιθύρισε. Θα γυρίσει πίσω, στο Μαζόν Ρουζ και θα σου αναγγείλω εγώ την ημέρα και την ώρα της διαβάσεώς μου, για να τα ξαναπούμε. Δεν πρέπει να μάς δούν μαζί στο Ρομύλλ.

Ο Λεοπόλδος δεν άπληντησε. Ξανοφόρεσε άμέσως τα γυαλιά του και έμεινε ακίνητος στην γωνιά του, κάνοντας πως κοιμότανε.

Μετά δέκα τρία λεπτά το τραίνο έφθανε στο Ρομύλλ. Ο Λεοπόλδος και ο Πασκάλ κατέβηκαν σαν δυο ξένοι συνεπιβάται. Μέσα στον σταθμό ο Λεοπόλδος είπε του άλλου:

— Μετά μία ώρα θάρη το άλλο τραίνο για το Μαζόν Ρουζ. Θα επιστρέψω εκεί και θα περιμένω τηλεγράφημά σας.

— Σύμφωνοι, έκανε ο Πασκάλ Λαντιέ. Και οι δυο συνένοχοι έχωρίστηκαν.

Ο Λεοπόλδος πήγε στο καφενείο του σταθμού για να πάρη κάτι και να περάση την ώρα του, ο δέ Πασκάλ βγήκε έξω και ζήτησε το ξενοδοχείο στο όποιον έμενε η Μαργαρίτα. Όπως θυμούνται οι άναγνώστες μας ήταν αυτό το «Ξενοδοχείον του Ναυτικού».

— Άς προηγηθούμε, όμως, λίγο της αφίξεως του Πασκάλ Λαντιέ στο Ρομύλλ για να ιδούμε τι είχε απογίνει η Μαργαρίτα.

Την αφήσαμε, όπως εγράψαμε, άρρωστη βαρέα. Ο γιατρός είχε διαγνώσει εγκυφαλική συμφόρηση. Η προσβολή ήταν πολύ δυνατή. Χάρις όμως στην έγκαιρον επέμβαση του γιατρού και τις ακούραστες περιποιήσεις του, ο κίνδυνος είχαν ελκείψει σχεδόν άμεσως.

Υστερ από δυο μέρες η Μαργαρίτα είχε ξαναβρή την πνευματική της διαύγεια και το πρώτο που σκέφθηκε ήταν η κόρη της.

Είπαμε ότι ο κίνδυνος είχε περάσει ή άρρωστη, όμως, δεν μπορούσε να κινηθί. Ο πυρετός της έκανε ακόμη το αίμα και έπρεπε να μένη στο κρεβάτι. Μια μέρα κάλεσε τον ξενοδόχο και τον παρακάλεσε να στείλη το τηλεγράφημα που ξέρομε στον οικονομό της, τον Ζοσελέ, ο οποίος και έφθανε την άλλη μέρα στο Ρομύλλ.

Μη μπορώντας να συνεχίση ή ίδια τις έρευνες για την άνεγερση της κόρης της ή Μαργαρίτα, σκέφθηκε να χρησιμοποιήση τον Ζοσελέ, που καθ' όλα τα φαινόμενα ήξερε ή μάντευε την ύπαρξη του μυστικού της. Και πραγματικά, ο Ζοσελέ έμάντευε ότι κάποιο μυστικό ύπηρχε στην ζωή της κυρίας του, μυστικό του οποίου δεν του διέφευγε ο χαρακτήρ.

Η Μαργαρίτα του είπε ότι ένδιεφερε πολύ να βρή τα ίχνη νεαρής κόρης που της ήταν ιδιαιτέρως άνακτη και του ά-

νέθεσε να πάη την άλλη μέρα στον πύργο Βιρ και να κατασκοπεύση την οικονομό, ή οποία, χωρίς άλλο, θα πηγαινε μια μέρα να συναντήση την νέαν αυτήν.

Τίμος και άφωτισμένος άνθρωπος ο Ζοσελέ, υπεκλήθη. «Η κυρία, σκέφθηκε, δεν μου τ'ά λέγει όλα, αλλά αυτό δεν σημαίνει. Στο κάτω-κάτω, γιατί να μου φανερώσ τ'ό μυστικό της;»

Απεφάσισε, λοιπόν, να συμμορφωθί κατά γράμμα με την θέληση της κυρίας του.

Την άλλη μέρα έφευγε για τον πύργο Βιρ.

Την ίδια μέρα και μετά την αναχώρηση του οικονομού, ο Πασκάλ έπερουσιάζετο στο «Ξενοδοχείον του Ναυτικού».

— Έχετε εδώ μια κυρία άρρωστη από το Παρίσι; ρώτησε τον ξενοδόχο.

— Την κυρία Μπερτέν;...

— Ναί.

— Μάλιστα, εδώ είναι.

— Είμαι συγγενής της. Χθες την ζήτησα από στίτη της και έμαθα ότι είναι εδώ πολύ άρρωστη. Πώς είναι, λοιπόν;

— Ήταν πολύ άσχημα, κύριε, χωρίς όμως στον γιατρό μας που είναι περίφημος, ή δυστυχισμένη κυρία βρίσκεται πια εκτός κινδύνου. Μας έχει όμως τρομάξει όλους όσο δεν παίρνει! Κι αυτόν ακόμη τον γιατρό!

— Όστε με δεβαιώνετε ότι δεν υπάρχει πια κίνδυνος;

— Μάλιστα κύριε. Ο κίνδυνος έχει περάσει, τ'ά άλλα είναι ζήτημα καιρού.

— Μπορώ να την ιδώ;

— Νά την ρωτήσουμε... Τό όνομά σας παρακαλώ;

— Είμαι ο γαμπρός της, Πασκάλ Λαντιέ.

Ο ξενοδόχος βγήκε από το ταμείο του και είπε:

— Λάβετε, παρακαλώ, τον κόπο να με ακολουθήσετε.

Ανέβηκε μια σκάλα και χτύπησε ελαφρά μια πόρτα που ήταν ακριβώς απέναντι.

Η Βικτωρία, μια από τις υπηρέτριες του ξενοδοχείου, που έμενε διαρκώς κοντά στην άρρωστη, άνοιξε σε λίγο την πόρτα.

— Είναι ο διευθυντής μας, είπε ή υπηρέτρια στην Μαργαρίτα.

— Άς έ'... άκούσθηκε αδύνατη σαν ψίθυρος, ή φωνή της άρρωστης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ο ξενοδόχος μπήκε και πηλσίασε το κρεβάτι της άρρωστης, αφήνοντας απ' έξω τον Πασκάλ.

— Κυρία, είπε, δεν είμαι μόνος. Ένας κύριος είναι απ' έξω και ήλθε επίτηδες από το Παρίσι για να σας δει.

— Ποιος είναι; ρώτησε ή Μαργαρίτα.

— Ο γαμπρός σας, ο κ. Πασκάλ Λαντιέ.

Στα μάτια της Μαργαρίτας ζωγραφίσθηκε ή άπορία. Πώς έμαθε ο Πασκάλ ότι ήταν στο Ρομύλλ; Μήπως ήξερε τό μυστικό της; Επί τέλους λίγο την ένδιέφερε. Τώρα πια ήταν έντελως ελεύθερη και δεν είχε να δώση σε κανέναν λογαριασμό.

— Καλά, είπε Πέστε του κ. Λαντιέ νάρθη.... Θα εύχαριστηθώ να τον ιδώ...

Ο Πασκάλ είχε άκούσει και έσπευσε να μπή.

— Μαργαρίτα, φώναξε προχωρώντας

με τ'ά χέρια απλωμένα προς το κρεβάτι της άρρωστης. Για το Θεό, τι σου συνέβη;...

Της πήρε τ'ά χέρια και τ'άσφιξε ελαφρά.

Η άρρωστη χαμογέλασε.

— Δεν είναι τίποτε, ψιθύρισε, θα περάση.

— Άγαπητή μου Μαργαρίτα, να ήξερες πόσο μάς έχεις τρομάξει!... Μόλις το έμαθα — και το έμαθα έντελως τυχαίως — έτρεξα άμέσως να ιδώ τι γίνεσαι!

— Εύχαριστώ για το ένδιαφέρον σου, Πασκάλ...

Ο Λαντιέ πήρε ένα κάθισμα και κάθησε κοντά στο προσκέφαλο της άρρωστης.

— Δόξα τω Θεώ όμως, τώρα πια είσαι εκτός κινδύνου, όπως έμαθα.

— Ναί, εύτυχώς...

— Άλλά πώς βρέθηκες στο Ρομύλλ; Όσους ρώτησα δεν ήξεραν να μου πούν το παραμικρό.

«Δεν ξέρει τίποτε» σκέφθηκε ή Μαργαρίτα.

Ο Λαντιέ έξηκολούθησε:

— Έμαθα την άπουσία σου από την Όνωρίνη. Δεν είχε και αυτή νέα σου και με παρακάλεσε μόλις μάθω τίποτε να της το στείλω κι' εκείνης.

— Η καλή μου ή Όνωρίνη, ψιθύρισε ή άρρωστη, πόσο με αγαπά... Σαν νάμουν μητέρα της, αλλά και εγώ την αγαπώ πολύ. Και ο Παύλος;... Τι γίνεται ο Παύλος;...

— Έφυγα τόσο βιαστικά που δεν μπόρεσα να τον ιδώ. Διαφορετικά θα με συνόδευε εδώ....

— Καλύτερα που δεν τον είδες γιατί άλλως θα αναγκάζτανε να διακόψη το διάβασμά του. Και δεν πρέπει, τώρα να χάνη διόλου καιρό...

Ο λόγος, λοιπόν, είχε έλθει και στον Παύλο και τό ύφος με τό όποιον ή Μαργαρίτα μιλούσε γι' αυτόν, άποδείκνυε το ένδιαφέρον της γιατόν νεαρό άνεψιό της.

Ο Πασκάλ, όμως, δεν έκρινε ακόμη την στιγμή κατάλληλη να μιλήση γιατόν πραγματικό σκοπό της επισιέσεώς του. Άλλάξε λοιπόν όμιλία και είπε:

— Δεν μου άπάντησες, όμως, άγαπητή μου Μαργαρίτα σ' αυτό που σε ρώτησα προηγουμένως. Πώς βρέθηκες τόσο μακριά από το Παρίσι, σ' ένα μέρος όπου δεν έχεις κανέναν γνωστό;

Χωρίς να ταραχθί διόλου ή Μαργαρίτα άπληντησε:

— Κάτι επείγουσες υποθέσεις του μακρίτου συζύγου μου τις όποιες είχε άφήσει άτακτοποιήτες, μ' άνάγκασαν να κάμω αυτό το ταξίδι.

— Άν μετ'εγες έμένα, Μαργαρίτα, θα σε γλύτωνά από όλη την ταλαιπωρία ένός χειμωνιάτικου ταξιδιού και δεν θα άρρωστούσες ίσως....

— Η παρουσία μου ήταν άπαραίτητη. Μήπως στις υποθέσεις αυτές όφείλεται και ή άδιαισία σου; Μήπως σε στενοχώρησε τίποτε;

— Όχι. Κρυολόγησα άσχημα. Αυτό είναι όλο.

— Τέλος πάντων, είπε ο Πασκάλ. Άφού ήταν περαστικά. Και τι λέγει ο γιατρός;

— Μ' έβεβαίωσε ότι σε όκτω μέρες θα μπορέσω να επιστρέψω στο Παρίσι.

— Θα έλθω πάλι να σε δώ... Για την ώρα σ' αφήνω γιατί δεν θέλω να σε κουράσω περισσότερο.

— Εύχαριστώ πολύ, Πασκάλ. Άλλά γιατί να χασμεράς εδώ, μαζί μου; Έχεις τις δουλειές σου που άπαιτούν την παρουσία σου στο Παρίσι....

— Δεν μπορώ να σε αφήσω να έπιστρέψης μόνη.

— Άλλά δεν είμαι μόνη... Χθες έφθασε και ο Ζοσελέ.

— Και πού είναι τώρα;

— Τόν έστειλα για τις υποθέσεις για τις όποιες σου έμιλησα.

Και ή Μαργαρίτα, θέλοντας να άποφύγη τις ερωτήσεις, άλλαξε θέμα.

— Όστε, είπε, ήρθες στο Ρομύλλ μόνο και μόνο για να με ιδής;

— Ναί Μαργαρίτα. Δεν φαντάζομαι να άμφιβάλλης γι' αυτό.

— Κάθε άλλο... έκανε χαμογελώντας ή άρρωστη. Και σ' εύχαρισώ και πάλι γι' αυτό. Θα μείνης στο ξενοδοχείο μου;

— Ναί... Άύριο θα πάρω πάλι το τραίνο για το Παρίσι. Όπως σου είπα, έμένα, αλλά άφού δεν είσαι μόνη...

— Τότε θα φάμε άπόψε μαζί, εδώ, κοντά στο κρεβάτι μου.

— Θα ήταν ή μεγαλύτερή μου εύχαρίστησις αυτό, άν δεν σ' ένοχλούσα....

— Διόλου... Η παρουσία σου θα μου κάνει πολύ καλό... Θα μιλήσουμε για σένα, για τις δουλειές σου και ιδίως γιατόν Παύλο, τον αγαπημένο μου τον Παύλο.

— Ω! βέβαια! έκανε ο Λαντιέ, έπωφελομένος της ευκαιρίας που του επαιρουσιάζετο. Και άφού ένδιαφέρεσαι τόσο πολύ γιατόν άνεψιό σου, θα σου μιλήσω για κάποιο σχέδιο που έχω γι' αυτόν και για τό όποιο έπλες, νομίζω, λίγες λέξεις άν και στον άέρα....

— Τί είδους σχέδιο;

— Πρόκειται για την άποκατάστασή του. Έχω κάνει τό όραίο όνειρο να τον παντρεύω με την Όνωρίνη ντε Τερύ...

— Ναί... Θα ήταν πολύ όραίο να έπαιρνε ο Παύλος την Όνωρίνη. Τό είχα σκεφθί κι' εγώ, αλλά...

— Άλλά;

— Έχω μιλήσει και στος δυο. Η Όνωρίνη δεν μου είπε όχι, ο Παύλος, όμως, όπως κατάλαβα, δύσκολα θα δεχόταν.

— Παιδιαρίσματα. Θα δεχθί και αυτός, τί θα κάνει;

— Πάντως εγώ δεν επέμεινα, ούτε κι' αυτός μου έξηγησε τ'ους λόγους της άρνήσεώς του. Άφήκα τό πράγμα για άργότερα.

— Δεν φαντάζομαι ο Παύλος νάη σήμερα τις ίδιες ιδέες. Άλλά και άν τις έχη, θα μπορέσουμε οι δυο μας να τον κάμω να τις αλλάξη. Ο γάμος αυτός είναι άπαραίτητος για την εύτυχία του και πρέπει να γίνη. Και μάλιστα χωρίς άναβολή. Τό πράγμα επείγει....

— Γιατί;

— Γιατί λίγες μέρες ζωής μένουν άκμή του κόμητος.

— Είναι, λοιπόν, κρίσιμος ή κατάσταση σου;

— Δυστυχώς, ναί. Τό καταλαβαίνει και ο ίδιος και μ'ό το είπε. Έσύ, Μαργαρίτα, έχεις μεγάλη έπιρροή σ' αυτόν. Πρέπει, λοιπόν, να γίνη ο γάμος προτού θανάτου του.

— Είναι αλήθεια ότι και ή Όνωρίνη και ο πατέρας της έχουν μεγάλην έμπιστοσύνη σε μένα.

— Ναί, άπερίοριστη. Και θα κάμουν ζ.τι θα τ'ους συνεβούλευες έσύ. Έσύ λοι-

πόν αγαπάς τον Παύλο....

— Σαν νάταν άδελφός μου.

— Τό ξέρω. Είναι ο μονογενής γυιός της άδελφής σου την όποιαν αγαπούσες πολύ. Υπήρξες μια δεύτερη μητέρα γι' αυτόν. Σου μιλώ, λοιπόν, με έμπιστοσύνη για τό μέλλον του και σου ζητώ να του μιλήσης...

— Είμαι έτοιμη. Άν μου άπαντήση, όμως, ότι ή Όνωρίνη δεν τον συγγενεί διόλου έρωτικώς;

— Θα τ'ό δώσης να καταλάβη ότι ο έρως δεν είναι άπαραίτητος για έναν καλό γάμο και ότι έρχεται κατόπιν μόνος του. Ο Παύλος δεν είναι κανένας διάκας να μ'ην τό καταλάβη αυτό, και ν' άρνηθί τό χέρι ένός κοριτσιού όμορφου, χαριτωμένου, πλούσιου, από πρώτης τάξεως οικογένεια και που θα τον αγαπούσε τρυφερά...

— Ναί, βέβαια... Ο Παύλος έχει πολλά προτερήματα και ή Όνωρίνη θα τον αγαπούσε πολύ.

— Άν ο Παύλος διστάση θα είναι τρελλός. Φαντάσου, μια νέα όραία και με προίκα ένός εκατομμυρίου!...

— Α! όσο γι' αυτό δεν συμφωνώ, είπε ή Μαργαρίτα. Η μεγαλύτερη δυσκολία θα προέβη μάλλον από αυτό τό εκατομμύριο. Ξέρω κατ'ά τον κόμητα και την Όνωρίνη. Και οι δυο τους είναι πραγματικοί άνθρωποι... Είμαι βέβαια ότι άν ή Όνωρίνη θελήση να παντρευθί θα τό κάνει γιατόν έαυτό της και όχι για την προίκα της. Θα πάρη άντρα που να την θέλη πρώτα-πρώτα γι' αυτήν. Ο γάμος λοιπόν θα καταστί δυνατός μονάχα όταν ο Παύλος παρουσιάση προίκα ίσην σχεδόν με την προίκα της δίδος ντε Τερύ.

Ο Πασκάλ περίμενε την φράση αυτή και ένήργησε πολύ επίδεξια για να την φέρη στη χαίλη της γυναικαδούλης του. Συνωφρυνώθηκε, λοιπόν, και έκανε τον κατηφή.

— Σε βλέπω στενοχωρημένο, είπε ή Μαργαρίτα. Σε άνησυχεί τό οικονομικό μέρος;

— Και κάτι περισσότερο. Σβύνει όλες μου τις ελπίδες...

— Δεν μπορείς να έξοικονομήσης τίποτε;

— Τίποτε προς τό παρόν. Όλα μου τ'α κεφάλαια είναι ειγμένα στις επεχειρήσεις μου.

— Σ' αυτές τις καταρριμένες τις οικοδομές σου;

— Μ'ην τις κατηγορή, θα γίνουν σε λίγον καιρό πηγές πλούτου γιατόν γυιό μου. Θα κάνη περιουσία....

— Περιουσία που θα διατρέχη όλους τ'ους κινδύνους του κόσμου... Μου φαίνεται, όμως, ότι ο κόμης και ή κόρη του θα προτιμούσαν να είχαν λεπτά μετρητά.

— Άν είναι έτσι, άς μη σκεπτόμαστε πια γι' αυτό. Ένα όραίο όνειρο που σβύνει....

Και ο έργολάβος άνατέναξε βεβαία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Πέρασαν μερικές στιγμές σιωπής. Κατόπιν ο Πασκάλ είπε σηκώνοντας τό κεφάλι.

— Νομίζω, όμως, ότι μπορούν όλα να διορθωθούν.

— Βρήκες κανέναν τρόπο;

— Ναί άλλ' έξαρτάται από σένα.

— Έξηγήσου....

— Έχεις Μαργαρίτα μια πολύ καλή

καρδιά. Άγαπάς τον Παύλο σαν παιδί σου, καθώς είπες προόλίγου. Βοήθησέ με, λοιπόν...

Η Μαργαρίτα σούφρωσε τ'ά φρύδα:

— Να σε βοηθήσω; ρώτησε. Με τί τρόπο;

— Ο θάνατος του συζύγου σου σε άφ'ηνει να διαχειρισθής ελεύθερα μια περιουσία μεγαλύτερη από την περιουσία του κόμητος ντε Τερύ....

Η Μαργαρίτα έρρίγησε.

Μάντευε που ήθελε να καταλήξη ο γάμος της και άποφασισμένη να άρνηθί σκεφτόταν με τί τρόπο να τό κάνει.

— Βέβαια, ψιθύρισε...

— Σε άκουσα κάποτε να λες, ότι: άν έχήρευες δεν θα έκανες δεύτερο γάμο....

έξηκολούθησε ο Πασκάλ.

— Και έχω πάντα την ίδια ιδέα.

— Δεν έχεις έξ άλλου παιδιά...

Τ'ά λόγια αυτά έκαναν την Μαργαρίτα να πονέση. Λίγο ακόμη και θα ξεπούσε σε δάκρυα και λυγμούς. Θέλοντας, όμως, να κρύψη τό μυστικό της, κατώρθωσε να κρατηθί.

Ο Λαντιέ έξηκολούθησε:

— Άν, λοιπόν, είχες την καλωσύνη να έξασφαλίσης στον άνεψιό σου με έπίσημη πράξη ένα μέρος της περιουσίας σου, ο γάμος θα μπορούσε να γίνη...

Τό χτύπημα είχε δοθί.

Ο Πασκάλ σόπασε κυττάζοντας την Μαργαρίτα. Ήταν βέβαιος ότι ή γυναικαδούλη του δεν θα τ'ού άρνιόταν.

Εκείνη, όμως, άλλα συλλογίζταν.

Ο νους της έτρεχε στην κόρη της που δεν είχε κατορθώσει ακόμη να την βρή.

Μετά μακρό σιωπή ή κ. Μπερτέν είπε:

— Η άπάντησίς μου θα σε εκπλήξη άγαπητέ μου Πασκάλ. Θα την περίμενες άσφαλώς διαφορετική. Ξέροντας τ'ά αίσθημά μου γιατόν Παύλο, όπως τ'ά ξέρει και ο ίδιος. Μου ζητάς όμως πράγματα αδύνατα....

Ο έργολάβος χλώμιασε.

— Άδύνατα!... Επανάλαβε με πινυμένη φωνή.

— Ναί....

— Άγαπάς τον Παύλο και άρνείσαι να τον βοηθήσης; Να έξασφαλίσης τό μέλλον του;

— Δεν άρνιόμαι, αλλά δεν έχω τό δικαίωμα να κάμω αυτό που λες...

— Και γιατί δεν έχεις τό δικαίωμα αυτό; Έχεις τόσο περιουσία, είσαι ελεύθερη να την διαθέσης όπως θέλεις, άφού είναι δική σου, κανένας δεσμός δεν σε έμποδίζει, καμιά υποχρέωση δεν έχεις...

«Κανένας δεσμός»!

«Ω! άν ήξερες! Άν ήξερες γιατόν φυλάγω τόση ζήλοτητα την πληρονομία αυτή που τόσον καιρό και με τόση λαχτάρα περίμενα...» σκεπτόταν ή Μαργαρίτα.

Έσκυψε τό κεφάλι χωρίς να άπαντήση στον Λαντιέ.

Αυτός νόμισε ότι την είχε φέρει στα νερά του. Συνέχισε λοιπόν:

— Η εύτυχία του Παύλου κινδυνεύει Μαργαρίτα. Την εύτυχία αυτή μπορείς με μια μόνο λέξη να τ'ού έξασφαλίσης έσύ. Θα την άρνηθής ως τό τέλος την λέξη αυτή; Δεν πρόκειται Μαργαρίτα μου, να τ'ού παραχωρήσης όλη σου την περιουσία. Δεν ζητώ έξ άλλου τίποτε γιατόν γυιό μου ένόσω ζής.Θα έχης όλα τ'ά εισοδήματά σου όπως και τώρα.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

σμα του προσώπου την έξη λουσίον:
Ροδόνηρο 10 γραμ.
Γλυκερίνη 40 >
Ω ντε λοριέ σερίτ 105 >
Τις ελαφρές φακίδες του προσώπου να
τις επιτρίβετε καθημερινώς ελαφρά με
την έξη πομάδα:

Βαζελίνη 60 γραμ.
Ρεζορίνη 12 >
Λανολίνη 20 >

Επίσης αλείφετε το πρόσωπό σας δυο
φορές την εβδομάδα με άσπράδι αγνού..

★ Μυριήλ, Πάτρας. — Να κάνετε
επιτριβήν κάθε βράδυ του τριχωτού της
κεφαλής με το κάτωθι φάρμακο:

Αμμωνία ύγρα 5 γραμ.
Χλωρυντροσυλάτ ντε κινίν 1 >
Γεντούρ ντε ρομαρέν 35 >
Ροσμύ 60 >
Αλκοόλ 60ο 65 >

Κάθε 10ήμερον λούσιμο με σαπούνι
Μασσαλίας.

★ Βερόνικη ν. Ένταυθα. — Περά-
στε από το Ιατρείον μου, Σόλωνος 40,
10½ — 1 και 5½ — 8.

★ Μελαγχροϊνήν Πολίτισ-
σαν. Θεσσαλονίκη. — Αν μου είχατε
γράψει ιδιαιτέρως θα σας είχα ήδη άπαν-
τήσει. Λοιπόν για την θεραπεία του άν-
τιασιθηνικού καλοκαιριού ελαττώματός
σας να κάνετε το έξη: Να δώσετε σε
μια μπουτίνα:

Αλκοόλ 85ο 10 γραμ.
Τεντούρ ντε μπενζοάν 100 >
Βινέγκρ ρατιφέ 100 >

Κλείστε καλά την μπουτίνα ώστε να μη
παίρνει αέρα και βάλτε την στον ήλιο ό-
κτώ μέρες. Κατόπιν περάστε το περιεχο-
μένο από ένα τούλιανι και ρίξτε μερι-
κές σταγόνες από αυτό μέσα στο νερό
που πλένεσθε. Επίσης το μεσημέρι και
το βράδυ πού έινου να περνάτε το πρόσωπό
σας μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο
στην κάτωθι λουσίον:

Αλκοόλ 85ο 10 γραμ.
Τεντούρ ντε μπενζοάν 100 >
Υδωρ κολωνίας 30 >
Υδωρ άσπεταγμένον 200 >

Να μη χρησιμοποιήτε κρέμες.
★ Απελπισμένην κοπέλ-
λιν. Να πλένεσθε πάντα με κρύο νερό.
Ν' αποφεύγετε τις σάλτσες, τα παχειά
κρέατα και γενικώς τις λιπαρές τροφές.
Το πρωί μετά το λούσιμο και το βράδυ
προτού κοιμηθίτε να περνάτε το πρόσω-
πό σας με ένα βαμβάκι βρεγμένο στο κά-
τωθι φάρμακο:

Αλκοόλ καμφορέ 15 γραμ.
Βάμμα βενζόνης 15 >
Υδωρ κολωνίας 50 >

Κατ' αρχάς το φάρμακο αυτό θα το
χρησιμοποιήτε άραιωμένο με νερό. Δηλα-
δή θα ρίχνετε μέσα σ' ένα ρακισότηρο
μισό φάρμακο και μισό νερό. Μετά 5 ή
μέρες τεταρτά φάρμακο και ένα τέ-
ταρτο νερό και ούτω καθ' έξης μέχρις
ότου στίς 20 ημέρες να το χρησιμοποιήτε
το φάρμακο αυτόουσιο, χωρίς νερό. Μπο-
ρείτε να το χρησιμοποιήτε πρὸς το πα-
ρόν και πρὸ της πούδρας. Επίσης τρίς
της εβδομάδος να αλείφετε το πρόσωπό
σας με άσπράδι αγνού, το όποιον ν' άφαι-
ρήτε μετά ¼ μ' άφθονο κρύο νερό. Αμα
δεν λιγδιάζει πλέον το πρόσωπό σας μου
βανηράφεται.

ΑΘΡΑ

Ένα αλοθηματικό άριστούργημα του ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

στην καρδιά

Τα προηγούμενα

Ο Κολλιβέ, άλλοτε άνώτερος υπάλ-
ληλος του Οίκου Γεωργίου ντε Μπω-
περώ, θεωρείται ύποπτος του φόνου
του τελευταίου αυτού. Για τον φόνο
αυτό έχει καταδικασθί άδίκως ο Άν-
τικούρ, ο όποιος και δραπετεύει ά-
πό τα κάτεργα. Ο Κολλιβέ βρίσκεται
τώρα με την άρρωστη κόρη του Σου-
ζάνα στην Βενετία. Η νέα προσπαθεί
να επικοινωνήσθ με την μητριά της
Μαρία, διεξυγμένη σύζυγο του Κολ-
λιβέ, την όποια υπεραγαπά. Μήν μπο-
ρώντας να επικοινωνήσθ μαζί της,
πηγαίνει και την βρίσκει στο Παρί-
σι. Η Μαρία την βλέπει με χαρά
άλλα και άνησυχη. Φοβάται μήπως
μάθη τώρα η Σουζάνα το παρελθόν
της και παύσθ να την αγαπά.

18ον

ΑΛΛΑ φοβότανε και κάτι άλλο ά-
κόμη φοβερότερο—πρὸ παντός αυ-
τό — ότι μια τέτοια άποκάλυψις
τόσο άπότομη και καταπληκτική
για ένα πορίσι της άθωότητος και της
άγνότητος της Σουζάνας, θα ήταν άρκετή
για να την σκοτώσθ. Θα της προκαλούσε
έναν τέτοιο κλονισμό, πού στην κατάστα-
ση πού βρισκότανε ή νέα θα της απέβαι-
νε τραγικός.
"Ω όχι! Δεν έπρεπε να μάθη τίποτε ή
Σουζάνα. Τίποτε...
Με άγωνία άπερίγραπτη έζησε ή Μα-
ρία τις τρεις άλλες μέρες πού επηκολού-
θησαν.

Έν τῷ μεταξύ πρόσθεσε πολύ. Δεν έ-
θγαιναν έξω και απέφευγε να δέχεται ά-
κόμη και τις στενωτέρες φίλες της, φί-
λες της έποχής εκείνης...

Επί τέλους έφθασε ή τετάρτη μέρα, ή
τελευταία ήμέρα της προθεσμίας πού εί-
χε τάξει στον έαυτό της ή Σουζάνα.

Η Μαρία πήρε στην άγκαλιά της την
νέα και άφού την γέμισε φιλικιά της
είπε:

— Σουζάνα ξέρεις ότι σήμερα λήγει ή
προθεσμία πού είπαμε; Πρέπει να γράψης
τοῦ πατέρα σου.

Η Σουζάνα μελαγχόλησε άπότομα.

Σε λίγο είπε:

— Άκουσε μητερούλα. Λογάριασα
πώς αν γράφω σήμερα το γράμμα πού
συμφωνήσαμε, θα φθάσθ αυτό στη Βενε-
τία μεθαύριο. Ο πατέρας μου θα φύγθ το
ίδιο βράδυ και θάβαν στο Παρίσι το άλ-
λο βράδυ. Η εύτυχία μου έτσι θα τελει-
ώσθ γρήγορα. Αφ'ησέ με, λοιπόν, να
τοῦ γράψω αύριο. Τί σήμερα τί αύριο;
Δεν θα χάσθ παρά εικοσιτέσσαρες ώρες
μαζί μου, ένθ' έγώ θα κερδίσω ένός
χρόνου ζωή, παρατείνοντας αυτή την εύ-
τυχία πού μου δίνει ή παρουσία σου...

Η Μαρία συγκινήθηκε και ύποχώ-
ρησε.

— Ας είναι είπε. Αύριο όμως θα
γράφης έξάπαντος!

— Έξάπαντος, μητερούλα, σου το υπό-
σχομαι....

Και πρόσθεσε σιγώτερα, μ' έναν άνα-
στεναγμό:

— Αφού το θέλεις...

Η Μαρία έκανε πώς δεν το άκουσε το
τελευταίο αυτό.

Το ίδιο βράδυ μόλις σκοτεινιάσε, ή
Μαρία δέχοντανε μια επίσκεψη πού δώλου
δεν έπερίμενε.

Κουβέντιαζε με την Σουζάνα όταν
μπήκε ή ύπηρετρία και της είπε ότι δυο
κύριοι ζητούσαν να την ιδούν. Ταυτο-
χρόνως της έδωκε και δυο κάρτες.

Η Μαρία διάβασε στην μία: Λουαζώ,
Γενική Ασφάλεια και στην άλλη Σωμόν,
με την ίδια ύποσημείωση.

Η Μαρινέττα κύτταξε για λίγο τις
κάρτες αυτές σαν να προσπαθούσε κάτι
να θυμηθί και τέλος είπε της ύπηρετρίας
πού περίμενε:

— Δεν τους γνωρίζω τους κυρίους αυ-
τούς και ούτε έχω καμμία δολογηφία με
την άστυνομία. Δόστους πίσω τα μπι-
λιέτα.

Η ύπηρετρία έφυγε άλλα έπέστρεψε
άμέσως.

— Έπιμένουν κυρία είπε. Λένε ότι έ-
χουν να σας ζητήσουν κάτι πληροφορίες.

— Καλά, οδηγησέ τους άφού είναι έ-
τσι στο σαλόνι.

Και σηκώθηκε να έτοιμασθ λιγάκι.

— Θα άργήσθ, μητερούλα; ρώτησε ή
Σουζάνα.

— Όχι! Θα τους διώξω γρήγορα,
μείνε ήσυχη.

Οι δυο άστυνομικοί πού ύστερα' άπό
σύντονες έρευνες και άναζητήσεις είχαν
κατορθώσει να θρούν τα ίχνη της Μαρι-
νέττας, περίμεναν την νέα γυναίκα όρ-
θιοι.

Ο Λουαζώ πρώτος έλαβε τον λόγον:

— Κυρία μου, είπε, θα σας πληροφορή-
σω εν πρώτοις ότι ή επίσκεψίς μας δεν
άφορρά άπ' εύθείας εσάς.

— Ημουν βεβαία γι' αυτό, είπε χαμο-
γελώντας ή Μαρία.

— Σας ένοχλήσαμε και μάλιστα σε τέ-
τοια ώρα, γιατί ή συνδρομή σας μās εί-
ναι άπαραίτητη δι' ένα έργον δικαιοσύ-
νης και τιμωρίας πού ανέλαβαμε.

— Με τρομάζετε...

— Είναι καιρός πού άσχολούμεθα με
σας, κυρία, χωρίς έσεις να το ύποπτεύε-
σθε.

— Πραγματικά, ούτε για μια στιγμή
ύποπτευθήκαμε ότι....

— Γνωρίζωμε όλη σας την ζωή. Ελί-
σθς γνωρίζωμε τους λόγους του διαγυί-
ου σας, λόγους πού δεν μās είναι άδιά-
φοροι....

— Γιατί, όμως, αυτό το ένδιαφέρον;

— Θα μου πíte, φαντάζομαι....

— Βεβαίως... Θα σας πούμε, όμως,
προηγούμενος ότι όποιαδήποτε και αν ύ-
πηρεσθ ή ζωή σας μέχρι της ήμέρας αυτής,
όποιαδήποτε και αν ήσαν τα σφάλματά
σας, σας λυπόμαστε ελλεικρινώς, τοσούτω
μάλιστα, όσω άλλος είναι ο ύπεύθυνος για

την ζωή πού κάνατε μετά το διαγυί-
ό σας....

Η Μαρία χλώμιασε έλαφρά.

— Η ζωή μου αυτή, κύριοι, ύπηρεσε
μια πολύ σύντομη, εύτυχώς, περίοδος
του όλου βίου μου, για την όποια κοιν-
νίζω σήμερα ελλεικρινώς...

Η μόνη μου
επιθυμία, το μόνο μου όνειρο σήμερα εί-
ναι να έξαγοράσω την σύντομη αυτή πε-
ρίοδο της άταξίας στην ζωή μου, άφοσι-
ωμένη σε κανένα έργο φιλανθρωπίας
για να έξαχσθ άπ' όλους...

— Προηγούμενος όμως θα πρέπει να
άφιερώνετε λίγο τον έαυτό σας στην έ-
πανόρθωση μιας μεγάλης άδικίας....

— Μιλήστε, κύριοι.

— Η ύπόθεσις για την όποια ήρθαμε
είναι άρκετά παλιά...

Ο Λουαζώ σταμάτησε άναποφάσιτος
και κατόπιν ρώτησε:

— Θα ήτο πολύ όδυνηρόν για σας κυ-
ρία, αν σας έθήμιζα μια θλιβερή περίοδο
της μετά το διαγυίον ζωής σας.

— Όσο όδυνηρόν και αν μου είναι θα
δεχόμουν την ύπευθύμηση με θάρρος και
θα σας άπαντούσα με ελλεικρινείαν. Μι-
λήστε λοιπόν;

— Προκειται για τις σχέσεις σας με
τον Γεώργιο ντε Μπωπερώ. Είναι αλή-
θεια ότι ύπηρεξαν αι σχέσεις αυτές;

— Μάλιστα, άπήντησε με σταθερή φω-
νή ή Μαρία, αν και ή ώχρότης της είχε
γίνει άκόμη μεγαλύτερη.

— Τί φρονείτε για τον θάνατό του;

Η Μαρία κύτταξε τον άστυνομικό με
άπορία.

— Τί μπορώ, είπε, να σας πώ έγώ, πού
να μην το ξέρη όλος ο κόσμος;

— Έχουμε μερικους λόγους να πιστεύ-
ωμε ότι ή δικαιοσύνη δεν έχει διαφωτι-
σθί επαρκώς επί της ύποθέσεως αυτής.

— Μα, νομίζω ότι ή ύπόθεσις αυτή έ-
χει κλείσει πρὸ έτών. Δεν έχει καταδι-
κασθί ο ένοχος;

— Ναί, άλλα τον άνθρωπο αυτόν τον
θεωρούμε σήμερα άθώο....

— Και ο ένοχος;

— Κυρία, μήπως δεν σας έρχεται έ-
σας κανένα όνομα στα χείλη; ρώτησε ο
Σωμόν.

— Δεν ξέρω τί θέλετε να πíte κύριε,
ψιθύρισε ή Μαρία.

Τα είπα αυτά σχεδόν μηχανικώς, εν-
ός όμως έπειτα της ήλθε στο νού ή θλι-
βερή μορφή του Κολλιβέ. Όχι του έρω-
τευμένου, του κατατυφανομένου άπό το
πάθος του Κολλιβέ, άλλα του άλλου του
έξωργισμένου, πού άπειλούσε ότι δεν θα
δίσταζε πρὸ του έγκλήματος.

Ο Λουαζώ σαν να το είχε καταλάβει
γι' αυτό και την ρώτησε άπότομα:

— Έχετε ξαναϊδθ κυρία μου τον Κολ-
λιβέ μετά το διαγυίό σας;

— Ναί, δυο- τρεις φορές....

— Στο Παρίσι; Σπίτι σας;

— Ναί.

— Και τί σας ήθελε; Γιατί τον δεχθή-
ατε;

— Έρχονταν σχεδόν χωρίς να τον πά-
ρω είδηση και για να με έλλεικρήσθ να
δεχθώ να έπαναλάβουμε την παλιά μας
ζωή....

— Ξέρετε πού είναι τώρα ο Κολλιβέ;

Η Μαρία είχε ύποπτευθί έδω και λί-
γες στιγμές εις τί απέβλεπε όλη αυτή ή
επίσκεψις και ή άνάκρισις. Ήταν βέ-
βαιη ότι οι δυο άστυνομικοί θεωρούσαν
ώς ύποπτον του φόνου του πρώην έρα-
τού της τον Κολλιβέ. Περίμενε λοιπόν

την έρώτηση αυτή και προετοιμάσθηκε
καταλλήλως.

— Αν δεν ύπηρεσε στο μέσον ή Σουζά-
να, θα τους έλεγε εύχαρίστως πού ήταν
ο τέως σύζυγός της. Τώρα, όμως, δεν
μπορούσε να φανερώσθ το καταγυίό του.

— Έπρεπε να σώσθ τον άνθρωπον τον ό-
ποιον εν τούτοις μισούσε και συχαινόταν
όσο τίποτε άλλο στον κόσμο!

— Δεν ξέρω, κύριε, άπήντησε. Ξέρω
μόνα ότι αυτός πού ζητάτε έχει φύγει
πρὸ πολλού άπό την Γαλλία.

— Συνοδεύοντας τον κ. Ζεράρ ντε
Μπωπερώ σ' ένα ταξίδι του στην Νέα
Καληδονία.... Το ξέρουμε αυτό. Επέστρε-
ψε όμως άπό το ταξίδι του εκείνο. Έδω
και μερικους μήνες ήταν στο Παρίσι.

— Ναί, άλλ' άπό τότε ξαναφύγε για
δευτέρα φορά στο έξωτερικό....

— Τον έχετε, λοιπόν, ιδθ τελευταία;

— Ναί.

— Πού;

— Η Μαρία δίστασε.

Ο Λουαζώ τότε της είπε:

— Θα σας το πούμε έμείς, κυρία μου,
όχι γιατί μάθαμε πού είναι, γιατί άλ-
λιούς δεν θα σας ρωτούσαμε, άλλα γιατί
έμαθαμε άπό πού ήλθατε έσεις όταν φθά-
σατε πρὸ όλίγου καιρού: στο Σάν Ρέμο!

Η Μαρία κύτταξε τους δυο άστυνομι-
κούς στενοχωρημένη. Κατόπιν είπε ξανα-
βρίσκοντας το θόρος της:

— Κύριοι, όποιοσδήποτε και αν είναι
οι ύποθέσεις σας και όσοσδήποτε οι άπο-
δείξεις πού έχετε στο χέρι σας, θα κατα-
λάβετε τους λόγους της σιωπής μου. Ο
κ. Κολλιβέ φέροθηκε πολύ άσχημα μαζί
μου, είναι όμως άρκετός λόγος αυτός
ώστε να σας βοηθήσω σε μια ένέργεια
έναντίον του, στην όποια θα ήθελα να
παρεμείνω ξένη; Και αν άκόμη ήξερα τί-
ποτε για το έγκλημα πού ύποπτεύεσθε ότι
διέπραξε και αν άκόμη έχετε άποδεί-
ξεις γι' αυτό, βρίσκομαι άπέναντί του σε
τέτοια θέση ώστε ή σιωπή να είναι άπα-
ραίτητος για μένα. Επιδρεύατέ μου κύ-
ριοι να μη σας άπαντήσω πιά και να ά-
ποσυρθώ....

— Έστω είπε ο Λουαζώ, θα μās ύπο-
σχθίτε, όμως, ότι ή συνομιλία μας αυτή
θα κρατηθί μυστική;

— Σας το ύπόσχομαι.

Οι άστυνομικοί ύπεκλίθησαν. Δεν μπο-
ρούσαν να έμεινουν άλλο. Θα ύπερέ-
βαιναν την έντολήν πού τους είχε δοθί.

Την άλλη μέρα παρουσιάζοντο στον
αρχηγό τους:

— Βρήκαμε την έρωμένη του Μπω-
περώ.

Η είδησις ήταν άρκετά σπουδαία για
τον διευθυντή της Ασφαλείας.

— Ωραία! είπε. Και τί σας έχει πθ;

— Δεν μπορούσαμε να της πάρουμε τίπο-
τα άσχημ.... Είναι πολύ δύσκολη ή γυ-
ναίκα αυτή....

— Τίποτε; Ούτε μια πληροφορία;

Τα δυο λαγωνικά δεν άπήντησαν.

Ο άρχηγός τους κύτταξε για λίγες
στιγμές και κατόπιν τους είπε ειρωνικά:

— Τα συγχαρητήριά μου, φίλοι μου.
Πάτε περίφνη. Μήπως περιμένετε τώρα
και κανένα θραβείο;

Οι άστυνομικοί χαμήλωσαν το κεφάλι.

Κεφάλαιον 13ον

Το δράμα

Την άλλη μέρα ο Κολλιβέ έφθασε στο
Παρίσι.

Μόλις βγήκε άπό τον σταθμό, πήρε ξ-
να άμάξι και μολονότι ήταν άργά, δέκα ή
ώρα την νύχτα, διέταξε τον άμαξά να τον
οδηγήσθ στην όδό Λόρδου Βύρονος.

Η άπόστασις ήταν άρκετή.

Βρήκε την Μαρία σπύτι της.

Από τον θυρωρό έπληροφορήθθ ότι
ήταν μαζί της και μια νέα κοπέλλα πολύ
όμορφη και άδύνατη.

Ο Κολλιβέ άνέπνευσε.

Δεν είχε γελασθί.

Το ταξίδι του δεν θα πήγαινε χαμένο.

Ανέβηκε τρέχοντας τα τρία πατώματα
πού τον έχώριζαν άπ' ότι πιά άγαπημέ-
νο είχε στον κόσμο.

Έξω άπό την πόρτα της Μαρίας στά-
θηκε για να άναπνεύσθ. Οι σκάλες και
ή άγωνία του είχαν κόψει την άναπνοή.

Η ταραχή του έξ άλλου ήταν μεγάλη.

Λίγα δευτερόλεπτα έφθασαν στον ά-
τοαλνία αυτόν άνθρωπο για να κυριαρ-
χήσθ της σοκατικής και ψυχικής του ά-
ναστατώσεως.

Χτύπησε το κουδούνι.

Μια ύπηρετρία παρουσιάσθηκε.

Ο Κολλιβέ της έδωσε την κάρτα του.

— Τέτοια ώρα, κύριε! Έκανε ή ύπηρε-
τρια με έκπληξη, είναι πολύ άργά....

— Δόσε την κάρτα μου στην κυρία σου
και θα με δεχθί, της είπε ο Κολλιβέ με
ύφος πού δεν έπιδέχετο αντίρρηση.

Η ύπηρετρία πήρε την κάρτα και πή-
γε μέσα, αφήνοντας τον Κολλιβέ στο
χώλλ.

Την στιγμή εκείνη ή Μαρία βρισκότα-
νε μαζί με την Σουζάνα. Μόλις είχαν
φάει και κουβέντιαζαν προτού πάνε για
ύπνο.

Μόλις διάβασε στην κάρτα το όνομα
του Κολλιβέ, άλλαξε άμέσως χρώμα και
άρχισε να τρέμθ.

— Τί τρέχει μητερούλα; Ποιός είναι;
ρώτησε άνησυχη ή Σουζάνα.

Η Μαρία της έδωσε το μπιλλέτο

Με την σειρά της και ή Σουζάνα έ-
χεσε το χρώμα της.

— Ο μπαμπάς!... ψιθύρισε τρομαγ-
μένη.

Και καθώς ή Μαρία την κύτταζε τρο-
μαγμένη κι' αυτή και άναποφάσιστη, ή
Σουζάνα της είπε:

— Πρέπει να τον δεχθούμε, μητερού-
λα. Τέτοια ώρα πού έρχεται και άπό
ταξίδι καθώς είναι....

— Έτσι λές;

— Έτσι πρέπει. Έσθ τί λές;

— Καλά. Νομίζω όμως ότι είναι προ-
τιμότερο να τον δεχθώ πρώτα μόνη μου.

Αμα πάρω έγώ την πόρτα, τότε έμφα-
νίσεσαι έσθ....

— Ας είναι έτσι... Και ξέρεις, θα σου
το πρότεινα μόνη μου αυτό γιατί φοβού-
μαι... Φοβούμαι πολύ χρυσή μου μητε-
ρούλα!....

— Πήγαινε, λοιπόν, τότε στο δωμάτιό
σου και περίμενε εκεί. Θα σε φωνάξω.

Η Σουζάνα άγκάλιασε την Μαρία και
την φίλησε. Κατόπιν βγήκε άπό μια μι-
κρή πόρτα του σαλονιού.

— Φέρε τον κύριο αυτόν έδω, είπε ή
Μαρία στην ύπηρετρία πού περίμενε.

— Κυρία, ψιθύρισε ή ύπηρετρία, μου
φαίνεται πώς δεν κάνετε καλά να δέχεσθς
τέτοια ώρα και μόνη αυτόν τον άνθρω-
πο... Δεν μου φαίνεται στα καλά του!...

Να βλέπατε τα μάτια του!...

Η Μαρία χαμήλωσε σαν να ένε «τα
έγω ξαναϊδθ έγώ όλα αυτά...». Κατόπιν
είπε απλά:

— 'Οδῆγησε ἐδῶ τὸν κύριο.

Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν, δευτερόλεπτα καταβληπτικῆς ἀγωνίας γιὰ τὴν Μαρία· κατόπιν ἀπότομα, θαρρεῖς σὰν φάντασμα, πλάσιώθηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας ἡ ψυχὴ, ἡ φασματώδης σιλουέττα τοῦ Κολλιῆ.

Στάθηκε γιὰ λίγο ἀκίνητος, σὰν ἀναποφάσιτος. Ἡ συγκίνησις του ἦταν καταφανής. 'Οποῖος θὰ τὸν ἐβλεπε σ' αὐτὰ τὰ χάλια, θὰ μπορούσε νὰ τοῦ συγχωρήσῃ ὅλα του τὰ κακουργήματα. Τόσο φαινόταν ἐξουθενώμενος, ἐρείπιο σωστό...

— Μαρία... ψιθύρισε τέλος κάνοντας δυὸ βήματα πρὸς τὰ μέσα.

— Κύριε, εἶπε ἡ Μαρία, ξέρω γιατί ἤλθατε καὶ τί πρόκειται νὰ μοῦ ζητήσετε. Δὲν ἔχω, δυστυχῶς, κανένα δικαίωμα ἐπάνω στὴν κόρη σας καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κρατήσω κοντά μου. Ἀλλοστε ἡ Σουζάννα ἤθελε ἐδῶ χωρὶς νὰ με συμβουλευθῇ, ἐντελῶς ἀποφασιστῶς. Σὰς ἔγραψα, κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς μου, γιὰ νὰ σὰς καθουράσῃ... Κύριε Κολλιῆ, ἔχω μιὰ θερμοκρασίαν παράκληση νὰ σὰς κάμω: Τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀδύνατο, μιὰ μεγάλη συγκίνησις θὰ μπορούσε νὰ τὸ σκοτώσῃ, μὴν τὴν μαλλώσετε, λοιπόν...

Τῆς ἀπήντησε ἀργά, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ:

— Δὲν θὰ τὴν μαλλώσω τὴν Σουζάννα, πρὸς χάριν σας...

Καὶ ἔαφνικά, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν κόψει τὰ πόδια, ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Γιὰ σένα καὶ τί δὲν θάκανα Μαρία!... εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Καὶ τί δὲν ἔχω κάμει!...

Ἡ Μαρία τὸν ἀκουγε σιωπηλῇ.

Ἐξαφνὰ ὁ Κολλιῆς πετάχτηκε ὀρθίως καὶ μὲ μάτια ποῦ ἐλαμπαν ψιθύρισε:

— Μαρία, σ' ἀγαπῶ!... Σ' ἀγαπῶ πάντα!...

Ἡ νέα γυναῖκα ἀποσοχώρησε τρομαγμένη.

— Κύριε! εἶπε, κάνοντας μιὰ χειρονομία σὰν γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ.

— Μαρία, σ' ἀγαπῶ σήμερα περισσότερο παρὰ ποτέ! Μ' ἀκούς; Τὸ πάθος μου γιὰ σένα πᾶν νὰ μὲ κάνει τρελλό... Μαρία, ὅσο μακριά μου καὶ ἂν εἶσαι, ἡ σκέψη μου δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ σένα....

Νύχτα καὶ μέρα ἐσένα ὀνειρεύομαι... Μαρία σ' ἀγαπῶ, σὲ θέλω!... Ἐλα πάλι κοντά μου!... Ἐλα!...

Ἡ Μαρία ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ τρομαγμένη.

Ὁ Κολλιῆς ἐξηκολούθησε:

— Γιατί δὲν θέλεις νὰ μὲ πιστέψῃς; Σοῦ λέω ὅτι θὰ εἶμαι μαζί σου ἐντελῶς ἄλλος ἄνθρωπος! Θὰ κάνω μονάχα ὅ,τι θελήσῃς ἐσύ! Εἰς ἀντάλλαγμα ἐσύ θὰ μοῦ δίνῃς μονάχα τὴν ἀγάπη σου τίποτε ἄλλο... Καὶ ἂν δὲν θέλῃς οὔτε κι' αὐτὴν νὰ σοῦ δώσω, τότε θὰ μοῦ εἶναι ἀρκετὴ ἡ παρουσία σου... θὰ μοῦ φτάνῃ νὰ σὲ βλέπω κάθε μέρα, νὰ μοῦ λὲς τίς ἐπιθυμίες σου καὶ νὰ τίς ἐκτελῶ ἐγώ... Ἐλα πάλι μαζί μου Μαρία!... Κοντά μου θὰ ἔχῃς καὶ τὴν Σουζάννα ποῦ τόσο ἀγαπᾷς! Ἐλα, Μαρία, πῆς μου τὸ «ναί» ἐπὶ τέλους... Σ' ἀγαπῶ τόσο!...

Κάθε ἄλλον θὰ τὸν συγκινοῦσαν οἱ λέξεις αὐτές, τῆς Μαρίας ὅμως τῆς προέφευσαν φρίκη μαζί καὶ ἀηδία.

Ἐκλείσε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπῃ. Ἰσχυρτικῶς καὶ ταπεινωμένος ἦταν καὶ φοβητὸς στὴν ὄψη παρὰ ἐξωστισμέ-

νος καὶ ἀπειλητικὸς.

Ὁ Κολλιῆς τὴν πλησίασε ἀκόμη.

Τόλμησε νὰ τῆς πᾶρῃ τὸ χεῖρ... Ἐκείνη τὸ τραβήξε ἀπότομα ἀφήνοντάς' μιὰ μικρὴ κραυγὴ τρέμου, σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀγγίξει ἐρπετό.

Ἦτοτε εἶπε:

— Ποτέ!... Σὰς τῶν πῃ πολλὰ φοβερὸς, ποτέ!...

Ἐαφνικὰ ὁ Κολλιῆς δρεθῆκε στὰ γόνατα.

— Μαρία, ἐπέβλεψε, Μαρία!...

Σερνότανε στὰ πόδια τῆς καθὼς ἐκείνη ὑποχωροῦσε μπροστά του.

— Σηριαθῆτε ἐπάνω, κύριε, τοῦ εἶπε στρέφοντας ἄλλου τὸ πρόσωπο. Σηριαθῆτε....

— 'Οχι... ὄχι... θὰ μείνω γονατιστὸς μέχρις ὅτου μοῦ πῆς τὸ «ναί»...

— Μοῦ προξενεῖτε φρίκη!

Καὶ ὑπῆρχε μέσα στὰ λόγια αὐτὰ τόση περιφρόνησις, τόση ἀηδία, ὥστε ὁ Κολλιῆς τὴν κυττάζε σὰν χαμένος.

Θάλεγε κανεῖς ὅτι δὲν πίστευε στὰ αὐτιά του.

Ἀργά-ἀργά σηκώθηκε καὶ στηρίζόμενος στὴν ῥάχη μιᾶς καρέκλας, εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη σπληαῖωδη, ἔχοντας τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πάτωμα:

— Ὄστε ἐπιμένεις νὰ μὴ συγκινηθῇς;

— Σὰς τῶν πῃ.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν στὴν μεταμέλειά μου;

— Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ ὅ,τι βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖρά σας.

— Σὲ καθιστεῖται καὶ σὺ μὲ ἀποκρούεις...

— Ναί, καὶ εὐχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά νὰ μὴ σὰς ξαναῖδω.

Ὁ Κολλιῆς κυττάζε τὴν Μαρινέττα κατάπληκτος. Μέσα δὲ στὸ βλέμμα αὐτὸ ὑπῆρχε καὶ ἡ λάμψη μιᾶς ὀργῆς ποῦ δύσκολα συνεκρατέτο.

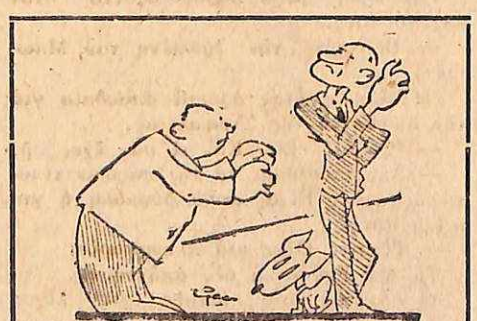
— Ἰσως, εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, θὰ εἶδες περισσότερη σημασία στὶς ἀπειλὲς ἀφοῦ οἱ λέξεις μου δὲν σὲ συγκινοῦν...

— Τοῦλάχιστον εἶσι θὰ σὰς ἀνεγνώριζα καλύτερα. Θὰ ἦσαν εἰλικρινέστερος ἀπέναντί μου!

— Μαρία! Μὴ μοῦ μιλᾷς ἐτσι! Δὲν ξέρεις τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάμω.

Ἡ νέα γυναῖκα ξέσπασε σ' ἓνα νευρικὸ γέλιο:

— 'Ο! Αὐτοῦ δὲ γνωρίζωστε περίφημα! Ἀκριβῶς δὲ ἐπειδὴ σὰς ξέρω πάρα πολὺ καλὰ ἐπιμένω νὰ μὴ σὰς πιστεύω.

ΤΟΤΕ ΣΕ ΤΙ ΘΑ ΤΟΝ ΩΦΕΛΟΥΣΕ Η ΤΥΧΗ;

Ὁ δανειστής.— Ἀφ' οὗ λοιπὸν κερδίζατε τὸ λαχρὶο, πληρώστε μου τὰ ὀφειλόμενα...

Ὁ ὀφειλέτης.— Μά... πολὺ παράξενος μοῦ φαίνεται! Ἐσὺ κερδίζεις τὸ λαχρὶο, γιὰ ἐγώ;

— Μαρία, πρόσθεσε!... Ὅταν ἐφυγᾷ ἀπὸ τὴν Βενετία γιὰ τὸ Παρίσι, εἶχα ὀρεκτὴν ὅτι δὲν θὰ ἐπέστρεψαι μόνος...

— Καὶ θὰ κρατήσετε τὸν ὄρκο σας, ἀφοῦ θὰ ἐπιστρέψετε μαζί μὲ τὴν Σουζάννα...

— Δὲν ἐννοῶ αὐτὴν, δηλαδὴ μονάχα αὐτὴν...

— Τότε θὰ φανήτε ἐπιόρκος. Δὲν πρόκειται νὰ παρῇ κανένας ἄλλος μαζί σας...

— Μαρινέττα, μὴ μ' ἐξωθεῖς ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω νὰ φθάσω!... Εἶμαι ἱκανὸς αὐτὴ τὴν στιγμὴ γιὰ ὅλα... Ἀκόμη καὶ γιὰ φόνον!...

— Τί περιμένετε, λοιπὸν, σκοτώστε με! Δὲν θὰ στεναχωρεθῇ κανεὶς γι' αὐτό! Ἡ μάλλον θὰ λυπηθῇ κάποιος πολὺ, πάρα πολὺ, θανάσιμα ἴσως, καὶ αὐτὸν τὸν κάποιον τὸν ξέρετε πολὺ καλά.

— Ὑπερβάλλεις πολὺ τὴν ἀγάπη τῆς Σουζάννας σὲ σένα...

— Θὰ εὐχόμενα νὰ ἦταν ἀλήθεια αὐτό, ἀλλὰ δυστυχῶς γι' αὐτὴν, ἡ πραγματικότης εἶναι ἄλλη...

— Ὅθι τὸ ἴδουτε αὐτό.

— Ὅπως θέλετε. Πάντως ἐγὼ δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε τὴν δοκιμὴν αὐτὴν...

Ἐμεσολάβησε ὀλιγόστιγμος σιωπῇ. Κατόπιν ὁ Κολλιῆς εἶπε:

— Ὁ θάνατος, λοιπὸν, ὁ δικός σου, τουλάχιστον, δὲν σὲ τρομάζει. Ὁραῖα. Ἐχω, ὅμως, καὶ κάποιο ἄλλο μέσον μὲ τὸ ὁποῖον μπορῶ νὰ σὲ κάνω ν' ἀλλάξῃς γνώμη...

— Ἀμφιβάλλω...

Ὁ Κολλιῆς χαμογέλασε:

— Ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἡ Σουζάννα σὲ ἀγαπᾷ πολὺ....

— Τὸ ξέρετε καὶ μόνος σας αὐτό.

— Δὲν φοβάσαι, λοιπὸν, μήπως ἡ ἀγάπη τῆς αὐτῆς μετατραπῇ μιὰ μέρα σὲ περιφρόνησι;

Σώπασε καὶ κυττάζε τὴν Μαρία.

— Ἐξακολουθεῖτε, εἶπε αὐτῇ. Γιατὶ σταθήκατε; Δὲν μάντεψα ἀκόμη τὴν νέα ἀτιμία ποῦ ἐτοιμάζεσθε νὰ διαπράξετε.

— Μὲ προκαλεῖς ὥστε; Καλὰ! Λοιπὸν ἡ Σουζάννα θὰ μάρθῃ καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα, ποῖα εἶσαι, ποῖα ὑπῆρξες!

Ἡ Μαρινέττα ἀνατινάχθηκε σὰν νὰ ἐδέχθηκε στὸ σῶμα ἰσχυρὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωση.

— Παληάνθρωπε!... φώναξε κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ.

— Βρίσκε με ὅσο θέλεις, εἶπε μὲ ἀπάθεια ὁ Κολλιῆς, πάντως ἐγὼ θὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον αὐτό... Λοιπὸν, τί λές; Θὰ καθήσῃς νὰ συζητήσωμε ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ τὴν ὑπόθεσίν μας;

— 'Οχι! Χίλιες φορές!... φώναξε πάλι ἡ Μαρινέττα.

Τὸ εἶπε αὐτὸ ἀλλὰ μέσα τῆς κᾶτι ἐνοίωσε νὰ πέφτῃ, νὰ γκρεμίζεται: τὸ θάρος τῆς, αὐτὴ ἡ ἀκαταδάμαστη μέχρι σήμερα δύναμις, ποῦ τὴν ἔκανε νὰ ἀντιμετωπίζῃ ἀφοβα τοὺς θυμοὺς καὶ τίς ἀπειλές του.

Ἀφῆκε τὸν οὐτὸ τῆς νὰ πέσῃ σ' ἓνα κάθισμα.

— Ἐχεις λίγα λεπτά ἀκόμη καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ὀριστικῶς εἰτε ὁ Κολλιῆς.

— Ἐλεος... ψιθύρισε ἡ Μαρία ἐξουθενωμένη.

— Ἀί... ὥστε τώρα μὲ παρακαλεῖς...

— Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό, ὠλόθυρε ἡ Μαρία. Θὰ ἦταν τρομερό. Ὁχι γιὰ μένα.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμῃ, μπαμπά, ἐκτενέως.

— Σὲ συγχωρῶ Σουζάννα, γιατί δὲν

ἄλλα γὰ τὴν δυστυχισμένη τὴν Σουζάννα....

— Θὰ τὸ κάμω ἂν δὲν ὑποχωρήσῃς.

— Ὁταν ἐγγύημα.

— Εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα τὰ ἐγγύηματα προκειμένου νὰ σ' ἀποκτήσω...

— Γιὰ ὅλα! Ἀκόμη καὶ τὴν κόρη σας νὰ σκοτώσετε;

— Αὐτὴ τὴν στιγμὴ δὲν ξέρω παρὰ μονάχα ἐσένα, Μαρία, δὲν βλέπω παρὰ μονάχα ἐσένα, γιατί σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ ὅσο ποτέ!... Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὸ ποῦ θὰ κάνω θὰ βλάψῃ ἄλλον, ἐσὺ πάλι θὰ ἔχῃς τὴν εὐθύνη. Φθάνε! μιὰ σου μὴ νονέξῃ γιὰ νὰ σωθῇ ἡ Σουζάννα, ἂν κινδυνεύῃ. Πῆς μου ἓνα ἀπλοῦστατο «ναί». Πῆς μου ὅτι ξεχνᾷς ὅλα ὅσα σοῦ ἔχω κάνει καὶ θὰ γίνω ἀμέσως ἄλλος ἄνθρωπος!...

— 'Οχι... Δὲν θέλω... ψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα.

— Προτιμᾷς λοιπὸν τὴν περιφρόνησιν τῆς Σουζάννας;

— 'Ο! Θεέ μου!... Θεέ μου!...

— Λοιπὸν; Δέχεσαι;

— 'Οχι...

— Σκέψου σοῦ λέω!...

— 'Οχι, ἀρνούμαι!... Ἄν ὅμως πραγματοποιήσετε τὴν ἀπειλὴν σας, ἀλλοίμονό σας τότε! Ἀλλοίμονό σας!...

— Πᾶν καλά... Ἐσὺ τὸ θέλεις. Φώναξε σὲ παρακαλῶ τὴν Σουζάννα.

Ἡ Μαρία σηκώθηκε αὐτομάτως, ἀλλὰ ἔμεινε ἀκίνητη στὴ θέσιν τῆς σὰν μαρμαρωμένη.

Δὲν ἔχε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ φωνάξῃ ἢ ἴδια τὴν Σουζάννα.

Ὁ Κολλιῆς τότε πλησίασε ὁ ἴδιος τὸ κουδοῦνι καὶ ἐσήμανε.

Μπήκε ἡ ὑπηρετρία.

— Εἰδοποίησε, σὲ παρακαλῶ, τὴν Σουζάννα ὅτι εἶναι ἐδῶ ὁ πατέρας τῆς καὶ τὴν περιμένει, εἶπε μὲ ἐπιτακτικὸ ὕφος ὁ Κολλιῆς.

Ἡ ὑπηρετρία κυττάζε μιὰ τὸν Κολλιῆ καὶ μιὰ τὴν κυρία τῆς.

«Ὁ πατέρας τῆς! εἶπε μέσα τῆς. Αὐτὴ ἡ κουκουβάγια!...».

Βγήκε ὥστόσο γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν.

Ἡ Μαρινέττα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Πρὸς τὸ ἄλλωστε;

Ἦξερε καλά ὅτι ὁ Κολλιῆς θὰ πραγματοποιεῖ ὅποιονδήποτε τὸ σχέδιό του.

Μόνον τὴν ὥρα ποῦ ἔμειναν μόνοι ῥιχτηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κολλιῆ καὶ τοῦ εἶπε καταταραγμένη:

— Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό!...

— Δέχεσαι;

— 'Οχι!...

— Τότε σὲ παρακαλῶ νὰ ἀποσυρθῇς. Γὰ παρακάτω δὲν σ' ἐνδιαφέρουν.

— Ὅθι τὴν σκοτώσετε, σὰς προειδοποιῶ!

Ὁ ἄλλος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Πιστεύεις, εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο ἠρωτικές, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ;

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Σουζάννας, σταμάτησε τὴν ἀπάντησιν στὰ χεῖρά τῆς Μαρίας.

Δειλὴ, τρέμοντας ὀλόκληρη, ἡ μικρὴ μπηξε. Δὲν ἤξερε σὲ ποῖον νὰ κατευθυνθῇ. Στὴν Μαρία ἢ στὸν πατέρα τῆς. Κυττάζε μὲ τὴν μιὰ καὶ μιὰ τὸν ἄλλον, κατόπιν ἐξ ἐνστικτοῦ, ἀλλὰ διστακτικὰ τὰ βήματά τῆς τὴν ἔφεραν πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμῃ, μπαμπά, ἐκτενέως.

— Σὲ συγχωρῶ Σουζάννα, γιατί δὲν

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Ἡ μικρότερη δερμοκрасία τοῦ ἀνθρώπου

ὁ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ περίπλοκο, ἐπειδὴ ὁ βαθμὸς τῆς ἀντοχῆς μιᾶς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως ἐναντὶ τῆς καμψηλῆς θερμοκρασίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ πλείστους παράγοντας καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ ἀτόμου, ποῦ ποικίλλουν κατὰ τρόπον ἀπίστευτον ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον.

Ὁρισμένα πειράματα ποῦ ἐκάναν ἐσχάτως δυὸ νέοι Σουηδοὶ ἱατροὶ, εἰρπουν ἓνα νέο φῶς τοῦ πρόβλημα αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ ἔχουν λύσει ὀριστικῶς.

Προσφάτως, οἱ δυὸ ἐρευνηταί, κλείστηκαν μέσα σ' ἓνα εἶδος κρυστάλλινου θαλάμου, ἐρμητικὰ κλεισμένου, ὅπου ἡ θερμοκρασία, 30 βαθμῶν κατ' ἀρχάς, ἔρχισε νὰ πύπτῃ τεχνικῶς. Τελειῶς γυμνοί, ἐκάθησαν ἡσυχῇ, ὁ καθένας κατὰ γραφεῖο του κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ γράψουν ἰδιοχείρως τὰ συναισθήματα ποῦ θὰ ἐδοκίμαζαν ἀπὸ τὸ κρύο. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν περάσει δυὸ λεπτά καὶ τὸ γράψιμό τους ἐσταμάτησε, ἐπειδὴ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ γιαιτροὺς, ποῦ φαινότουσαν πῶς εἶχαν μεταφορῶθῃ σὲ ἀγάλματα, δὲν μπορούσε νὰ κινήσῃ πᾶν τὴν παραμικρότερη κίνησιν.

Ἐπειτα ἀπὸ ἑπτὰ λεπτά ὁ ἓνας καὶ ἕνδεκα ὁ ἄλλος ἔχασαν τελειῶς τὴν αἰσθησίν των.

Τοὺς μετέφεραν διαστικὰ καὶ τοὺς προσέφεραν ἀμέσως βοήθειαν, ἀλλὰ χρειάσθηκαν δυὸ ὥρες γιὰ νὰ ἐπανέλθουν στὴν ζωὴ. Ἰδοὺ τὴν κατώρθωσαν νὰ γράψῃ στὸ σημειωματάριό του ἐκεῖνος ποῦ ἀνθεξέπε περισσότερον στὴν τρομερὴ δοκιμασία:

«Ἡ κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκομαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀνταποκρίνεται περίπου στὴν κατάστασιν ἐνδὸς ἀνθρώπου ποῦ ἔχει πᾶν ἡλίας. Τὸ νευρικὸν μου σύστημα δὲν λειτουργεῖ πᾶν καὶ τὸ αἷμα σταμάτησε μέσα στὶς φλέβες μου. Νομίζω ὅτι ἂν δὲν διακοπῇ γρήγορα τὸ πείραμα ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μου θὰ πέσῃ μὲ τέτοια πρωτοφανή ταχὺτητα, ὥστε θὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατό μου».

Ἡ κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκομαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀνταποκρίνεται περίπου στὴν κατάστασιν ἐνδὸς ἀνθρώπου ποῦ ἔχει πᾶν ἡλίας. Τὸ νευρικὸν μου σύστημα δὲν λειτουργεῖ πᾶν καὶ τὸ αἷμα σταμάτησε μέσα στὶς φλέβες μου. Νομίζω ὅτι ἂν δὲν διακοπῇ γρήγορα τὸ πείραμα ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μου θὰ πέσῃ μὲ τέτοια πρωτοφανή ταχὺτητα, ὥστε θὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατό μου».

Ἡ κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκομαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀνταποκρίνεται περίπου στὴν κατάστασιν ἐνδὸς ἀνθρώπου ποῦ ἔχει πᾶν ἡλίας. Τὸ νευρικὸν μου σύστημα δὲν λειτουργεῖ πᾶν καὶ τὸ αἷμα σταμάτησε μέσα στὶς φλέβες μου. Νομίζω ὅτι ἂν δὲν διακοπῇ γρήγορα τὸ πείραμα ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μου θὰ πέσῃ μὲ τέτοια πρωτοφανή ταχὺτητα, ὥστε θὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατό μου».

Ἡ κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκομαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀνταποκρίνεται περίπου στὴν κατάστασιν ἐνδὸς ἀνθρώπου ποῦ ἔχει πᾶ

Καλοκαιρινό ζεπούνημα!

Etam

Για όλην την ημέρα, για την εργασία σας και την διασκέδαση, σας προσφέρουμε το κατάλληλο φόρεμα. Για την πόλη, την έξοχη, θουνο και θαλάσσια, εκδρομές, ταξίδια, κάτι που σας ταιριάζει, φτηνό και εύχρηστο.

Από δρχ. 625

ΓΚΡΕΚΑ

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Καινούργιο μονοπάτι

Βαδίζαμε κι' οι δυο στο ίδιο σκοτεινό μονοπάτι. Έσθ' ξεκίνησες από τόνα μέρος κι' εγώ απ' τ' άλλο. Καθ' ένας μόνος του, με την καρδιά σφιγμένη απ' τη λύπη. Μα τα χείλη τρέμοντα από το πάρονο, με τα μάτια θαμπωμένα από τα δάκρυα, με το κεφάλι σκυφτό απ' τον πόνο. Βαδίζαμε κι' οι δυο στο ίδιο σκοτεινό μονοπάτι, με καθ' ένας χωριστά. Συναντούσαμε θράξια, λάκκους, αγάθια, με όλα με ύπομονη και εγχαρτέρηση τα υπερχηδούσαμε—για να καθήσωμε έπειτα κατ'άποιο και να ξεσπάσωμε σε λυγμούς.

Η απελπισία μ'άς έπνιγε. Βαδίζαμε, βαδίζαμε στα σκοτάδια χρόνια δολιχέρη, χρόνια πολλά, ώσπου μιὰ μέρα, συναντηθήκαμε. Τα πονεμένα κεφάλια μας αναστήθηκαν. Τα μάτια μας ανοιγόμεισαν σ'άν να μη πίστευαν στην συντροφιά που ξαφνικά αντίρυσαν και κάτω από τα δάκρυα πήραν μιὰ φωτεινή λάμψη. Δώσαμε τα χέρια. Χαμογελάσαμε. Κότταξα τον στενό δρόμο, που τόσα χρόνια περπατούσα μόνος. Κότταξες και σ' τον δικό σου και τα μάτια μας πήραν πάλι την πρώτη λυπημένη έκφραση.

Για λίγο όμως, γιατί κι' οι δυο μαζί ανασταλάσαμε πως έκει, πολύ κοντά μας, έρχιζε ένα καινούργιο μονοπάτι. Σταθήκαμε στην άκρη του, και το κοιτάξαμε. Ήταν άτέλειωτο, γεμάτο μυρωμένα λουλούδια. Ένας βαθύς στεναγμός ξέφυγε από μέσα μας, που τόσα χρόνια πίεζε τα στήθη μας. Μ'ας πλημύρισε μιὰ ξαφνική γλυκειά χαρά κι' αγχαλασμένοι αρχίσαμε να περπατάμε. Και περπατάμε ακόμα, και θα περπατάμε αιώνια, γλυκειά μου, μοναδική 'Αγάπη.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΤΗΣ

(Λάρισα)

Έκδίκηση

Παίρνοντας στα χέρια μου το γραμμα σου, το φρικτό εκείνο γράμμα που κι' η σκέψη του ακόμα με κάνει να στρέφω το πρόσωπο με αηδία, έννοιωσα κάτι να γκρεμίζεται μέσα μου... Σωρός από ερείπια μπροστά μου στρώθηκαν όσα όνειρα κι' έλπίδες έκανα για σένα... Κι' η αγάπη, η μεγάλη αγνή αγάπη ποδχε ριζώσει μέσα μου έγινε μίσος! Μίσος άπεραντο σ'άν τον όκεανό, μαύρο σ'άν το σκοτάδι της νύχτας, άγριο σ'άν την φουρτούνιασμένη θάλασσα που δεν λογαριάζει τίποτα στο ξέσπασμά της... "Α... νάξες πόσο θέλω να πεθάνω! Να ξεφυγές, να νοιώθες να χάνεται... να σβύνη η ζωή σου, ποτάμι να τρέχει το αίμα απ' την πληγή σου — μιὰ πληγή εκεί πάνω στην καρδιά — ξερά, διψασμένα να κολλούν τα χείλη σου απ' τη φλόγα του τελευταίου, του επιθανάτιου πυρετού και κανείς να μη προσφερθή λίγη δροσιά να τους χαρίσει...

Να φωνάξεις άπεγνωσμένα... σπαρτακτικά κι' η φωνή σου σ'άν μιὰ ήχό μα-

Αυτό το βράδυ

"Ω, τι παράξενα όνειρα που φέρνει αυτό (το βράδυ! Το βράδυ το γοητευτικό με τα μυστήρια (του που ξετυλίγεται άπαλά και που όλα τα σκεπάζει....

Που φέρνει μέσ' στα μάτια σου παραδό- (ξες εικόνες, παλινός καιρός: μεσαιωνικούς, κήπους, μορφές εξαίσιες, ξοτινές κι' όνειροπόλα μάτια...

... Κι' αισθάνεσαι πως είσαι σ' ό ήρωας (που παλεύει με το γυαλιστερό σπαθί μέσ' στο μακρύ (παλάτι για την καρδιά της νόστιμης μικρής βα- (σιλοπούλας ένφ' τριγύρω έκστατικοί οι αώλκοι χυ- (τάζουν.

Και νοιώθεις πως η όμορφη Σπανιόλα (στο χαγιάτι έσε καρτεράει με προσμονή για να της (τραγουδήσης τους πιο παθητικούς σκοτούς, που ύ- (μνούνε την αγάπη έσε μονάχα λαχταράει, έσε για να σου (δώσει το κόκκινο γαρύφαλο που θάχει φιλημένο!

Και βλέπεις σε μιὰ γόνδολα τον ίδιο (τον έαυτό σου στο πλάι μι'ας μελαχρινής κι' όραίες (Βενετσάνες που σε κυττάει κατάματα με κάτι μάτια— (Θέέ μου! — που σε τραβούν σε μιὰ άδυσο βαθιά, (πολύ βαθιά...

... Πόσα παράξενα όνειρα που φέρνει αυ- (τό το βράδυ!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

..... κρυφή ν' ακούγεται... Κανείς να μην έρ- (θώ στο κάλεσμά σου... Ψυχή να μη βρε- (θώ στο προσκεφάλι του πόνου σου... Να φεύγεις... έτσι άπότομα και ξαφνικά απ' (τη μι'ά ζωή στην άλλη, με μόνη συντρο- (φιά του τρομερού χάρου την άγρια όψη.

... Και τότε... σ'άν όπτασία... σ'άν φάν- (τασμα: μέσα απ' τα θολά μάτια σου, τη στενή αυτή στιγμή να δής... έμένα! Έ- (μένα που τόσο ταπεινώσες με τα σκληρά άπάνθρωπα λόγια σου, νάχωμα με ένα σκληρό, άπαίσιο σκληρό γέλιο, να ρουφή- (ξω μέσ' απ' τα χείλη σου την πνοή του θανάτου και να σου δώσω τη δική μου γεμάτη ήγεια και σφόνος ζωή! Κι' άς πέσω ύστερα νεκρή στα πόδια σου. Κι' άς έζησεις έπειτα έσύ! Θάναι για μένα η πιο φρικτή, η πιο παράξενη Έκδί- (κηση σ'ίς!

ΜΑΙΡΗ Σ. ΚΙΟΥΛΑΦΟΠΟΥΛΟΥ (Καισαριανή)

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

'Αγίων 'Αναγύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ.: 20-528

'Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ ('Ιπποκράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντής τυπογραφείου:

Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

— ΕΠ —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησία έσωτερικού	Δρχ. 250
'Εξάμηνος	> 125
'Ετησία έξωτερο. Α. 'Αγγλ. 1 Σελ. 10	
> 'Αμερικης	Δολ. 7

— ΕΠ —

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

μόνιμος άνατοκιστής μας τυγχάνει ο κ. 'Αναστάσιος 'Αναστασάκος, έξου- (σιοδοτημένος δια την είσπραξιν των έν ενεργεία συνδρομών μας και την έγγραφην νέων συνδρομητών.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Μιά αγάπη γεννιέται

Φθινοπωρινό βράδυ. 'Ο άέρας φυσών- (τας ρίχνει κατά γής τα κτρινησμένα φύ- (λα των δένδρων, σχηματίζοντας ένα πα- (ράξενο χαλί. 'Αραά γκρίζα σύννεφα σκε- (πάζουν το γαλανό άπειρο κι' η χλωμή σε- (λήνη ρίχνοντας το άπαλό της φως σχημα- (τίζει παράξενες σκιές. Τί μαγική νύχτα! Στο άπόμερο έξοχικό κέντρο, τα πρώ- (τα φθινοπωρινά ρίγη έχουν άραιώσει πο- (λύ τους θαμώνες: ώστόσο άρκετά ζευγά- (ρια χορεύουν επάνω στην πίστα.

Πιο πέρα σ' ένα τραπέζι, κάτω απ' (το γλυκό φως που ρίχνει το κομψό άμπα- (ζοει μι'ας λαμπτήρας, κουδεντιάζουν ήρε- (μα 'Εκείνος κι' 'Εκείνη. Φαινο- (μενικά μιλάνε για πράγματα έντελώς ά- (διάφορα. Τίποτε ακόμη δεν φαίνεται να τους συνδέη, εκτός από την εύχαρίστηση που βρίσκει ό ένας στην συντροφιά του άλλου...

Κι' όταν σε λίγο τα φώτα χαμηλώνουν για να δώσουν την θέση τους σ' ένα άπα- (λό γαλάζιο φως που άπλώνεται τριγύρω στην πίστα, κι' η μουσική αφήνη να ξε- (χυθούν σπάταλα οι μεθυστικές στροφές ένδς άργεντινικού ταγκό, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη σπρώχνονται να χορεύουν. Τέ ζευγάρι χορεύει όλο και πιο παθητικά, πιο λεπτά, πιο αθέρια, λες και εξαυλώ- (νεται κάτω απ' το γαλάζιο φως που το περιβάλλει και το σφιχτοδένει.

Σε λίγο ό λιγοστός κόσμος, το έξοχικό κέντρο, τα τραπέζια, χάνονται από μπροστά τους. Τώρα δεν υπάρχει τίποτε άλλο παρά 'Εκείνος κι' 'Εκείνη. Τα χέ- (ρια σφιγγονται με περισσότερη δύναμη και τρυφερότητα. Αότη τη στιγμή μι'ά ά γ ά π η γ ε ν ν ι έ τ α ι...

Το φως της σελήνης και των άστρων, κι' η πιο γλυκειά μελωδία, παραστέκουν στο πρώτο τους σάλτομα. 'Ας τους εϋ- (χησώμε να μεγαλώση και να γίνη γλυ- (κειά σ'άν την μουσική που κατευθύνει τα πρώτα της βήματα κι' άνή σ'άν τα άπαλά γαλάζιο που την περιβάλλει.

ΣΑΝΤΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Καλλιτεχνική Ένωσις
ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΚΟΚΚΙΝΗΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1940

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ — Δ.
ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ

Μουσική: Κ. ΓΙΑΝΝΙΔΗ
ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΚΑΙ
ΠΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ ΘΕ-
ΑΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1940

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΙΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ:

Α. ΓΡΙΜΑΝΗ—Ι. ΦΛΕΡΥ

Σηπινικών διάκοσμος: ΓΡΕΧ

Διεύθυνσις Όρχήστρας:

Κ. ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΡΙΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Αθήναι απόγευματιναι.

Περιττές τρίχες προ-
σώπου, κνήμης κ. τ. λ.

ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΑΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ

Πληροφορίες δωρεάν

ΕΤΤΑ ΠΛΟΤΚΙΝ

ΒΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΠΑ-
ΡΙΣΙΟΙΣ

ΔΓ' ΟΔΟΥ ΤΑΣ ΠΕΡΙ-
ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 12 Τηλέφ-
νον 27.079

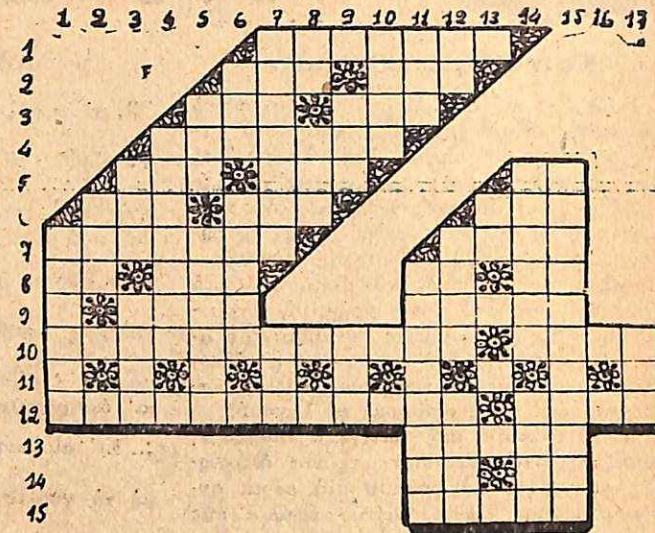
**ΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ
ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....**

Μ'αυτή τη φράση χα-
ρακτηρίζουν το Ίνστι-
τούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ
όλοι όσοι έρχονται
σ'έπαφή μ'αυτό. Και
δέν έχουν άδικο! Για-
τί, πραγματικά, το Ίν-
στιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ
(Έρμού 42 Τηλ 22-0-88)
δέν έννοει νά ήσυχάση,
ούτε νά επανσπauθη στις
έπιτυχίες του. Διαρκώς
μελετά, διαρκώς παρακο-
λουθεί τις προόδους του
έξωτερικού και διαρκώς
βελτιώνει τά προϊόντα
και τās μεθόδους του.

Και τώρα πάλι έχει νά
μας παρουσιάση νέες έκ-
πλήξεις. Νέα προϊόντα
του 1940. Νέες λοσιόν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες.
Όλα σέ νέες βιταμινοθ-
κες συνθέσεις, που άπο-
τελούν την τελευταία λέ-
ξη της επιστήμης.

Γιά νά διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον 4ης Αύγουστου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Έπίθετον έξδηλούν συμ-
πάθειαν (θρη.). 2) Χρονικόν
έπίρρημα. — Άγαπώ (άρχ.).
3) Πρώτος Βασιλεύς του Ί-
σουλδικού βασιλείου. — Αισθη-
τήρια όργανα. 4) Παρέχω (τι-
μητικά παράσημα). 5) Τελικός
σύνδεσμος. — Πόλις της Ίτα-
λίας έν τη επαρχία Τυρόλου. —
όμοστικόν μόριον (δημοτ.). 6)
Μέγα ήκραίστειον. — Τά εύχό-
μεθα πολλά. — Άντιθετικός
σύνδεσμος. 7) Συνοικία των
Αθηνών. — Μονάς δάρους
(πληθ.). 8) Ό όποιος. — Πρω-
τεύουσα της Βιρμανίας των
Ίνδιών. — Μία των Δωδεκα-
νήσιον (αιτ.). — Ό αριθμός
13 διαφορετικά. 9) Σύνδεσμος
χρονικός. — Έτερος σύνδε-
σμος. 10) Άπόθεμα. — Τά
κρατούν οι άμαξάδες. 12) Γί-
νονται επί παλαιών κτιρίων. —
Σάκος αναρτώμενος επί του
ώμου. 13) Άρχαίος Βασιλεύς
της Βαβυλώνος. 14) Τό ύπάρ-
χον. — Κινεζικόν νόμισμα. 15)
Τό τρώει τά ζφα.

ΚΘΑΕΤΩΣ

1) Άπαραίτητα σέ κάθε
βαρύνση. 2) Τό επίθετον καλ-
λιτέχνιδος του κινηματογράφου.
3) Άνθος (γεν.). — Ύ-
πάρχουν μεταξύ των κρατών.
4) Άνω κάτω (δημοτ.). 5)
Ποταμός της Νοτίου Αμερι-
κής. — Έπ' αυτών γράφουν
τά μικρά παιδιά στο σχολείο.
6) Όργανισμός. — Έξετέλε-
σα. 7) Ένέχυρον (δημ.). —
Μεγάλη γαλλική έφημερίς. 8)
Βυζαντινή νότα. — Νοσογόνα
μέση. 9) Άψητα. — Άγριον
ζφον. 10) Ρήμα κλινόμενον
από τους άεροπόρους και τά

πυλιά. 11) Άρχαία θεά. — Ό
έχων χρώμα έρυθρόν. 12) Άρ-
θρον (δοτ.). — Ότι είναι ή 1
καθέτως (καθαρεύουσα). — Ί-
ερών όρος. 13) Βυζαντινή νό-
τα. 14) Άλλη όνομασία της
Μάλτας. — Τό επώνυμον με-
γάλου έξερειννητού. 15) Έγέ-
νετο κατά τόν μεσαίωνα. 17)
Φαραώ της Αιγύπτου.

Άποστολείς

Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΜΑΞΙΜΟΥ
Μελίσσια

— ΕΠ —

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ό ξενοδόχος Μάρκος Ντε-
νί, ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου
«Φλέριαν» κατέθεσε στην ά-
νάκριση τά εξής: «Τήν 16
Μαΐου έλαβα τηλεγραφικώς έ-
να έμβασμα από τó Μιλάνο,
του οίκου Μπέκ, για τó ποσόν
των 900 φράγκων. Μί είδο-
ποιούσαν νά κρατήσω ένα δω-
μάτιο με δυο κρεβάτια για
ένα μύνη και με πληροφορού-
σαν ότι οι άποσκευές θά έ-
φθαναν την έπομένη. Τό υπό-
γευμα της 17ης έφθασε πρά-
γματι από τó Μιλάνο ένα και
νούργιο μπαούλο πολύ βαρύ.
Ματαίως όμως περίμενα τόν ι-
διοκτήτη του. Τήν 28ην με
έπεσκέφθη ένας άστυνομικός,
ό οποίος έζήτησε νά δώ τó
δωμάτιο ύπ' άρ. 15. Άνοι-
γοντας τó μπαούλο δοήτ-
α μέσα τó άποσυντεθει-
μένο πτώμα του Τζόε Μόρτι-

μερ, γνωστότατου άνθρα που
της πόλεως μας. Δέν γνωρίζω
τίποτε παραπάνω».

Η ανάκρισις έφερε μετά
ταύτα εις φώς τά ακόλουθα:
Τό μπαούλο είχε σταλή πράγ-
ματι την 15ην. Ό σιδηροδρο-
μικός υπάλληλος δέν θυμόταν
όμως νά εξακριβωθεί τó όνομα
του έμπόρου που είχε πωλή-
σει τó μπαούλο. Ό έμπορος
έξ άλλου δέν γνώριζε τίποτε
τό θετικόν, παρά μόνον ότι
άγοραστής του μπαούλου είχε
άγοράσει δυο όμοια.

Τό μπαούλο που όρέθηκε
στό ξενοδοχείο, δέν περιείχε,
έκτός του πτώματος τίποτε άλ-
λο τó σημαντικόν, παρά μόνον
χαρτιά και έφημερίδες ήμερο-
μηνίας 13ης και 16ης Μαΐου.

Ό Τζόε Μόρτις είχε
πολλούς γνωστούς. Όλοι οι
πλούσιοι του Μιλάνου είχαν
σχέσεις μαζί του. Οι πιο στε-
νοί του φίλοι ήσαν ό δικηγό-
ρος Τρόβι, ό τραπεζίτης Βιέλι,
κι' ό γυιός του μεγαλειότατου
γένου Κοίτσον. Δέν κατέστη
όμως δυνατόν νά όρεθί άνθρώ-
πος με τó όνομα Μπέκ.

Πώς έγινε τó έγκλημα;

Ησείον θεωρείται ως άνοχη:

Λύσεις παιγνιδιών
προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Βυζαντινόν. 2) Σά—Όν. 3)
Μύρον—Υγρόν. 4) Ήρωας.
5) Νωσώ—Λαού. 6) Ρηγανία.
7) Τάμα—Σιλό. 8) Ίδιότης.
9) Ρήμα—Άγρια. 10) Ίω-
νάς. 11) Διδώς—Ίωνάς. 12)
Σά—Οί. 13) Σπαρχμός.

ΚΘΑΕΤΩΣ:

1) Μανιτάρια. 2) Σύ—Ίς.
3) Βάρος—Μίδας. 4) Ώραία.
5) Ζώνη—Ίσκα. 6) Ραντί-
ζω. 7) Νέμω—Νότα. 8) Ώ-
γνατία. 9) Ίλύς—Σιάμ. 10)
Λάσση. 11) Νόμα—Γένος.
12) Νό—Αί. 13) Ναυτοπάις.

ΕΙΣΘΕ ΒΕΤΗΝΟΣ:

Λύσεις: 1) Θεός. 2)
Ό Κάιν. 3) Χρειάζονται 22
χιλιάδες γραμμάτια. 4) Έν-
δεκα φορές. 5) Βερολίον.
Βέρνη, Βουκουρέστιον, Βελι-
γράδιον, Βουδαπέστη, Βουίελ-
ζα. 6) Ό έφημέριος. 7) Ά-
νά, ζμα, Αία.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

33:3+ (3X3)= 20.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

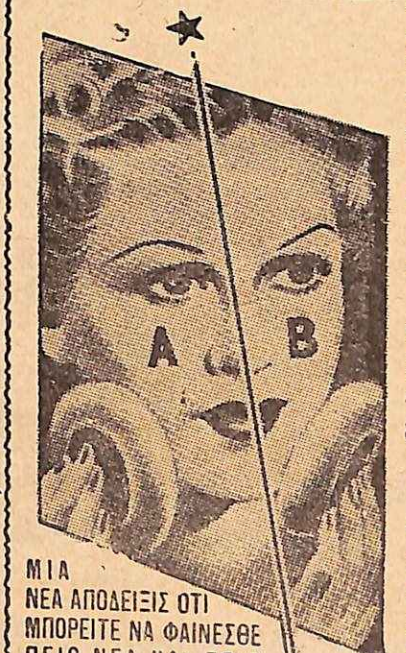
— ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΩΔΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΟΥΛΗΣ —

ΔΝΙΣ ΕΤΑ ΠΛΟΤΚΙΝ

Βαλαωρίτου 12 — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 27-079

**ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ
10.000
ΓΥΝΑΙΚΩΝ**

από μία νέα δοκιμή
των προτερημάτων
της ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ
ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

ΚΑΝΕΤΕ ΔΕΙΓΝ
ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ
ΕΝ ΜΕΡΕ
ΑΜΕΣΩΣ

Μία νέα πρόσφορος και εκ-
πληκτική ανακάλυψις έγινε με
την πούδρα από ρύζι... Ένα
στοιχείο θαυμάσιον, που ό-
μορφαίνει τó δέρμα αναμειγνύε-
ται προσεκτικά με την πιο λε-
πτή πούδρα, παρασμένη από
μετάξινο κόσκινο, πράγμα που
δίδει μία νέα ζωή και λάμψη
στό δέρμα. Ένα χρώμα όχρo
και μαυροειδές στολίζεται με
τά φυσικά χρώματα της νεότη-
τος. Έπί πλέον ή πούδρα θα-
στή δυο φορές περισσότερο. Αύ-
τό τó νέο στοιχείο λέγεται
MOUSSE DE CREME και μό-
νον ή πούδρα Τοκαλόν έχει μέ-
σα από αυτό.

Μία προσφορά πραγματικώς
έκπληκτική..

Πουδράρατε τó ένα μέρος
του προσώπου σας με την πού-
δρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσιν
MOUSSE DE CREME. Που-
δράρατε ύστερα τó άλλο μέρος
του προσώπου σας με μία οίπ-
δήποτε άλλη πούδρα ρυζιού.
Άν ή πλευρά που έχει που-
δραρισθί με MOUSSE DE
CREME δέν φανή περισσότερο
φρέσκη, πιο νέα και πιο γοη-
τευτική από την άλλην θά σάς
έπιστρέψουμε εις τó άκέραιον
την άξίαν άγοράς της πούδρας
ΤΟΚΑΛΟΝ. Η πούδρα Τοκα-
λόν εύρίσκεται εις τας δέκα νέ-
ας άποχρώσεις που είναι της
μόδας στην σημερινή σαιζόν.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

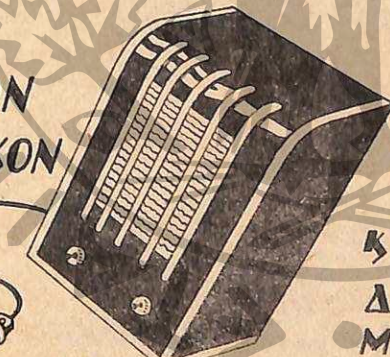
**ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
Α.Ε.**

ΑΝΕΥ ΚΕΡΑΙΑΣ

**3 ΛΥΧΝΙΩΝ κ 8½ ΙΝΤΣΩΝ
ΜΕΓΑΦ, ΗΛΕΚΤΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟΝ**

**ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ
ΤΟ ΕΡΓΟΣΤ, ΛΗΜΝΟΥ81**

**ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
κ ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑ
ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ**

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στιλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ.

Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

Tisanol
PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στιλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ.

Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΡΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΠΩΣ Ν ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Τίποτε άλλο δέν σαγηνεύει τόσο, όσο το χαμόγελο που αποκαλύπτει μίαν ωραίαν οδοντοστοιχίαν - Ασφαλώς θέλετε και σεις ν' αποκτήσετε λευκά και άπαστράπτοντα δόντια - Μην διστάζετε! Εφαρμόσατε άμέσως το επιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ-ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» δηλαδή τοποθετήσατε έν εκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψύκτρας και καθαρίσατε δις της ημέρας τα δόντια σας - Θα μείνετε έκθαμβοι με το ανέλπιστο αποτέλεσμα - αυτόστιγμει ή κρέμα μεταμορφώνεται είς έναν εὐχάριστον και ζωοποιόν αφρόν ο οποίος εισχωρεί είς κάθε σχισμήν, και κυλότητα του στόματος σας - Αι κηλίδες εξαφανίζονται άμέσως, και τα παράσιτα ή αίτια της σήψεως των φονεύονται.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ